

Vụ bí ẩn Cái sọ biết nói

Contents

Vụ bí ẩn Cái sọ biết nói	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	10
4. Chương 04	13
5. Chương 05 + 06	15
6. Chương 07	20
7. Chương 08	25
8. Chương 09	27
9. Chương 10	31
10. Chương 11	36
11. Chương 12	39
12. Chương 13 + 14	44
13. Chương 15 + 16	49
14. Chương 17	54
15. Chương 18 (Hết)	57

Vụ bí ẩn Cái sọ biết nói

Giới thiệu

Xin chào các bạn ưa thích bí ẩn! Ta lại gặp nhau để theo dõi một cuộc điều tra mới của Ba Thám T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-cai-so-biet-noi>

1. Chương 01

CHIẾC RƯƠNG BÍ ẨN

Tất cả bắt đầu từ một mẩu tin đăng báo mà Hannibal Jones đọc được.

Ba Thám Tử Trẻ - Hannibal, Peter Crench và Bob Andy đang ở trong xưởng mà Hannibal đã bố trí ở trong một góc Thiên Đường Đồ Cổ - kho bãi đồ linh tinh của ông bà Jones. Bob đang chép lại vài ghi chú liên quan đến vụ bí ẩn cuối cùng mà Ba Thám Tử Trẻ đã giải. Peter chỉ lo hưởng ánh nắng mặt trời California ấm áp. Còn Hannibal thì đọc báo.

Đột nhiên Hannibal ngẩng đầu lên.

- Có ai trong các cậu từng dự một cuộc bán đấu giá chưa? - Hannibal hỏi hai bạn.

Bob trả lời không. Peter lắc đầu.

- Mình cũng chưa bao giờ - Hannibal thú nhận - Theo lời tờ báo này, sẽ có cuộc bán công khai sáng nay tại Hollywood, phòng Davis. Người ta sẽ bán đấu giá các hành lý không có ai nhận từ các khách sạn. Phần lớn những rương và vali được khóa, người ta không biết trong đó có gì. Đó là hành lý bỏ lại của lũ khách ra đi không thông báo hoặc khách không thanh toán được tiền phòng. Mình nghĩ tham dự cuộc bán đấu giá này cũng hay đấy.

- Để tìm gì? - Peter hỏi - Mình đâu có muốn mua một cái rương đầy quần áo cũ vô dụng!

- Mình cũng nghĩ như Peter - Bob tuyên bố - Ta ra biển bơi thì hay hơn hơn.

Cuộc bán đấu giá này sẽ là một kinh nghiệm mới cho ta - Hannibal vẫn nói. Mà mọi kinh nghiệm mới đều có lợi cho thám tử trẻ như ta. Để mình xem chú Titus có cho phép anh Hans chở ta đi Hollywood được không?

Hans, là một trong hai anh em người Đức giúp việc cho chú Titus, lại rảnh. Nên một giờ sau, Hannibal, Bob và Peter đứng trong một phòng đầy áp người, đối diện với người điều khiển cuộc bán đấu giá đang làm việc cật lực. Rõ ràng là người đàn ông nhỏ mập đang đồ mồ hôi kia, ngồi cao trên bục, chỉ có một mục đích duy nhất là kết thúc cuộc bán đấu giá sao cho nhanh nhất. Phần lớn rương và vali đã đi rồi. Hiện ông đang ra sức tổng khứ đi chiếc vali trước mặt:

- Một lần! Một lần! - Ông hét lên - Hai lần! Hai lần! Ba lần! Bán!... Bán giá mười hai đô la năm mươi cents cho quý ông đeo cà vạt đỏ!

Búa của người điều khiển cuộc bán gõ xuống, ra hiệu rằng cuộc bán đã kết thúc. Người đàn ông nhỏ quay đầu lại để xem món kế tiếp là món gì.

- Bây giờ đến lô thứ 98! - ông thông báo. Thưa quý vị đây là một món hàng rất hấp dẫn. Hấp dẫn và lạ thường. Hãy ón hàng lên gần tôi, để mọi người thấy.

Hai nhân viên lực lưỡng đặt lên bục một chiếc rương nhỏ kiểu xưa. Trong phòng rất nóng: không khí ngột ngạt.

Một vài người có mặt đưa ra nhiều giả thiết về những gì chứa trong rương, nhưng Peter hoàn toàn không quan tâm.

- Hannibal ơi - Peter thì thầm vào tai bạn - Đi ra đi.

Hannibal, tròn trịa không kém gì ông điều khiển cuộc bán đấu giá và cũng đổ mồ hôi y như ông, lại có vẻ chưa vội ra đi.

- Chờ thêm một chút nữa đi! - Hannibal trả lời với Peter - Rương này khác thường. Mình muốn trả giá thử.

- Để mua cái vật xấu xí này hả! - Peter thốt lên nhìn cái rương - Cậu điên rồi sao?

- Điên hay không, thì mình cũng sẽ thử mua. Nếu những gì chứa trong đó có giá, thì ta sẽ chia nhau.

- Có giá hả? - Bob ngạc nhiên. Cái hành lý cổ kính này chắc là chỉ chứa quần áo thời trang năm 1890.

Đúng là rương có vẻ rất cổ xưa. Rương bằng gỗ, nắp tròn, dây niềng bằng da. Khoá trông kiên cố.

- Thưa quý vị - ông điều khiển cuộc bán đấu giá la lên - tôi xin quý vị hãy lưu ý đến cái rương tuyệt đẹp này. Tôi cam đoan rằng ngày nay không còn ai làm rương giống như thế này cả.

Đám khán giả phá lên cười. Rõ ràng là ngày nay người ta không còn sản xuất kiểu này nữa. Chắc là cái rương được hơn tám chục tuổi rồi.

- Theo mình, đây là cái rương của diễn viên... - Hannibal nói khê. Loại hành lý mà diễn viên dùng để đựng trang phục và đồ đạc khi đi lưu diễn.

- Cậu muốn bọn mình làm gì với đồng quần áo cũ và bụi bặm kia? - Peter hỏi khê - Thôi đi, Hannibal à... Nhưng ông điều khiển cuộc bán đấu giá đã rao tiếp.

- Quý vị hãy nhìn kỹ cái rương này! Nhìn đi! Nó không mới, không hiện đại, đúng. Nhưng hãy xem như đây là món đồ cổ. Một di tích của quá khứ! Ai biết được trong đó có gì? - Ông dùng nắm đấm đập vào nắp.

- Phải, ai biết được trong đó có gì? Bởi vì chắc chắn nó có chứa một cái gì đó. Tại sao không thể là châu báu của hoàng gia nước Nga? Đúng! Rất có thể châu báu nằm trong cái rương này chứ? Tất nhiên là tôi không dám cam đoan điều này, nhưng có quyền đưa ra mọi giả thiết. Còn bây giờ ta sẽ ra giá bao nhiêu đây? Xem nào! Ai có thể ra giá trước?... Xin ra giá đi!

Đám đông im lặng. Rõ ràng không ai quan tâm đến việc mua một cái rương cũ. Ông điều khiển cuộc bán đấu giá có vẻ bối rối.

- Nào, nào! - Ông kêu. Thử đề nghị một giá đi! Rương cổ xinh đẹp, di tích quý báu của quá khứ...

Hannibal tiến một bước lên phía trước.

- Một đô-la - Hannibal kêu lên bằng một giọng hơi run do xúc động.

- Một đô-la! - ông điều khiển cuộc bán nói lại. Chàng trai trẻ có vẻ mặt thông minh đứng hàng thứ nhất vừa mới đề nghị một đô-la! Quý vị có biết tôi sẽ làm gì không? Tôi sẽ thưởng cho anh chàng thông minh này bằng cách bán cho anh cái rương này với giá một đô-la! Một lần! Hai lần! Ba lần! Bán!

Búa rơi xuống với tiếng động sầm. Vài tiếng cười vang lên từ đám đông. Không ai quan tâm đến rương, còn ông điều khiển cuộc bán đấu giá thì không muốn mất thời gian để mời người khác trả giá. Hannibal hơi ngạc nhiên về tốc độ quá nhanh của vụ buôn bán và việc cậu trở thành chủ nhân của cái rương cổ, được khóa kỹ và không biết chứa gì bên trong.

Vậy mà đúng lúc đó, đám đông nhộn nhịp lên. Một người phụ nữ đang chen vào giữa đám đông. Một bà già nhỏ nhắn tóc bạc, đội mũ kiểu xưa và đeo kính gọng vàng.

- Chờ đã! - Bà la lên - Tôi muốn trả giá cao hơn. Mười đô-la! Tôi ra giá mười đô-la để mua cái rương này.

Mọi người quay lại nhìn bà, kinh ngạc vì có người đề nghị mười đô-la để mua một món đồ cũ như thế này.

- Hai mươi đô-la! - Khi đó bà già mới vào đề nghị và vẫy tay kịch liệt - Tôi xin trả hai mươi đô-la!

Ông điều khiển cuộc bán đấu giá chưng hửng một hồi, rồi hoàn hồn:

- Rất tiếc, thưa bà - ông lịch thiệp trả lời - nhưng món hàng này đã được bán đứt khoát rồi. Mang rương đi! - Ông nói với hai người khuân vác - Chuyển sang lô hàng kế tiếp!

Hai người khuân vác mang rương xuống bục ra đặt gần Ba Thám Tử Trẻ.

- Đây!

Hannibal và Peter nhìn rương.

- Thế là bọn mình đã làm chủ đồng đồ cũ này - Peter cầu nhàu rồi nắm lấy một tay cầm bằng da - Còn phải quyết định xem sẽ làm gì.

- Được, ta quay về Thiên Đường Đồ Cổ - Hannibal trả lời - Rồi ta sẽ mở ra xem.

- Khoan đã, các cậu ơi! - Một nhân viên nói - Trước hết, phải thanh toán chứ. Đừng quên chi tiết quan trọng này!

Hannibal đã cầm quai thứ nhì của rương rồi, xấu hổ thả ra.

Đúng. Xin lỗi nhé!

Hannibal rút bóp tiền, lấy một tờ một đô-la. Nhân viên viết biên nhận đưa cho Hannibal.

- Biên lai đây! Bây giờ rương đã là của cậu. Nếu rương chứa châu báu của hoàng gia, thì cũng là của cậu luôn! Ha ha!

Không thèm để ý đến tiếng cười mỉa mai, Hannibal và Peter mang rương đi, Bob đi trước mở đường. Ba bạn vừa mới rẽ đám đông đi đến cửa ra, thì người đàn bà tóc bạc đã đến trễ chạy đến.

- Các cậu ơi - bà nói thẳng - tôi xin mua lại cái rương này với giá hai mươi lăm đô-la. Tôi sưu tầm hành lý cũ và rất muốn đưa thêm cái rương này vào bộ sưu tập.

- Ủi chà! - Peter kêu - Hai mươi lăm đô-la!

- Chịu đi Babal! - Bob nói khê với Hannibal.

- Vụ này có lợi cho các cậu - bà nói thêm - Rương này không đáng giá cent nào hơn đâu, kể cả đối với một nhà sưu tập. Này! Hai mươi lăm đô-la của các cậu đây.

Bà cầm tờ giấy bạc trong tay vẩy dưới mũi Hannibal. Trước sự ngạc nhiên của Bob và Peter, Hannibal lắc đầu.

- Cháu rất tiếc, thưa bà - Hannibal nói - Tụi cháu không muốn bán rương. Tụi cháu muốn xem trong đó có gì.

Bà già có vẻ buồn rầu.

- Nhưng rương đâu thể chứa cái gì có giá! - Bà kêu lên - Thôi, tôi trả ba mươi đô-la đó!

- Dạ không, cảm ơn. Thật sự, cháu không muốn bán mà! - Hannibal lập lại.

Bà già thở dài. Rồi trong khi rõ ràng bà định thương lượng tiếp, thì bà đột nhiên có vẻ hoảng sợ, bà quay gót, nhanh chân biến mất trong đám đông. Hannibal có cảm giác rằng việc một người đàn ông trẻ đeo máy ảnh tiến đến đã làm cho bà bối rối.

- Chào các bạn trẻ! - Người đàn ông mới đến nói - Anh là Fred Brown, phóng viên tờ tin tức Hollywood, đang săn lùng tin vui. Anh muốn xin chụp hình các em đứng bên cạnh cái rương cũ này. Chỉ có mỗi việc bán cái rương này là sự kiện đáng ghi nhận trong cả buổi sáng. Các em làm ơn nâng rương lên ột chút. Tốt lắm! Con em... (phóng viên nói với Bob)... em hãy ra đứng ngay phía sau để chụp chung cả ba!

Bob và Peter do dự, nhưng Hannibal vội vàng làm đúng theo yêu cầu của anh phóng viên, nên Bob cũng ra đứng sau rương. Khi đó, Bob để ý thấy trên nắp rương xưa kia có viết ba từ vẫn còn rõ: Gulliver Vĩ Đại.

Fred Brown ra lệnh:

- Đứng yên nhé!

Ánh đèn flash loé lên. Hình đã chụp xong.

- Cảm ơn - anh phóng viên nói với ba thám tử - Bây giờ xin cho anh biết tên đi! Và các em có thể giải thích tại sao các em từ chối không bán lại rương này với giá ba mươi đô-la không? Giá hấp dẫn mà!

- Ồ - Hannibal thần nhiên trả lời - chỉ do tò mò thôi. Em nghĩ rương này xưa kia là của một diễn viên và tụi em muốn xem trong đó có gì. Tụi em đã mua rương để chơi, chứ không phải để kinh doanh.

- Vậy em không hy vọng trong đó có châu báu của Nữ hoàng à? - Fred hỏi.

- Nói đùa thôi - Peter kêu - Nhưng trong rương có thể có quần áo cũ.

- Có thể! - Anh phóng viên trẻ thừa nhận - Anh thấy cái tên viết trên rương “Gulliver Vĩ Đại”, dường như tên nhà hát. À nói về tên, các em chưa cho anh biết quý danh!

- Đây - Hannibal nói - danh thiếp của tụi em đây. Tụi em là ở ở... thám tử.

Hannibal đưa cho anh phóng viên một danh thiếp mà ba bạn luôn mang theo. Fred đọc:

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

???

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

- Ủa! - Anh phóng viên dương mày lên nói khê - Vậy các em là thám tử hả? Nhưng ba dấu chấm hỏi nghĩa là sao?

- Đó là biểu tượng - Hannibal giải thích. Ba dấu chấm hỏi tượng trưng cho các vụ bí ẩn được làm rõ, các bài toán phải giải, các vấn đề phải giải quyết. Đó là nhãn hiệu chuyên môn của tụi em. Tụi em điều tra về tất cả những gì đáng quan tâm.

- Và hôm nay, điều được các em quan tâm là cái rương cũ của diễn viên này!

Fred Brown mỉm cười, rồi nhét tấm danh thiếp vào túi.

- Cảm ơn các em nhé! Có thể các em sẽ thấy hình mình trong số báo ra tối nay. Tùy ban biên tập. Hy vọng ông tổng biên tập sẽ thích câu chuyện về các em.

Anh phóng viên vẫy tay từ giã, rồi ra đi. Hannibal cầm lấy quai rương.

- Đi, Peter ơi! Ta hãy mang cái này đi nhanh. Không thể bắt anh Hans chờ mãi được.

Bob đi trước dẫn đường, Peter và Hannibal nhanh chóng ra đến cổng. Peter hỏi Hannibal:

- Tại sao cậu lại cho anh phóng viên kia biết tên bọn mình?

- Để quảng cáo - thám tử trưởng trả lời. Bất cứ doanh nghiệp nào cũng cần quảng cáo để cho công chúng biết đến. Khoảng thời gian gần đây, các vụ bí ẩn hay càng hiếm đi. Nếu không nhanh chóng tìm ra một vụ để giải, thì ta sẽ bị lụi bại nghề mất.

Trong khi nói chuyện, ba thám tử đã vượt qua ngưỡng cửa phòng bán đấu giá và bước về chỗ Hans đang đậu xe chờ. Sau khi khiêng rương lên sau xe, ba bạn leo lên ghế ngồi, gần anh Hans.

- Về nhà nhanh đi, anh Hans ơi - Hannibal nói - Tụi em vừa mới mua được một món hàng và rất muốn xem kỹ hơn.

- Được rồi Babal! - Anh chàng tóc vàng vừa trả lời vừa nổ máy. Có thể cho anh biết các em đã mua gì không?

- Cái rương cũ! - Peter nói. Sếp ơi, nhưng cậu định làm cách nào để mở rương ra? - Peter nói thêm với Hannibal.

- Ở nhà có một đồng chìa khoá - Hannibal đáp. Thế nào cũng có một cái chìa nào đó mở được!

- Hay ta bẻ khoá - Bob đề nghị.

- Không - Hannibal lắc đầu. Không nên làm hư rương. Ta sẽ thử làm nhẹ nhàng trước.

Đoạn đường còn lại diễn ra trong im lặng. Đến Thiên Đường Đồ Cổ, ba thám tử cùng Hans khiêng rương xuống xe. Thím Mathilda bước ra khỏi tòa nhà nhỏ dùng làm văn phòng.

- Trời đất, các cháu mua cái gì đấy - Thím thốt lên, hai tay chống hai bên hông. Rương này đủ xưa để có thể đoán rằng nó là hành lý của những hành khách trên tàu Mayflower (tên chiếc tàu Anh đã chở những người thành lập thuộc địa Anh sang Mỹ vào năm 1620).

- Thím nói hơi quá, thím Mathilda ơi! - Hannibal phản đối. Nhưng đúng là cái rương không mới lắm! Tụi cháu đã mua nó với giá một đô-la.

- Ôi! Vậy là chưa sạt nghiệp - thím Mathilda thừa nhận - Chắc là các cháu muốn lấy xâu chìa khóa để mở thử. Nó treo trong văn phòng!

Bob vội vàng đi lấy chìa khoá. Rồi Hannibal tiến hành thử từng chìa một vào ổ khoá. Sau khi loay hoay suốt nửa giờ, Hannibal bỏ cuộc. Không chìa nào mở được.

- Vậy thì làm gì bây giờ? - Peter hỏi.

- Phá thử không? Bob đề nghị lần thứ nhì.

- Chưa - Hannibal trả lời. Dường như chú Titus còn mấy chìa khóa nữa đâu đó. Ta hãy chờ chú về hỏi.

Thím Mathilda xuất hiện trở lại.

- Các cháu không được để mất thời gian phung phí như thế - Thím nói bằng một giọng không cãi được. Còn nhiều việc lắm. Các cháu đi ăn trưa trước đi, rồi thím sẽ giao việc. Cái rương cũ này chờ được mà!

Ba Thám Tử Trẻ hồi tiếc tuân lệnh. Bữa ăn trưa được dọn trong ngôi nhà nhỏ hai tầng xinh xắn và tiện nghi, nơi Hannibal sống cùng chú thím. Nhà nằm đối diện Thiên Đường Đồ Cổ, phía bên kia đường.

Sau khi ăn trưa xong, Hannibal Bob và Peter được giao nhiệm vụ sửa chữa và tân trang một số hàng hư hỏng. Sau này, khi đã sửa xong, chú Titus sẽ bán lại và chia phần lời cho Ba Thám Tử Trẻ. Công việc làm cho ba bạn bận bịu cho đến cuối giờ chiều. Lúc đó, chú Titus Jones và Konrad, anh trai của Hans, về đến trong chiếc xe tải nhẹ đầy ắp đồ mà chú Titus vừa mới mua được.

Nhà kinh doanh đồ cũ là một người đàn ông nhỏ, mũi to và có bộ ria đen cũng to. Ông nhảy xuống xe, hôn vợ. Rồi ông vẩy tờ báo đang cầm trong tay.

- Các cháu ơi! Lại đây! Lại mà ngắm mình trên báo nè!

Thím Mathilda và Ba Thám Tử Trẻ tò mò cúi xuống trang báo Tin tức Hollywood. Trên đó có hình của Hannibal và Peter đứng hai bên rương, Bob ở phía sau. Tấm ảnh rất rõ. Thậm chí có thể đọc được Gulliver Vĩ Đại trên nắp rương.

Tựa bài báo được viết như sau:

BA THÁM TỬ TRẺ CÓ KHÁM PHÁ ĐƯỢC BÍ MẬT CHIẾC RƯƠNG?

Còn chính bài báo tường thuật lại một cách hài hước cách Hannibal đã trở thành chủ nhân của rương và đã từ chối không bán lại, dù với giá rất cao. Fred Brown ngụ ý rằng ba thám tử hy vọng tìm thấy một vật có giá trong rương. Điều này hoàn toàn do anh phóng viên tưởng tượng ra, để cho câu chuyện thú vị hơn. Thực tế, Hannibal, Bob và Peter không hề biết trong rương có gì.

Fred Brown còn cho biết tên của Ba Thám Tử Trẻ và nói rõ rằng bộ tham mưu của ba bạn nằm ở Thiên Đường Đồ Cổ, tại Rocky.

- Đồng ý là quảng cáo! - Peter thở dài. Nhưng anh bạn Fred làm cho bà con nghĩ bọn mình là những thằng khờ! Làm sao dám nghĩ trong rương cũ có cái gì quý giá được!

- Lỗi tại ông điều khiển cuộc bán đấu giá nói về châu báu hoàng gia Nga - Hannibal nhắc lại. Ta sẽ cắt bài báo này ra dán vào album.

- Để sau! - Bà Jones phán - Đến giờ ăn tối rồi. Hannibal, cháu cất rương đi, rồi đi rửa mặt rửa tay. Bob! Peter! Tối nay hai cháu ở lại ăn với thím không?

Bob và Peter ăn ở nhà ông bà Jones cũng thường xuyên như nhà mình. Nhưng hôm nay, hai bạn phải về nhà với gia đình. Cả hai leo lên xe đạp đi về nhà. Hannibal lôi cái rương ra khỏi đường đi, không xa văn phòng lắm, băng qua đường để về nhà ăn tối. Ở lại sau cùng, chú Titus đóng cổng kho bãi đồ linh tinh.

Buổi tối diễn ra bình thường và Hannibal sắp sửa lên phòng ngủ, thì có tiếng gõ cửa. Đó là Hans và Konrad, hai anh em ở trong một ngôi nhà nhỏ cách đó hai bước.

- Xin lỗi làm phiền anh chị - Hans nói - nhưng chúng tôi thấy ánh đèn trong sân Thiên Đường Đồ Cổ. Thậm chí chúng tôi thoáng thấy bóng người rình rập. Ta nên đi xem có chuyện gì không?

- Chúa ơi! - Thím Mathilda thốt lên - Trộm?

- Để tôi đi xem - chú Titus thông báo. Có Hans và Konrad, không tên trộm nào chống lại được đâu. Ta sẽ bắt bọn chúng thật bất ngờ!

Cùng hai phụ tá lực lưỡng, Titus Jones cẩn thận bước về hướng kho bãi đồ linh tinh. Hannibal cũng đi theo. Không ai bảo cậu đi theo, nhưng cũng không ai ra lệnh cậu phải ở lại nhà.

Bây giờ, qua khe hở hàng rào bao quanh kho bãi, có thể nhìn thấy ánh đèn pin. Ba người đàn ông tiến tới thêm nữa.

Rồi đột nhiên. .. tai họa! Hans vấp phải một chướng ngại vật và ngã xuống đất.

Kẻ đang ở trong sân nghe thấy. Có tiếng bỏ chạy. Sau đó hai cái bóng đột ngột chạy qua cổng, nhảy lên chiếc xe đang chờ trong bóng tối rồi bỏ trốn thật nhanh.

Titus Jones, Konrad và Hannibal lao tới. Cổng đang rộng mở, rõ ràng ổ khoá đã bị bẻ.

Nhưng kẻ lạ đã biến mất. Do linh tính. Hannibal chạy đến chỗ cất rương cũ.

Rương không còn đó nữa!

2. Chương 02

Một Vị Khách Kỳ Lạ

Bob chạy xe đạp qua cổng Thiên Đường Đồ Cũ. Buổi sáng tràn đầy ánh nắng báo hiệu một ngày nóng bức, mặc dù đã gần hết mùa hè. Peter và Hannibal dừng tay để đón bạn. Peter đang cố chữa một cái máy cắt cỏ bị rỉ sét, còn Hannibal đang sơn lại những cái ghế vườn màu trắng.

Cả hai có vẻ ủ rũ, Bob cảm giác như vậy và vội vàng chống xe đạp để chạy đến.

- Chào Bob - Hannibal nói. Kiểm cây cỏ đi, rồi giúp mình một tay. Còn nhiều ghế phải sơn lắm.

Bob đặt câu hỏi mà mình đang nóng lòng muốn hỏi:

- Các cậu có mở được rương không? Có cái gì trong đó?

- Rương hả? - Peter cay đắng hỏi lại. Cậu nói về cái rương nào vậy?

- Thì cậu biết mà - Bob ngạc nhiên trả lời. Rương mà Hannibal đã mua được hôm qua ở cuộc bán đấu giá. Mẹ khen hình bọn mình trong báo, hình rất đẹp. Mẹ cũng muốn biết trong rương có cái gì.

- Ai cũng tỏ ra tò mò về vấn đề này - Hannibal nhận xét và bắt đầu sơn ghế tiếp - Đúng, thật sự là như vậy. Tò mò quá! Đáng lẽ ta nên bán đi cái rương này lúc có dịp.

- Cậu muốn nói gì vậy! Bob mở to mắt nói khê.

- Babal muốn nói rằng rương đã biến mất - Peter giải thích. Rương không còn nữa, Bob ơi! Tối hôm qua rương đã bị lấy cắp mất.

- Lấy cắp! Ai lấy?

- Phải chi ta biết được ai lấy! - Hannibal thở dài.

Rồi thám tử trưởng kể lại cho Bob chuyện xảy ra tối hôm qua.

- Rồi hai gã đàn ông chạy - Hannibal kết thúc bản tường thuật - và trốn đi bằng xe. Còn rương thì biến mất. Rõ ràng hai tên đã lấy cắp!

- Trời! Không hiểu bọn chúng lấy rương để làm gì! - Bob thốt lên.

- Mình nghĩ hai tên quá tò mò thôi - Peter tuyên bố - có lẽ bọn chúng đọc bài báo rồi nảy ra ý xấu.

- Mình không nghĩ thế - Hannibal nói. Không ai mạo hiểm đi lấy cắp một cái rương trị giá một đô-la, chỉ để xem trong đó có cái gì. Không đáng công. Mình nghĩ bọn trộm biết rằng trong rương có vật có giá. Và mình rất tiếc là ta không mở được trước khi bị bọn chúng tới thăm.

Một chiếc xe xanh dương to chạy đến, làm gián đoạn câu chuyện của Hannibal. Một người đàn ông cao và gầy bước ra. Hai chân mày ông xéo lên cao, ông bước về hướng bộ ba.

- Chào các cậu - ông nói lịch thiệp rồi quay sang Hannibal hỏi - Cậu là Hannibal Jones, phải không?

- Dạ đúng - Hannibal trả lời cũng lịch sự không kém - Cháu có thể giúp gì được chú đây? Chú thích cháu đi vắng rồi nhưng nếu chú quan tâm đến một món hàng nào đó, thì cháu có thể bán cho chú.

- Tôi chỉ quan tâm đến một thứ - người mới đến nói - Theo báo địa phương, thì ngày hôm qua, cậu đã mua được một cái rương cũ tại một cuộc bán đấu giá, với số tiền là một đô-la. Có đúng không?

- Hoàn toàn đúng, thưa chú.

Hannibal tò mò nhìn người đối thoại với mình. Dáng vẻ cũng như bộ điệu của ông có vẻ hơi lạ.

- Tốt lắm - ông khách nói - Tôi muốn mua cái rương đó. Hy vọng cậu chưa bán chứ?

- Dạ chưa bán, nhưng...

- Nếu vậy thì tốt lắm - người đàn ông ngắt lời.

Ông vẫy tay, một số lớn tờ bạc xanh xuất hiện trong tay ông, xoè thành hình quạt:

- Xem này! - Ông nói tiếp. Một trăm đô-la. Mười tờ bạc mười đô-la sẽ thuộc về cậu để đổi lấy cái rương.

Tưởng Hannibal còn lưỡng lự, ông nài nỉ thêm:

- Số tiền như vậy là vừa phải. Cậu không thể đòi hơn để bán một cái rương cũ xì chỉ chứa đồ cũ, đúng không?

- Dạ không. Nhưng...

- Đừng toan lên giá - người đàn ông sáng giọng nói - Giá tôi đề nghị là cao quá rồi. Nhưng cái rương này có giá trị tinh thần đối với tôi. Theo như bài báo nói thì xưa kia rương thuộc Gulliver Vĩ Đại, đúng không?

- Theo cái tên ghi trên nắp rương thì là như vậy - Hannibal giải thích trong khi Bob và Peter hết sức quan tâm theo dõi cuộc nói chuyện - Nhưng mà...

- Lại nhưng với mà! - Ông khách chau mày thốt lên. Nếu cậu muốn biết hết, thì Gulliver Vĩ Đại xưa kia là bạn tôi. Nhiều năm rồi tôi không gặp anh ấy nữa. Rất tiếc, tôi e rằng anh ấy không còn trên đời này nữa. Đi rồi. Mất rồi. Và tôi muốn sở hữu rương biểu diễn của anh để kỷ niệm thời xưa. Danh thiếp tôi đây!

Ông búng tay, các tờ bạc trong tay ông biến thành tám các màu trắng. Ông đưa các cho Hannibal đọc:

Ảo thuật gia Maximilien.

Dưới tên có ghi địa chỉ: Câu lạc bộ Phù thủy, ở Hollywood.

- Chú là nhà ảo thuật! - Hannibal thốt lên.

Ảo thuật gia Maximilien cúi mình chào.

- Xưa kia tên tôi được nhiều người biết đến - ông nói rõ - Tôi từng biểu diễn trước các hoàng gia Âu Châu. Ngày nay tôi đã nghỉ hưu và đang viết quyển sách về lịch sử ảo thuật. Thỉnh thoảng tôi có biểu diễn riêng cho bạn bè. Nhưng chúng ta hãy trở lại câu chuyện của mình.

Một lần nữa ông búng tay và những tờ bạc xanh xoè thành quạt lại xuất hiện.

- Thôi dứt khoát rồi - ông nói - Tiền đây. Đưa cho tôi rương nào. Nghề của cậu là mua đi bán lại. Đơn giản thế thôi. Tại sao cậu còn lưỡng lự?

- Bởi vì cháu không thể nào bán rương cho chú được! - Hannibal gần như la lên - Nãy giờ cháu muốn giải thích cho chú nghe.

- Cậu không thể à? - Ảo thuật gia hỏi lại và hai chân mày rậm của ông cử động như hai cái râu gián. Cậu không thể? Đương nhiên là cậu có thể được chứ! Đừng làm tôi nổi giận nhé! Tôi vẫn còn phép thần! Giả sử tôi... (ông quay đầu về hướng Hannibal và hai con mắt đen như rục sáng lên)... giả sử tôi búng tay một cái làm cậu biến mất? Đừng một cái! Như thế này này! Vào không khí. Cậu sẽ biến mất mãi mãi. Khi đó cậu sẽ hối hận vì đã làm phật lòng tôi.

Giọng nói của ảo thuật gia hung dữ lên đến nỗi Peter và Bob rùng mình. Chính Hannibal cũng có vẻ hơi sợ.

- Cháu không thể bán cho chú cái rương bởi vì cháu không còn nó nữa - Hannibal tuyên bố - Cái rương đã bị lấy cắp tối hôm qua.

- Lấy cắp à! Cậu có nói thật không?

- Thật.

Lần thứ ba trong buổi sáng, Hannibal tiến hành tường thuật lại các sự kiện hôm qua. Ảo thuật gia Maximilien chăm chú lắng nghe rồi thở dài:

- Tiếc quá! Đáng lẽ tôi phải đến đây ngay khi đọc bài báo. Cậu không có manh mối nào để tìm ra bọn trộm à?

- Bọn chúng đã chuồn trước khi chúng tôi kịp đến gần.

- Không tốt, không tốt đâu - ảo thuật gia lầm bầm. Rương của Gulliver Vĩ Đại đã xuất hiện trở lại một cách lạ lùng để biến mất ngay sau đó! Không hiểu tại sao những người kia lại muốn lấy rương!

- Có thể rương chứa một cái gì đó có giá? - Bob nói khẽ.

- Tầm bậy! - Maximilien đáp - Gulliver Vĩ Đại chưa hề sở hữu vật gì có giá! Chỉ có tài làm ảo thuật. Có lẽ cái rương chứa một vài trò cũ của anh. Nhưng chúng có giúp ích được cho ai đâu, ngoại trừ những nhà ảo thuật như tôi. À, mà tôi có nói với các cậu rằng Gulliver là ảo thuật chưa? Mà có lẽ các cậu cũng đã đoán ra rồi... Anh ấy không phải là một nghệ sĩ vĩ đại thật, mặc dù anh ấy tin như vậy. Thậm chí về tầm vóc anh ấy cũng không vĩ đại. Ngược lại, anh rất nhỏ con, mặt tròn và tóc đen. Đôi khi anh ấy mặc áo dài rộng thùng thình cho giống phù thủy phương Đông. Tuy nhiên có một trò của anh ấy rất đáng nhớ. Tôi cứ hy vọng là có thể... Thôi, không sao! Cái rương đã biến mất rồi!

Ông không nói nữa và chìm đắm vào suy nghĩ. Rồi ông hoàn hồn và tiên biến mất khỏi tay ông.

- Tôi đã hoài công đến đây - ông cầu nài. Nhưng biết đâu có thể các cậu sẽ tìm lại được rương! Nếu vậy, thì nhớ... ảo thuật gia Maximilien muốn mua rương!

Ông nhìn chăm chăm Hannibal.

- Cậu hiểu chưa? Tôi muốn cái rương đó. Tôi sẽ trả tiền để mua ngay khi cậu có rương. Cậu có thể gọi điện cho tôi ở Câu lạc bộ Phù thủy. Đồng ý nhé?

- Cháu không biết làm cách nào để có thể lấy lại được một vật đã bị lấy cắp - Peter nhận xét.

- Biết đâu. Vẫn có thể xảy ra chứ - Maximilien nói. Nếu xảy ra... thì nhớ rằng tôi là người muốn mua nhé. Thống nhất với nhau nhé?

- Nếu lấy lại được cái rương - Hannibal thận trọng nói - thì tụi cháu sẽ không bán cho ai mà không báo trước cho chú. Cháu chỉ dám hứa như vậy thôi. Ngoài ra như bạn Peter vừa mới lưu ý, có rất ít khả năng tụi cháu tìm lại được cái rương. Có lẽ bây giờ bọn trộm đã cao chạy xa bay rồi!

- E rằng như vậy - ảo thuật gia tuyệt vọng thở dài. Thôi, ta cứ chờ xem sao. Đừng làm mất danh thiếp của tôi nhé!

Ông rút tay vào túi và ngạc nhiên lấy ra một quả trứng:

- Tại sao lại có quả trứng trong này nhỉ? - ông nói khẽ. Ê chụp lấy đi!

Ông ném quả trứng cho Peter, Peter đưa tay để chụp.

Nhưng quả trứng như bốc hơi mất trong khi bay, như bọt xà phòng vỡ ra.

- Hừm! - Nhà ảo thuật nói đùa. Chắc là trứng chim đo đo quá. Loại chim này đã gần như tuyệt chủng rồi, các cậu biết không. Thôi, tôi phải đi đây. Nhớ báo tin cho tôi nếu có gì mới nhé!

Ông trở lên xe. Ba Thám Tử Trẻ chuẩn bị tinh thần sẽ thấy một cái gì đó lạ lùng xảy ra, nhưng không có gì. Nhà ảo thuật ra đi và biến mất ở khúc quẹo.

- Úi chà! - Khi đó Peter thốt lên. Khách chi mà lạ vậy!

- Nhất là ông ấy nằng nặc đòi mua cái rương của Gulliver! - Hannibal đáp - Mình tự hỏi không biết có phải chỉ vì ông ấy và Gulliver Vĩ đại đều là ảo thuật gia... hay vì rương có chứa một vật đặc biệt nào đó mà ông ấy muốn sở hữu.

Ba bạn đang thảo luận vấn đề này, thì một chiếc xe thứ nhì dừng trước kho bãi. Thoạt đầu ba bạn tưởng ông Maximilien quay lại. Nhưng chiếc xe thứ nhì này không sang trọng bằng xe đầu tiên. Một người đàn ông trẻ bước xuống xe. Ba Thám Tử Trẻ nhận ra anh ngay: đó là anh phóng viên đã chụp hình ba bạn ngày hôm qua ở cuộc bán đấu giá.

- Chào các bạn nhỏ! - Anh vui vẻ la lên. Nhớ anh chứ? Fred Brown đây.

- Tội em nhớ mà - Hannibal trả lời.

- Anh đến xem bọn em có mở được cái rương mua hôm qua chưa. Có thể có chủ đề ột bài báo hấp dẫn khác cho tờ báo của anh. Các em biết không, hôm nay thì anh đã biết nhiều hơn một chút về những gì chứa trong cái rương đó. Anh nghĩ trong rương có cái sọ biết nói!

3. Chương 03

Bí Ẩn Mới... Và Bất Ngờ Thú Vị

- Cái sọ biết nói hả? Ba Thám Tử Trẻ đồng thanh thốt lên.

Fred Brown mỉm cười.

- Đúng. Một cái sọ thật. Các em đã tìm thấy chưa?

Hannibal đành phải kể lại một lần nữa rằng mình không tìm thấy gì trong rương vì lý do cái rương đã bị lấy cắp. Anh phóng viên xị mặt xuống.

- Xui quá! - Anh thở dài. Thế là không viết được bài báo rồi. Ai có thể ăn cắp cái đồ cũ xì đó làm gì? Tất nhiên phải là một người đọc câu chuyện trong báo rồi!

- Có lẽ vậy - Hannibal thừa nhận. Có thể có người khác ngoài anh biết về... cái sọ biết nói kia. Và muốn lấy. À mà... nó có nói được thật không anh?

- Cứ gọi tôi là Fred - anh phóng viên tử tế nói - Tôi không dám cam đoan rằng cái sọ ấy nói chuyện được hay không. Anh chỉ biết là nghe nói nó làm được như vậy. Các em biết không, anh đã suy nghĩ rất nhiều về cái tên trên nắp rương: Gulliver Vĩ đại. Cái tên này cứ lẩn quẩn trong đầu anh mãi. Anh chắc chắn là có nghe rồi. Nên anh đi tra báo lưu. Các em biết đó là tên ai mà, phải không?

Bob gật đầu để trả lời. Ba của Bob cũng là nhà báo và đã nói cho con trai biết rất nhiều về nghề mình. Báo lưu của một tòa soạn báo gồm tất cả các số báo của những năm trước và ngoài ra còn có một bộ phiếu xếp thứ tự một đồng thông tin về đủ loại chủ đề. Chính Bob, tại thư viện nơi cậu làm việc bán thời gian cũng thường xuyên tra các tư liệu có khả năng giúp Ba Thám Tử Trẻ trong các cuộc điều tra.

- Thế là anh quyết định tìm kiếm xem Gulliver Vĩ Đại là ai? Nhờ vậy anh đã đọc được nhiều bài báo về ông. Đó là một nhà ảo thuật, tài năng trung bình. Tuy nhiên, ông có tiết mục rất đặc sắc. Đó là “cái sọ biết nói”. Rồi cách đây khoảng một năm, Gulliver đã mất tích. Dường như ông đã bốc hơi mất... như thể chính ông tự phù phép mình biến mất! Không ai biết ông còn sống hay đã chết. Có một điều chắc chắn: ông đã để lại cái rương này trong khách sạn đang ở. Cái rương được bán đấu giá hôm qua, và chính cậu là người mua. Tôi suy luận ra rằng Gulliver đã bỏ đồ nghề ảo thuật của mình trong rương, kể cả cái sọ. Và tôi tự nhủ đây sẽ là đề tài ột bài báo hay, tiếp theo bài trước.

- Anh quan tâm Gulliver à? - Bob hỏi

- Phải!

Hannibal suy nghĩ.

- Câu chuyện này kỳ lạ thật - Hannibal tuyên bố. Một ảo thuật gia bốc hơi mất, một cái rương bị lấy cắp và một cái sọ được cho là biết nói! Phải, em thấy lạ quá.

- Ê, khoan đã Hannibal! - Peter phản đối. Mình không thích nét mặt cậu chút nào. Hy vọng cậu không có ý định giải vụ bí ẩn này chứ! Mình không hề muốn đi điều tra về những cái sọ biết nói chuyện. Mà mình cũng không nghĩ rằng cái sọ có thể nói được... và không thích có bằng chứng rằng cái sọ nói chuyện được.

- Không thể nào điều tra về cái sọ biết nói vì bây giờ rương không còn nữa - Hannibal nhận xét. Nhưng em rất muốn biết nhiều hơn về Gulliver Vĩ Đại, anh Fred ơi.

- Anh sẵn sàng cung cấp thông tin cho em thôi - anh phóng viên vừa tuyên bố vừa ngồi xuống một trong các ghế vườn đang chờ được sơn. Anh sẽ tóm tắt lại cho bọn em những gì chính anh biết... Gulliver là một ảo thuật gia loại ba, nhưng ông ấy có cái sọ biết nói chuyện thật sự, nghe nói vậy. Gulliver đặt nó trên cái bàn bằng thủy tinh, không có gì xung quanh, rồi đặt câu hỏi cho nó.

- Chắc là tiết mục nói bụng, phải không? - Hannibal gợi ý - Có lẽ chính Gulliver tự trả lời, mà không mép môi.

- Có thể. Nhưng cái sọ trả lời, trong khi chính Gulliver đứng ở phía bên kia phòng và thậm chí khi ông đã ra khỏi phòng. Các nhà ảo thuật khác cứ thắc mắc không hiểu làm cách nào ông thực hiện được trò này! Bí mật chưa bao giờ được tiết lộ. Rồi một ngày nọ, Gulliver bị rắc rối với cảnh sát.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Bob hỏi.

- Thì do ông Gulliver tội nghiệp kia không kiếm sống nổi bằng nghề ảo thuật, ông bắt đầu xem bói. Ông tự phong mình cái chức là “tư vấn của Thế giới bên kia”. Ông mặc áo dài kiểu phương Đông và tiếp khách trong một gian phòng trang trí bằng những ký hiệu huyền bí. Bà con trả tiền để được hỏi cái sọ. Gulliver đặt cho cái sọ tên là Socrate, giống nhà hiền triết Hy Lạp cổ đại.

- Và Socrate trả lời các câu hỏi ? - Bob hỏi thêm.

- Nghe nói vậy. Và Socrate thường đưa ra những giải pháp tốt cho các vấn đề được đặt ra. Nhưng Gulliver đã đi quá xa. Socrate bắt đầu tư vấn về giao dịch chứng khoán. Mà nghe nói về lĩnh vực này, thì nó không rành. Nhiều người bị mất tiền vì nghe theo nó. Cuối cùng có một số đi thưa kiện. Gulliver bị buộc tội là lam dụng lòng tin của người khác với tư cách là tư vấn tài chính giả danh và bị phạt tù. Một năm sau, khi ra tù, ông bỏ cái nghề ảo thuật và xem bói để nhận một chân làm việc vặt. Rồi một ngày nọ, ông biến luôn. Biến rất đột ngột. Có nhiều tin đồn: người ta nói có những kẻ không đáng tin cậy đã quan tâm đến ông... nhưng không ai biết tại sao. Có thể những kẻ này có một kế hoạch lừa đảo xấu xa nào đó và bắt ông cừu ảo thuật gia và Socrate hợp tác. Một số người cho rằng ông đã biến mất như vậy để thoát khỏi tay họ.

- Nhưng ông đã bỏ lại cái rương quý báu! - Hannibal nhận xét và véo môi dưới, là dấu hiệu tập trung suy nghĩ tốt độ - Chi tiết này chứng tỏ rằng hoặc có chuyện gì đó xảy ra với ông hoặc ông đã bỏ trốn do cảm hứng tức thời.

- Suy luận rất hay - Fred tán thành. Có thể ông đã bị tai nạn và không có ai nhận dạng được ông.

- Em đoán vì vậy mà ông Maximilien đòi lấy cái rương - Peter tuyên bố. Ông ấy muốn lấy cái sọ và thử tìm ra bí mật để sử dụng nó. Cũng có thể ông từng là bạn thật sự của Gulliver và nghĩ rằng, do Gulliver không

còn nữa, ông có thể thừa kế bí quyết ảo thuật của Gulliver.

- Maximilien hả? - Fred tò mò lặp lại.

Hannibal kể lại chuyện nhà ảo thuật đến đòi mua rương.

- Nếu ông ta muốn mua lại - anh phóng viên trẻ nhận xét - thì chắc chắn không phải ông lấy trộm. Không biết bọn trộm có định dùng tài năng của Socrate không. Thật ra, cũng không quan trọng. Anh định viết một bài báo hấp dẫn về cái sọ biết nói. Anh định chụp một tấm với ba em đứng cùng Socrate. Hannibal có thể mặc một cái áo dài của ảo thuật gia Gulliver... thế nào trong rương cũng có. Thôi vậy! Anh đành phải về tay không. Dù sao, được gặp lại các em cũng vui rồi.

Nói xong, Fred ra về bỏ lại Hannibal với vẻ hơi thất vọng.

- Xui quá - thám tử trưởng thở dài - rương đã biến mất rồi. Mình rất muốn làm sáng tỏ vụ bí ẩn cái sọ biết nói!

- Còn mình thì không hề muốn - Peter khẳng định. Về phần mình, bất cứ cái rương nào chứa một cái sọ biết nói mà đã mất, thì cứ ắt luôn. Mình không thèm tìm lại đâu. À, mà làm sao một cái sọ có thể nói chuyện được chứ?

- Đó là một phần của vụ bí ẩn - Hannibal trả lời. Nhưng nói thêm để làm gì, bởi vì... chú Titus về kìa!

Chiếc xe tải nhẹ vừa mới chạy vào sân kho bãi, chỗ đủ thứ đồ. Chú Titus nhảy xuống xe bước về hướng bộ ba.

- Đang làm việc hả? - Ông nháy mắt tinh nghịch nói. May cho các cháu là thím Mathilda không có ở đây, nếu không thím sẽ tìm ra việc làm cho các cháu ngay thôi. Sao trông các cháu đăm chiêu vậy? Bị rắc rối hả?

- Nói thật với chú, tụi cháu đang nghĩ về cái rương bị mất. Tụi cháu vừa mới biết được những điều thú vị về cái rương đó.

- À! Cái rương! - Titus Jones mỉm cười nói. Bộ cái rương chưa trở về hả?

- Chưa, dĩ nhiên là chưa - Hannibal buồn rầu trả lời. Và có nhiều khả năng tụi cháu sẽ không bao giờ thấy được cái rương nữa!

- Cháu đừng vội kết luận! - Chú Titus tuyên bố. Đó là rương ảo thuật gia mà, đúng không? Vậy có khi ta dùng thủ thuật thần tiên để làm cho nó quay về!

Ba Thám Tử Trẻ nhìn ông.

- Chú muốn nói gì vậy, hả chú Titus? - Hannibal hỏi. Thủ thuật nào có thể làm cho cái rương hiện trở về? Chú biết cách à?

- Cách này đây! - Chú Titus nói.

Rồi chú ra vẽ thần bí, búng tay ba lần, nhắm mắt lại và ngân nga:

- Úm ba la, rương hãy trở về đây! Úm ba la, rương bay về đi! Úm ba la, rương hãy nghe lời nhé... Xong rồi đó, các cháu à! Nếu thần chú vẫn vô hiệu, thì ta có thể tìm lại được rương chỉ bằng cách suy luận logic thôi.

- Logic à? Hannibal ngạc nhiên lặp lại.

Chú của Hannibal rất vui tính và hay đùa giỡn. Dường như ông sắp lừa ba cậu để chọc, nhưng Hannibal không chắc lắm. Hannibal đang tự hỏi không biết chú có đang nói nghiêm túc hay không.

- Hannibal à, cháu rất thích các vụ bí ẩn mà - Titus Jones nói tiếp. Và cháu thích giải bí ẩn bằng cách suy luận. Vậy thì cháu hãy suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra tối hôm qua. Cháu kể lại cháu đã thấy những gì đi nào!

- Thì mọi người đã tiến đến sân kho bãi - Hannibal bắt đầu nói nhưng vẫn thắc mắc không hiểu chú Titus có gì trong đầu. Có hai gã đàn ông chạy ra, nhảy lên xe và chuồn đi thật nhanh. Và cái rương đã biến mất.

- Vậy theo cháu, bọn chúng đã lấy cắp cái rương hả?

- Đường như vậy - Hannibal trả lời. Bọn chúng đã bẻ khoá cổng... rồi... Ồ!

Hannibal đỏ mặt từ từ dưới tác dụng của sự tập trung và nỗi thất vọng

- Bọn chúng vẫn đang trong sân, tìm kiếm rương, thì ta đến giữa chừng. Thế là bọn chúng chạy ra xe và bỏ trốn. Nhưng lúc đó bọn chúng không có rương. Vậy không phải bọn chúng lấy cắp. Bởi vì nếu rương đã ở trên xe rồi, thì bọn chúng không cần lãng vãng trong sân làm gì. Và bọn chúng đã không ng theo rương khi chạy trốn, thì kết luận hết sức hiển nhiên: rương đã bị những tên khác lấy trộm trước rồi!

Titus Jones khúc khích cười.

- Hannibal à, chắc chắn cháu rất thông minh rồi - chú Titus tuyên bố. Nhưng có lúc, chứng minh với một người thông minh rằng anh ta không khôn như mình tưởng là việc tốt thôi. Kết luận mà cháu đã rút ra không tồi. Nhưng còn có một khả năng khác nữa. Có thể cái rương không hề bị ăn cắp! Có thể hai kẻ mà ta thấy đã không tìm ra cái rương!

- Nhưng cháu để cái rương ở góc này, gần văn phòng mà! - Hannibal phản đối. Một chỗ bất kỳ ai cũng thấy được. Tất nhiên là cháu đã sai lầm vì không cất rương vào trong văn phòng, nhưng cháu đâu ngờ là rương quý giá như vậy.

- Sau khi cất cái rương vào góc đó - Titus Jones nói tiếp - cháu về nhà rửa tay rửa mặt trước khi ngồi vào bàn ăn, để cho anh Hans và chú đóng cổng. Lúc ấy, chú nghĩ bụng, đây là cái rương nhà ảo thuật. Hannibal sẽ thật bất ngờ nếu rương biến mất như bị phù phép! Hannibal sẽ rất thích trở tài thám tử để tìm lại rương. Thế là chú đã chơi cháu, Babal à! Chú đã giấu cái rương. Rồi sau khi ta phát hiện bọn trộm, thì chú nghĩ bụng nên để rương chỗ giấu cũ cho đến sáng hôm sau. Chú định nói thật cho cháu biết, rồi chú đột ngột quyết định xem cháu có giải được vụ này một mình hay không... Để cho cháu vận não một tí thôi!

- Chú đã giấu rương à? - Bob chừng hững hờ. Nhưng giấu chỗ nào vậy chú Titus?

- Phải! Ở đâu? - Peter hỏi theo.

- Chỗ nào hay nhất để giấu một cái rương? - Titus Jones hỏi lại.

Nhưng Hannibal đang xem xét đồng hồ linh tinh chất đầy sân. Có thể nhét rương dưới bất kỳ đồng hồ nào. Ánh mắt của thám tử trưởng nhanh chóng dừng tại một điểm nhất định. Tại đó, kê vào một vách tường sân, có một nhà kho gồm một mái chống trên cột để bảo vệ những đồ vật có giá nhất trong kho bãi khỏi những cơn mưa.

Trong một góc, có khoảng nửa chục cái rương khá to được chắp vá tốt.

- Chỗ lý tưởng để giấu một cái rương! - Hannibal thốt lên - Cháu đoán trúng chưa, chú?

- Kiểm tra đi!

Hannibal chạy đến đồng rương cũ. Nhưng Peter đến trước và mở cái rương đầu tiên: không có gì. Hannibal mở cái rương thứ nhì. Cũng không chứa gì. Rương thứ ba và thứ tư cũng vậy.

Bob cũng đến đó mở rương thứ năm ra. Khi mở nắp rương lên, ba cặp mắt nhìn vào bên trong...

Trong cái rương to, lộn vờn, có cái rương của Gulliver Vĩ Đại!

4. Chương 04

Socrate

- Còn bây giờ - Hannibal nói - ta hãy thử xem có chìa khoá nào trong xâu chìa khoá của chú Titus mở được cái rương này không!

Ba Thám Tử Trẻ lại tập hợp trong xưởng của Hannibal, được cách ly khỏi sân bằng một đồng hồ linh tinh. Trong đó, khỏi sợ những ánh mắt tò mò. Ba Thám Tử Trẻ sắp mở cái rương bí ẩn ra.

Nhiều khách hàng đang đi lại trong kho bãi đồ linh tinh, tìm một món hàng hấp dẫn. Thím Mathilda theo dõi họ kín đáo, sẵn sàng thương lượng với họ. Titus đã cho phép cháu mình và hai bạn nghỉ một lát. Còn chính chú phải đi lấy thêm một chuyến hàng nữa và khi về sẽ giao việc cho cả ba đứa.

Vừa thử quay ổ khoá, Hannibal vừa thầm trách móc mình. Cậu tự giận mình đã không hề xem xét khả năng cái rương có thể không bị lấy cắp. Chú Titus đã chơi Hannibal một vỏ đầu... và dạy cho cháu một bài học! Đáng lẽ Hannibal không nên kết luận vội vàng như thế cho câu chuyện này. Đáng lẽ Hannibal phải nhìn thấy được sự thật. Trái lại, Hannibal đã bị đánh lừa bởi vẻ bề ngoài.

Với sự thành thật đáng khen, Hannibal nói lớn suy nghĩ của mình:

- Tối hôm qua, mình đã sai lầm vì không chịu phân tích sự việc - Hannibal tuyên bố - Lần sau mình sẽ rút kinh nghiệm, sẽ nhớ bài học của chú Titus.

Bob và Peter mỉm cười.

- Bạn sẽ có thái độ như thế nào đối với ông Maximilien? - Bob hỏi - Bọn mình đã hứa là sẽ báo ông ấy nếu tìm lại được rương.

- Không - Hannibal chỉnh. Ta chỉ hứa là sẽ báo cho ông ấy trước khi bán rương cho người khác. Mà ta không hề có ý định bán rương, ít nhất là ngay bây giờ.

- Mình thì mình có ý kiến là nên tống cái rương đi càng sớm càng tốt - Peter nói. Dù sao ông Maximilien cũng chào giá à.

Nhưng Hannibal quá thích ý nghĩ sở hữu một cái sọ biết nói.

- Ta vẫn có thể nghĩ đến chuyện bán sau này - Hannibal tuyên bố - Trước hết, mình muốn tìm hiểu xem Socrate có biết nói chuyện thật hay không.

- Nghĩ đến khả năng này, là mình thấy rùng mình rồi - Peter thú nhận.

Hannibal vẫn tiếp tục thử chìa khóa. Cuối cùng có một chìa quay được trong ổ khóa. Sau khi tháo hai dây ràng gỡ nắp rương, thám tử trường nhắc nắp lên.

Bob và Peter thò cổ tới để thấy rõ hơn. Một tấm vải đỏ che những gì chứa trong rương. Khi lấy vải đi, ba bạn nhìn thấy một cái khay đặt trên cùng chứa nhiều vật nhỏ khác nhau, mỗi vật gói trong giấy lụa nhiều màu. Trong đó có một lồng chim giả, một quả cầu pha lê cùng cái đế, một số lớn những quả banh nhỏ màu đỏ, nhiều bộ bài và những ly kim loại lồng vào nhau. Nhưng không thấy cái sọ nào.

- Đây là một phần đồ nghề mà Gulliver Vĩ Đại dùng làm các trò ảo thuật - Hannibal tuyên bố. Phần quan trọng nhất chắc là nằm dưới cái khay này.

Có Peter giúp, Hannibal mang khay ra để một bên. Nhiều lớp vải khác xuất hiện. Nhưng lần này không phải là vải bọc bình thường. Khi Hannibal giũ ra, ba bạn nhận ra một áo jaquette bằng lụa, một chiếc áo dài vàng, khăn quần đầu và nhiều trang phục kiểu phương Đông khác.

Chính Bob thấy trước cái mà ba bạn đang tìm.

- Nhìn đây! - Bob la lên - Đây! Phía bên này... dưới tấm vải tím kia. Một cái gì tròn tròn. Chắc là cái sọ!

- Đường như Bob nói đúng - Hannibal nói.

Hannibal cầm vật tròn đó lên. Bob lấy vải bọc màu tím ra. Khi đó, trong tay Hannibal, xuất hiện một cái sọ màu trắng như đang nhìn Hannibal bằng hai hốc mắt rỗng. Cái sọ này không có gì đáng sợ cả, thậm chí trông khá dễ thương. Nó làm cho Ba Thám Tử Trẻ nhớ đến bộ xương trong lớp học sinh vật, được học sinh đặt tên là ông Xương. Vì đã quen nhìn một bộ xương nguyên vẹn, nên ba bạn không sợ khi thấy một cái sọ bình thường.

- Vậy là Socrate đây! - Bob nói.

- Có cái gì dưới đáy rương! - Hannibal thông báo.

Hannibal chuyển Socrate cho Bob, lục trong rương và lấy ra được một cái đĩa bằng ngà khá dày, có những ký tự đặc biệt trang trí trên mép.

- Chắc là cái đế của Socrate - Hannibal tuyên bố. Đĩa có những chỗ trũng để giữ cái sọ đứng vững.

Hannibal đặt đĩa ngà trên bàn, Bob cho cái sọ lên trên đĩa: cái sọ hoàn toàn khớp với đế và thậm chí như đang mỉm cười mãn nguyện với ba cậu bé.

- Dường như nó sắp nói một cái gì đó thật - Peter nhận xét - Nhưng nếu nó phát âm một tiếng thôi, thì mình sẽ xin từ chức đi nơi khác!

- Có lẽ chỉ một mình Gulliver mới biết làm cho nó nói chuyện - Hannibal thở dài. Mình nghĩ trong cái sọ này có giấu một bộ phận cơ bí mật nào đó...

Hannibal cầm Socrate lên, xem xét thật lâu.

- Không có gì! - Cuối cùng Hannibal lầm bầm - Nếu có gì chắc chắn mình đã thấy rồi... Đành phải chịu thôi.. Cái sọ này không có gì bí ẩn cả... Tức là bí ẩn vẫn như vậy.

Hannibal đặt Socrate trở lên đế.

- Socrate à - Hannibal ra lệnh - nếu mi thật sự có thể nói chuyện được, thì mi hãy nói một cái gì đó đi!

Chỉ có im lặng trả lời Hannibal.

- Nó có vẻ không muốn nói - Hannibal tuyên bố. Ta tìm xem trong rương còn những thứ gì nữa!

Ba bạn lấy ra thêm nhiều bộ trang phục kiểu phương Đông từ cái rương cũ. Rương còn chứa cây gậy thần và một bộ dao găm với lưỡi dao cong. Ba bạn đang xem dao và quay lưng lại với Socrate, thì có một tiếng động khê vang lên phía sau lưng.

Cả ba quay lại cùng một lúc. Không thấy ai cả. Không, không ai... ngoài cái sọ.

Socrate vừa mới nhảy mũi!

5. Chương 05 + 06

Chương 5: Nói Chuyện Trong Bóng Tối

Hannibal, Bob và Peter hoảng hốt nhìn nhau.

- Nó mới nhảy mũi - Peter nói nhỏ - Cũng gần giống như là nói chuyện vậy! Nếu một cái sọ nhảy mũi được, thì có lẽ nó cũng nói chuyện được thôi!

- Hừm! - Hannibal chau mày kêu. Bob, có phải cậu nhảy mũi không?

- Không phải ai trong bọn mình cả - Bob khẳng định - Mình nghe rõ tiếng nhảy mũi phía sau lưng mà.

- Là thật! - Thám tử trưởng lầm bầm. Nếu cái sọ này phát âm chỉ nhờ trò ảo thuật của Gulliver Vĩ Đại, thì mình sẽ hiểu. Nhưng không có Gulliver ở đây. Thậm chí có thể ông ấy đã chết rồi. Vậy mình không hiểu làm cách nào Socrate có thể nhảy mũi một mình được. Ta hãy xem xét nó lại!

Hannibal cầm lấy cái sọ nghiên cứu kỹ lưỡng, quay qua quay lại trong tay, sờ mó thật cẩn thận. Hannibal còn đưa nó ra ánh nắng mặt trời để nhìn cho rõ hơn. Hoài công! Socrate chỉ là cái sọ, không hề có cơ cấu bí mật gì giấu trong đó.

- Bên trong không có dây - Hannibal tuyên bố - Không có gì cả. Thật là bí ẩn.

- Mình không thích bí ẩn này chút nào! - Peter nhân tiện lưu ý.

- Nhưng tại sao một cái sọ lại nhảy mũi? - Bob hỏi. Mình không thấy lý do gì để nó nhảy mũi!

- Mình không biết tại sao, cũng không biết bằng cách nào - Hannibal thú nhận. Nhưng ta có một vụ bí ẩn lớn cần làm rõ, một vụ bí ẩn mà bác Alfred Hitchcock sẽ rất thích.

Hannibal đang nói đến nhà đạo diễn lừng danh, đã nhiều lần giới thiệu cho Ba Thám Tử Trẻ những vụ bí ẩn hình sự khá tế nhị. Ông luôn quan tâm đến các cuộc điều tra của ba bạn.

- Này Babal! - Peter phản đối. Tối hôm qua, hai người đã toan lấy cắp cái rương này. Hôm nay, bọn mình mở ra và tìm thấy một cái sọ nhảy mũi. Ngày mai không biết....

Giọng khỏe mạnh của thám Mathilda ngắt lời Peter.

- Hannibal! Bob! Peter! Thím biết các cháu đang ở đó! Ra đây nhanh lên! Thím có việc giao cho các cháu!

-Ồ hố! - Bob kêu. Thím Mathilda gọi.

- Và dường như thím không muốn phải chờ đợi - Peter nói thêm. Có lẽ bọn mình phải ra thôi!

- Đồng ý! - Thám tử trưởng chấp thuận.

Hannibal nhanh tay cho Socrate trở vào rương, khóa rương lại. Rồi ba bạn lao ra ngoài sân, nơi thám Mathilda đang đứng chống hai tay hai bên hông chờ.

- À! Các cháu đây rồi! Sao lâu ra vậy! Chú Titus đã dỡ hàng xuống với Hans và Konrad rồi. Bây giờ phải phân chia và cất hàng.

Ba thám tử nhìn đồng hàng, ít nhiều bị hư hỏng, xếp trước văn phòng và thở dài. Sẽ phải mất mấy tiếng để phân chia và cất đồng đồ này: thám Mathilda sẽ không chấp nhận bỏ đồ lung tung như vậy. Đúng là kho bãi ông bà Jones là chỗ chứa đồ cũ, nhưng là một kho bãi hạng nhất, được bảo quản giữ gìn rất kỹ, nơi có thể tìm ra những thứ rất độc đáo.

Thế là ba bạn bắt tay vào việc, chỉ dùng tay để ăn bữa trưa được thám Mathilda mang ra tại chỗ. Khi vừa mới hoàn tất công việc, thì chú Titus lại về đến với một xe hàng mới, phần lớn là đồ gỗ mua được với giá rẻ.

Thế là Hannibal, Bob và Peter lại bận việc suốt buổi chiều. Và mặc dù rất muốn trở về với cái rương để nghiên cứu những thứ lạ lùng trong đó, nhưng Hannibal không có thời gian. Hết ngày, Bob và Peter về nhà. Peter định sáng ngày hôm sau sẽ trở lại Thiên Đường Đồ Cổ gặp Hannibal. Bob bận công việc ở thư viện buổi sáng sẽ đến sau.

Hannibal ăn bữa tối ngon miệng. Sau đó, cậu quá mệt mỏi nên không còn sức quan tâm đến vụ bí ẩn cái rương của nhà ảo thuật mất tích và cái sọ được cho là biết nói. Tuy nhiên Hannibal tự nhủ rằng, nếu trộm đã từng toan lấy cắp rương, thì rất có thể bọn chúng sẽ thử một lần nữa.

Hannibal băng qua đường, bước vào kho bãi và đi lấy Socrate cùng miếng đế của nó ra khỏi rương. Rồi Hannibal sắp xếp ngăn nắp lại mọi thứ, đóng nắp lại, xoay chìa khoá trong ổ, đẩy rương ra phía sau máy in, rồi giấu nó dưới một tấm bạt cũ. Hannibal hy vọng rương sẽ được an toàn, nhưng không muốn mạo hiểm đối với Socrate. Nên cậu ôm cái sọ về nhà với mình.

Khi bước qua ngưỡng cửa, thám Mathilda nhìn thấy vật cháu mình đang ôm và khẽ kêu lên:

- Trời đất ơi! Hannibal! Cái gì vậy?

-Ồ, đây chỉ là Socrate thôi mà! - Hannibal thản nhiên trả lời - Nghe nói cái sọ này biết nói!

- Biết nói hả? - Chú Titus cười - Thế nó kể gì hả cháu? Trông nó thông minh đấy chứ!

- Cho đến lúc này - Hannibal thừa nhận - thì nó chưa nói gì. Nhưng cháu hy vọng nó sẽ chịu nói!

- Thím khuyên nó đừng nói lời nào với thím - thám Mathilda tuyên bố. Nếu không, thím sẽ biết cách trả lời với nó. Nghĩ ra những chuyện gì đâu! Cháu mang cái thứ gồm ghêếc ấy đi khỏi mắt thím nhanh lên, Hannibal ơi. Thím không muốn thấy nó nữa!

Hannibal mang Socrate lên phòng, đặt trên bàn viết của mình cùng với miếng đế. Sau đó, Hannibal trở xuống nhà xem truyền hình với chú thám một hồi.

Cuối cùng, Hannibal chui vào giường ngủ, với ý nghĩ rằng Socrate không thể nào nói chuyện được. Điều duy nhất có thể là Gulliver Vi Đại, chủ nhân cũ của Socrate, sử dụng nó trong một tiết mục nói bụng đặc biệt khéo.

Thám tử trưởng vừa thiếp đi thì có tiếng huýt sáo khê làm cho cậu tỉnh lại. Lại huýt sáo nữa... Tưởng như kẻ huýt sáo đang ở trong phòng.

Hannibal tỉnh lại hần, ngồi dậy trên giường.

- Ai đó? Có phải chú Titus không? - Hannibal hỏi, nghĩ chú đang chọc mình.

- Không! Tôi đây... - một giọng nói dịu dàng trả lời.

Giọng nói như xuất phát từ hướng bàn viết, đâu đó trong bóng tối.

- Tôi... Socrate đây!

- Socrate? - Hannibal hỏi lại và khó khăn nuốt nước miếng.

- Đã đến lúc tôi... phải nói. Đừng bật đèn... Hãy nghe tôi và đừng sợ. Hiểu... không?

Lời nói bay ra như phát âm rất khó khăn. Hannibal căng mắt cố nhìn đến chỗ có cái sọ, nhưng phòng tối quá; Hannibal không thấy được gì.

- Tốt... tốt lắm! - Cái sọ nói tiếp bằng một giọng run run - Tốt, cậu phải đi đến... số 311 đường Royal. Mật khẩu là... tên tôi... Socrate... Rõ chưa?

- Rõ - Hannibal đáp bằng một giọng cứng rắn hơn. Nhưng có chuyện gì vậy? Ai đang nói chuyện với tôi vậy?

- Nói rồi... tôi... là Socrate...

Giọng nói tắt đi trong tiếng thì thầm. Hannibal thò tay bật công tắc đèn bàn ngủ. Rồi cậu nhìn về hướng Socrate. Cái sọ bây giờ hoàn toàn im lặng, như đang mỉm cười với Hannibal.

- Mình điên mất rồi! - Hannibal nghĩ bụng. Không thể nào có chuyện cái sọ này đi nói chuyện với mình được. Tuy nhiên... đúng là có tiếng nói từ trong phòng này... không xa cửa sổ.

Hannibal nhảy phốc dậy, chạy ra cửa sổ kiểm tra. Hannibal cúi ra ngoài cửa sổ. Ngoài đường cũng như sân kho bãi đều trống trơn và sáng trắng. Không thấy ai!

Hannibal vô cùng thắc mắc quay về giường.

Lời nhắc rất rõ: ngày mai phải đến số 311 đường Royal. Có thể không nên đi. Nhưng trong thâm tâm, Hannibal biết mình sẽ tuân lệnh... vì hy vọng sẽ làm sáng to được vụ bí ẩn.

Bởi vì Hannibal không thể nào cưỡng lại nỗi sức hút của một vụ bí ẩn hấp dẫn!

Chương 6: Zelda

- Cậu có chán là không muốn mình đi cùng không? - Peter hỏi.

Hai hạn đang ngồi trong xe tải nhẹ mà anh Hans đã lái đến Los Angeles và đang xem xét tòa nhà tồi tàn mang số 311 đường Royal. Một tấm bảng cũ mòn thông báo “Cho thuê phòng”, và phía dưới, một miếng carton nhỏ hơn đề “Hết phòng”.

Cả xóm cũng tồi tàn như tòa nhà: nhà trọ hạng ba, cửa hiệu nhỏ dơ bẩn và tối tăm... tất cả đều cần được tu sửa lại hay ít nhất sơn lại. Những người qua đường hiếm hoi đều lớn tuổi. Đường như con đường này chỉ có những người già với mức thu nhập khiêm tốn sinh sống.

- Cậu có muốn mình đi cùng không? - Peter hỏi lại.

- Không, Peter à. Mình nghĩ là nên đi một mình. Cậu chờ mình trong xe, với anh Hans. Mình không nghĩ là có gì nguy hiểm đâu.

Peter nuốt nước bọt, có vẻ lo sợ.

- Cậu nói cái sọ đã ra lệnh cậu đến hả? Peter vẫn hỏi.

- Đúng.

- Nó ngồi trên bàn và đã thật sự nói chuyện với cậu trong bóng tối hả?

- Đúng... Tất nhiên là trừ phi mình nằm mơ - Hannibal trả lời - Tuy nhiên mình nghĩ mình rất tỉnh táo, không thể nào mình đã tưởng tượng ra chuyện này đâu. Chờ một lát nữa, mình đi kiểm tra tận nơi, thì sẽ biết thôi. Nếu hai mươi phút nữa mà không thấy mình về, thì cậu hãy đi tìm mình cùng anh Hans.

- Đồng ý - Peter nói - Nhưng dù sao, mình thấy câu chuyện này mờ ám quá.

- Nếu bị nguy hiểm - Hannibal nói thêm - mình sẽ kêu cứu thật lớn.

- Cẩn thận nhé, Hannibal! - Hans khuyên. Nếu cần giúp, thì Peter và anh sẽ có mặt trong nháy mắt.

Hans gồng cơ bắp hai cánh tay to khỏe để chứng minh rằng khi cần, anh sẽ không ngần ngại đập cửa để đi cứu Hannibal. Thám tử trưởng nghiêm trang gật đầu.

- Em biết là tin cậy vào anh và Peter mà - Hannibal vừa tuyên bố vừa nhảy xuống xe.

Bằng vài bước chân, Hannibal đến cổng nhỏ, leo lên các bậc thềm rồi kéo chuông. Một khoảng thời gian trôi qua trước khi có tiếng người ra.

Cánh cửa mở ra. Một người đàn ông lực lưỡng, nước da rám nắng và có ria mỏng nhìn khách chằm chằm.

- Cậu cần gì? - Ông hỏi. Không còn phòng cho thuê nữa đâu. Kín hết rồi.

Ông nói chuyện có giọng ngoại quốc mà Hannibal không xác định ra. Thám tử trưởng làm bộ mặt hơi ngơ ngác mà cậu vẫn thường làm khi muốn người lớn tưởng cậu là một thằng bé mập lù khù.

- Cháu xin gặp ông Socrate - Hannibal giải thích và dùng mặt khẩu.

Người đàn ông vẫn nhìn cậu chằm chằm một hồi, rồi mới tránh ra để nhường đường cho Hannibal vào.

- Cậu vào đi. Tôi không biết ông Socrate có ở nhà hay không. Lonzo sẽ xem.

Hannibal bước vào, nheo mắt. Bóng tối tiếp theo ánh sáng bên ngoài làm cho Hannibal bị chói mắt một hồi. Tiền sảnh chật hẹp và bụi bặm dẫn vào một gian phòng rộng lớn, nơi nhiều người đang bận đọc báo, đánh bài hoặc chơi cờ.

Tất cả đều to khỏe, giống như người đầu tiên, với khuôn mặt rám nắng và mái tóc đen nhánh. Tất cả ngược mắt lên nhìn Hannibal, vẻ mặt thờ ơ.

Hannibal chờ. Cuối cùng, người đàn ông có râu trở về.

- Theo tôi - ông nói - Zelda muốn gặp cậu.

Ông đi trước, dẫn Hannibal băng qua gian phòng lớn, đưa cậu vào một phòng khác, rồi ra ngay, đóng cửa lại phía sau lưng.

Một lần nữa, Hannibal nháy mắt. Phòng này sáng sủa và đầy ánh nắng. Sau tiền sảnh nửa tối nửa sáng, Hannibal phải mất khoảng nửa phút trước khi nhìn ra bà già đang ngồi trong ghế xích đu.

Bà đang đan một cái gì đó và vẫn không ngừng đan, chăm chú nhìn Hannibal qua cặp kính kiểu xưa.

Bà mặc bộ váy áo màu sắc sỡ - vàng chói và đỏ tươi - và đeo khoen vàng to ở tai. Hannibal cũng quan sát bà và hiểu ra ngay bà là người gitan. Khi nghe những lời đầu tiên thốt ra từ miệng bà, thám tử trưởng biết mình đã đoán đúng.

- Tôi là Zelda, mẹ Zelda Bôhêmiêng - bà nói bằng một giọng dịu dàng. Anh bạn trẻ cần gì đây? Cần bói tương lai à?

- Dạ không, thưa bà - Hannibal lễ phép trả lời - Ông Socrate nhắn cháu đến đây.

- A! Ông Socrate! Nhưng ông Socrate chết rồi mà.

Nghĩ đến cái sọ, Hannibal không thể cãi lại rằng Socrate đã chết, đúng là đã chết.

- Nhưng ông đã nói chuyện với cậu - Zelda nói khẽ - Là thật. Rất lạ. Mời cậu ngồi xuống. Ngồi đây! Trước bàn. Tôi sẽ hỏi qua cầu pha lê.

Hannibal ngồi xuống bên cái bàn nhỏ bằng gỗ quý cạnh ngà. Zelda rời khỏi ghế đu, ra ngồi đối diện Hannibal. Bà lấy một cái hộp nhỏ từ dưới bàn, lấy ra một quả cầu pha lê. Bà đặt quả cầu trước mặt, hươ tay ra lệnh:

- Im lặng! - Bà kêu khẽ - Đừng nói gì. Quả cầu pha lê sẽ bị rối.

Hannibal gật đầu. Bà già Bohêmiêng đặt hai bàn tay lên bàn, cúi ra phía trước, nhìn chăm chăm vào quả cầu pha lê lỏng lánh. Rồi bà bất động hoàn toàn. Thậm chí dường như bà đã ngưng thở. Thời gian dài trôi qua, rồi bà mới nói:

- Tôi thấy một cái rương - bà nói khẽ - tôi thấy người nữa... rất nhiều người muốn cái rương này. Tôi thấy một người khác nữa, ông này sợ. Tên ông bắt đầu từ chữ B... không phải, từ chữ G. Ông ấy sợ và muốn được giúp đỡ. Và ông nhờ cứu giúp, pha lê sáng lên rồi! Tôi thấy nhiều tiền... rất nhiều tiền. Rất đông người muốn số tiền này. Nhưng tiền bị giấu rồi. Phía sau một đám mây, tan biến đi, không ai biết biến đi đâu... Quả cầu pha lê tối lại. Người đàn ông có tên bắt đầu bằng chữ G biến mất. Ông không còn thuộc thế giới con người nữa. Ông đã chết, nhưng vẫn đang sống. Tôi không thể thấy gì được nữa hết.

Bà già Bohêmiêng cúi sát xuống để đọc qua cầu pha lê rồi ngẩng đầu lên với tiếng thở dài:

- Xem quả cầu pha lê tổn sức lắm - bà giải thích - Hôm nay, tôi không thể nào nói thêm gì cho cậu nữa. Những gì tôi thấy có ý nghĩa gì đối với cậu không?

Hannibal suy nghĩ, chau mày.

- Phần nào thì có - Hannibal trả lời. Chẳng hạn như cái rương. Cháu có một cái rương mà dường như nhiều người muốn chiếm đoạt. Và chữ G có lẽ là Gulliver. Tức là Gulliver Vĩ Đại, nhà ảo thuật.

- Gulliver Vĩ Đại! - Bà già nói khẽ. Phải, có lẽ là ông ấy là bạn của đám Bohêmiêng. Nhưng ông đã biến mất.

- Bà có nói là ông không thuộc thế giới con người nữa - Hannibal nói tiếp. Bà nói rằng ông ấy đã chết, nhưng lại đang sống. Cháu không hiểu ý nghĩa của câu này. Nghĩa là sao?

- Tôi không biết - bà già lắc đầu thú nhận. Nhưng quả cầu pha lê không sai. Dân Bohêmiêng chúng tôi muốn tìm lại Gulliver và đưa ông trở về với loài người, bởi vì, như tôi đã nói, ông Gulliver là bạn chúng tôi. Có thể cậu giúp được chúng tôi. Cậu thông minh và tuy trẻ nhưng mắt cậu biết nhìn thấy. Thậm chí mắt cậu nhìn ra những điều mà người lớn không thấy nổi.

- Không biết làm cách nào cháu có thể giúp được - Hannibal thở dài. Cháu không biết gì về Gulliver. Và ngoại trừ bà, chưa ai nói cháu về số tiền bị giấu. Thật ra cháu chỉ mua cái rương của ông Gulliver về từ một cuộc bán đấu giá. Cháu tìm thấy Socrate, cái sọ biết nói, trong rương. Rồi Socrate nói cháu đến đây. Cháu chỉ biết bấy nhiêu thôi.

- Chuyến hành trình dài luôn khởi sự bằng một bước đầu tiên - bà già Bohêmiêng nói. Bây giờ cậu hãy đi đi và chờ. Có thể cậu sẽ được biết thêm. Hãy giữ kỹ cái rương. Và nếu Socrate có nói nữa, thì hãy nghe nó! Tạm biệt!

Hannibal đứng dậy, càng khó hiểu hơn, và ra về. Lonzo, ông Bohêmiêng có ria tiền Hannibal ra đến cửa. Peter và Hans đang chờ trong xe. Peter liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

- Cậu biết không - Peter nói - anh Hans và mình định đi tìm cậu rồi đó.

Thám tử trưởng leo lên xe ngồi cạnh bạn. Peter nói thêm:

- Mình rất mừng được gặp lại cậu. Sao? Chuyện gì xảy ra?

- Hơi khó giải thích - Hannibal trả lời trong khi Hans nổ máy xe để về - Mình nghe rõ tất cả, nhưng không hiểu nghĩa là sao.

Hannibal thuật lại những gì vừa mới xảy ra, Peter kêu khẽ.

- Chuyện gì mà lung tung rối rắm quá! - Peter thở dài - Gulliver và số tiền giấu! Gulliver chết nhưng vẫn đang sống! Mình không hiểu gì cả.

- Mình cũng không hiểu gì hơn - Hannibal thú nhận.

- Này! - Peter đột ngột la lên - Có thể có một đồng tiền giấu trong cái rương của Gulliver không? Bọn mình đâu có tiếp tục lục lạo khi đã thấy Socrate. Và nếu có tiền giấu trong đó, thì dễ hiểu tại sao nhiều người tranh nhau để sở hữu cái rương đó.

- Mình vừa mới nghĩ giống như cậu - Hannibal tuyên bố - Biết đâu, mọi người không chạy theo Socrate. Khi về, ta sẽ xem xét rương thật kỹ... Có chuyện gì vậy anh Hans? Sao anh lại tăng tốc?

- Có xe theo ta! - anh Hans trả lời và tăng tốc thêm nữa.

Bây giờ xe tải nhẹ đang phóng nhanh trên đường. Động cơ chạy hết công suất. Hans nói thêm:

- Một chiếc xe đen có hai người bên trong...

Peter và Hannibal quay lại nhìn. Hans không lầm. Phía sau, một chiếc xe đen đang cố bắt kịp xe tải nhẹ. Cũng may là đường vắng vẻ. Nên anh Hans cho xe chạy được ngay giữa đường, ngăn không cho chiếc xe đen vượt qua mặt mình.

Hai xe cứ chạy như thế gần một cây số trước khi đến xa lộ. Los Angeles có nhiều chỗ rẽ vào xa lộ để tránh kẹt xe. Nhờ vậy nhiều xe có thể tránh chỗ đang bị tắc và chạy nhanh mà không bị đèn đỏ. Đường nhánh rẽ vào xa lộ xuất hiện trước mặt Hans, anh không do dự.

- Anh đi vào xa lộ - Hans thông báo. Không ai dám bắt ta dừng xe giữa một dòng xe lưu thông dày đặc !

Hans vừa nói vừa rẽ sang phải và vẫn chạy nhanh, cho xe vào đường nhánh. Trong nháy mắt, xe tải nhẹ vào đường cùng với hàng ngàn xe đủ loại.

Chiếc xe kia không theo nữa. Có lẽ hai người trong xe đã hiểu rằng không thể nào buộc xe kia dừng (nếu đúng kế hoạch của bọn chúng là như vậy) trên một xa lộ đầy ắp xe chạy. Mà cũng chắc chắn là trên xa lộ xe bị cấm không được dừng lại.

Chiếc xe đen đi tiếp trên con đường bình thường và chẳng bao lâu biến mất.

Hans lớn tiếng tự khen mình:

- Hay quá! Bỏ được bọn chúng rồi! Nhưng anh rất muốn tìm lại hai tên đó, chỉ để mắng bọn chúng một trận! Babal ơi, bây giờ ta đi đâu đây.

- Về nhà, anh Hans à - Hannibal trả lời - Peter, cậu bị làm sao vậy? Trông cậu lạ quá.

- Mình càng lúc càng không thích cuộc phiêu lưu này! - Peter càu nhàu. Một cái sợ nói chuyện giữa ban đêm. Những người toan lấy trộm rương. Những người khác nữa - hay cũng là những người ấy - chạy xe rượt theo ta... Mình thấy sợ quá. Mình khuyên cậu là nên thôi vụ này đi, Babal à.

- Ta đã đến một điểm khó bỏ cuộc - Hannibal đáp - Ta đã bị lún vào vụ bí ẩn này đến tận cổ rồi và có lẽ ta sẽ buộc phải làm sáng tỏ nó, dù muốn hay không!

6. Chương 07

Vĩnh Biệt, Socrate!

Vừa về đến Thiên Đường Đồ Cổ, Hannibal và Peter bị thám Mathilda giao việc cho đến giờ ăn trưa. Đúng lúc đó, Bob về đến, sau khi làm xong nửa ngày ở thư viện thành phố. Khi ăn xong miếng tráng miệng cuối cùng, ba thám tử tập trung ở xưởng với cái rương cũ giấu dưới tấm bia.

Hannibal kể những gì xảy ra trong buổi sáng, mà Bob vẫn chưa biết, rồi nói thêm:

- Theo bà Zelda, tiền đã biến mất bằng một cách nào đó, vụ mất này có liên quan đến Gulliver Vĩ Đại.

- Có thể ông ấy lấy tiền rồi bỏ trốn ra nước ngoài - Bob gợi ý.

Hannibal lắc đầu kịch liệt.

- Không. Bà Zelda có ính biết là ông đang cần giúp đỡ. Ông không còn thuộc thế giới con người nữa, rằng ông đã chết nhưng vẫn đang sống, rằng bà và dân Bohêmiêng mong thấy ông trở về với cuộc sống bình

thường. Chắc hẳn toàn bộ câu chuyện khá rối rắm, nhưng mình đã suy ra rằng Gulliver không mất tích cùng với số tiền, mà do số tiền này.

- Có thể ông ấy giấu tiền trong rương - đến lượt Peter đề nghị. Hay có thể có một băng cướp toan cướp tiền? Các cậu có nhớ anh Fred Brown đã nói gì không? Có nhưng kẻ mờ ám đang quan tâm đến Gulliver, trước khi ông biến mất.

- Nhưng tại sao ông lại để tiền trong rương? - Hannibal bắt bẻ - Nhưng đây cũng là một khả năng phải xem xét. Ta phải lục cái rương này thêm một lần nữa!

Rất tiếc! Nửa tiếng sau, sau khi đã nhìn qua kỹ lưỡng tất cả những thứ chứa trong rương. Ba Thám Tử trẻ cũng không biết được gì nhiều hơn trước.

- Không có gì! - Peter thở dài để kết luận.

- Một số tiền bằng tờ bạc lớn có thể được giấu trong vải lót của hành lý - Hannibal nói - Xem này... trong góc trái... vải lót bên trong rương có chỗ rách nhỏ.

- Cậu nghĩ tiền có thể giấu trong đó hả? - Bob hỏi. Lỗ rách này nhỏ quá.

Bob vừa nói vừa cúi xuống thò ngón trỏ vào chỗ rách.

- Có một cái gì đó! - Bob xúc động la lên. Có, có! Tờ giấy... có thể là một tờ giấy bạc!

Bob thật cẩn thận rút tờ giấy ra, đưa cho Hannibal và Peter xem.

- Không phải là tiền - Bob nói - Chỉ là bức thư cũ.

- Hừm! - Hannibal nói khẽ - Xem nào... Thư gửi Gulliver, tại khách sạn, và theo dấu trên phong bì thì cách đây khoảng một năm. Vậy là ông nhận được trước khi mất tích. Sau khi đọc thư, ông đã xé một góc vải lót trong rương để giấu thư vào đó. Điều này chứng tỏ rằng bức thư rất quan trọng đối với ông.

- Có thể thư có nói đến số tiền mà bà Zelda đã đề cập đến - Bob gợi ý - hoặc có thể thư cung cấp manh mối nào đó về tiền. Đọc nhanh đi, Babal! Mình dám cá phong bì này chứa một tấm các hay cái gì đó như vậy!

Peter và Bob xích lại gần Hannibal. Thám tử trưởng rút một tờ giấy ra khỏi phong bì. Trên đó chỉ có vài chữ viết tay.

Hannibal đọc lớn tiếng:

Bệnh viện Nhà tù Quốc gia

17 tháng bảy

Gulliver thân,

Spike Neely, bạn xà lim cũ, đang viết cho anh đây. Hiện tôi đang nằm ở bệnh viện nhà tù và có lẽ không còn sống được bao lâu nữa.

Tôi có thể cảm cự thêm được năm ngày nữa, hay ba tuần, hay thậm chí hai tháng. Bác sĩ cũng không biết chính xác. Nhưng dù gì, đã đến lúc chào vĩnh biệt anh.

Nếu có đi Chicago, anh hãy ghé thăm ông anh họ Danny Street của tôi. Chào anh ấy dùm tôi. Tôi muốn viết cho anh dài hơn, nhưng không thể.

Bạn anh.

SPIKE.

- Chỉ là một bức thư bình thường thôi - Peter thất vọng thở dài. Của một người mà Gulliver đã quen khi ngồi tù. Chẳng có gì.

- Biết đâu! - Hannibal nói.

- Nếu thư không quan trọng - Bob nhận xét - thì tại sao Gulliver phải giấu làm gì?

- Đúng! - Hannibal tán thành. Phải, tại sao lại phải giấu? Rõ ràng ông ấy cho rằng thư quan trọng, vì một lý do nào đó.

Peter gãi đầu.

- Dù sao, thư không cung cấp thông tin gì về số tiền biến mất.

- Spike Neely đang nằm viện khi viết thư này - Bob nói - Đường như thư của tù nhân viết luôn bị kiểm duyệt trước khi gửi đi. Nên Spike Neely không thể đề cập đến tiền, nếu không sẽ bị lộ ngay.

- Trừ phi ông ấy có nói một cách kín đáo - Hannibal nói.

- Ý cậu nói... bằng cách viết thư bằng mực vô hình hay một có gì đó đại loại như vậy hả? - Peter hỏi.

- Đó là một khả năng. Mình đề nghị ta vào bộ tham mưu để phân tích cái thư này đi!

Hannibal bước về hướng máy in vừa được ba bạn sửa lại. Ngay phía sau là tấm lưới sắt kê vào tường. Thám tử trưởng kéo lưới ra, làm lộ cửa vào chính của bộ tham mưu.

Đường hầm số Hai này là một ống sắt khá dài và đường kính lớn, ống bị chôn vùi dưới một núi đồ phế thải và dẫn vào ngay phía dưới bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ, là một xe lán cũ mà chú Titus đã tặng cho cháu. Xe lán bị những dùm đồ cũ xung quanh che giấu hoàn toàn.

Hannibal chui vào ống nước, rồi đến Bob, sau cùng là Peter. Khi đến phía dưới xe lán, ba bạn kéo cửa sập lên chui vào bên trong bộ tham mưu.

Ba Thám Tử Trẻ đã bố trí một phòng thí nghiệm nhỏ xíu trong sào huyết mật của mình. Ba bạn có kính hiển vi và các dụng cụ thiết yếu khác. Phòng thí nghiệm này quá nhỏ và chỉ chứa được một người một lần. Nên Hannibal chỉ vào một mình để xem xét bức thư, trong khi Peter và Bob chờ trước cửa.

- Không thấy gì! - Hannibal thông báo sau một hồi. Bây giờ mình sẽ thử tìm xem có mực vô hình không.

Hannibal lấy một lọ axít, rót một ít vào đĩa thủy tinh. Rồi cậu đặt bức thư phía trên hơi axít, di chuyển qua lại nhẹ nhàng. Không thấy dấu hiệu nào xuất hiện trên giấy.

- Đúng như mình nghĩ - Hannibal nói. Làm sao tù nhân có được mực vô hình để viết thư nổi. Tất nhiên là có thể lấy nước chanh! Nước chanh là một trong các loại mực vô hình. Khi ta dùng mực này để viết, thì không thấy chữ viết, nhưng nếu làm nóng giấy, thì nét chữ viết bằng nước chanh sẽ hiện rõ lên. Ta sẽ kiểm tra xem Spike Neely có dùng mẹo này không.

Hannibal bật cái lò ga nhỏ. Rồi cầm hai góc tờ giấy, thám tử trưởng giữ trên ngọn lửa ở khoảng cách xa.

- Lại không thấy gì! - Chẳng bao lâu Hannibal thông báo - Bây giờ ta hãy thử phong bì xem sao.

Nhưng tất cả các thử nghiệm đối với phong bì đều âm tính. Hannibal thất vọng.

- Đường như thông điệp này đúng chỉ là một bức thư bình thường - Hannibal thở dài - Vậy mà sau khi nhận được thư Gulliver đã giấu nó. Tại sao ông lại làm thế?

- Có thể ông nghĩ thư chứa một manh mối nào đó, mà chính ông không tìm ra nổi - Bob gợi ý - Nghe này! Giả sử khi ở trong tù, tên Spike Neely đó đã nói với Gulliver về một số tiền giấu đâu đó, mà không tiết lộ chỗ giấu. Nguyên nhân chỉ tâm sự một nửa thôi à? Thì Gulliver là bạn và Spike Neely nghĩ rằng nếu lỡ mình có bề gì, thì Gulliver có thể hưởng được. Sau này, khi nhận được thư từ người bạn xa lim đang hấp hối, Gulliver tự nhủ rằng Spike Neely đã gửi thư để tiết lộ một cách kín đáo chỗ giấu tiền. Nhưng do Gulliver không giải được bức thư bí ẩn, ông giấu nó đi để dành sau này sẽ nghiên cứu.

- Lý luận rất hay, Bob à - Hannibal tán thành.

- Khoan đã! Mình nói chưa xong. Mình nghĩ rằng có những tội phạm khác, từng quen với Spike Neely, biết được rằng Spike có viết thư cho Gulliver. Thế là bọn chúng nghĩ rằng Gulliver biết về số tiền và chỗ giấu tiền, lao theo nhà ảo thuật. Gulliver hoảng sợ, nhưng không dám báo cảnh sát, vì không có chứng cứ gì. Ông khiếp sợ khi nghĩ rằng bọn cướp có thể tưởng ông biết về bí mật của Spike Neely và sẽ tra tấn để bắt ông khai ra. Ông chỉ còn nghĩ đến việc thoát khỏi bọn chúng. Rồi ông quyết định biến mất. Theo các cậu, chuyện này có thể là như vậy chứ?

- Có thể, Bob à - Hannibal tuyên bố. Thậm chí mình cho là rất có thể. Mình tin là mọi việc đã diễn ra như cậu tưởng tượng. Điều rắc rối là ta xem xét ra kỹ bức thư mà không thấy thông điệp bí mật nào. Mình suy ra rằng Spike Neely đã không gửi bức thông điệp nào. Thậm chí Spike đã không hề thử làm như vậy, vì biết thư sẽ bị nhà tù kiểm duyệt.

- Trong khi đó, thì có người nghĩ rằng rương chứa một manh mối nào đó, và bằng mọi giá muốn chiếm đoạt cái rương để tìm ra manh mối đó. Nếu không muốn gặp rắc rối với bọn cướp, thì bọn mình nên tống khứ cái rương đi càng sớm càng tốt.

- Lời khuyên của Peter cũng có lý - Bob gật đầu. Bọn mình không thể giải vụ bí ẩn này, do không có manh mối. Nên giải quyết cho cái rương đi chỗ khác. Thật ra, rương không là gì đối với bọn mình cả.

- Maximilien đòi mua kìa - Peter nhắc. Mình đề nghị trả Socrate trở vào trong rương, rồi để ông Maximilien tự xoay xở lấy. Bọn mình nên tránh xa chuyện này. Nhúng vào nguy hiểm lắm. Cậu nghĩ sao hả Babal!

- Hừm! - Hannibal vừa kêu vừa véo môi dưới. Bà Zelda có vẻ tin tưởng rằng ta có thể giúp Gulliver, nhưng bà lầm, chắc chắn là như vậy. Ta không tìm thấy bóng dáng của một manh mối nào. Không có chỉ dẫn nào! Và hai người đã rượt theo ta sáng nay, sau khi mình vào gặp bà Zelda. Mình không thích điều này chút nào.

- Vậy thì sao?

- Vậy thì đồng ý... Ta sẽ gọi điện thoại cho ông Maximilien, vì ông rất thiết tha đòi mua rương. Ta sẽ giao rương y nguyên cho ông, sau khi bỏ Socrate trở vào đó cùng các dụng cụ kia. Nhưng nên báo trước cho ông Maximilien rằng có những kẻ lạ đáng gờm cũng tìm cách lấy được rương để ông không bị bất ngờ. Nhưng mình sẽ không lấy một trăm đô-la của ông. Mình sẽ đòi một đô-la thôi ... đồng đô-la mà mình đã chi ra ở cuộc bán đấu giá.

- Nhận một trăm đô-la cũng hay chứ - Peter nhận xét.

- Có thể. Nhưng cái rương này nguy hiểm - Hannibal đáp - Lát nữa, mình sẽ gọi điện thoại cho ông Maximilien. Trước hết, mình muốn chụp bức thư này lại để đọc nó sau. Biết đâu, lỡ nghĩ ra điều gì.

Hannibal không có máy phôtô, nên phải chụp nhiều pô hình của bức thư và phong bì. Rồi Hannibal gọi điện thoại cho nhà ảo thuật, ông mừng rỡ thông báo mình sẽ đến ngay để lấy rương. Trong khi chờ ông đến, Hannibal nhét bức thư trở vào chỗ tìm thấy, dưới vải lót, rồi sắp xếp lại mọi thứ cho thứ tự trong rương. Trước khi đặt khay lên, chỉ còn việc cho Socrate vào, thế là Hannibal lên phòng lấy cái sọ.

Hannibal vừa bước vào phòng, thì thấy thím Mathilda như bị hoá đá và khiếp sợ nhìn cái sọ.

- Hannibal! - Thím ấp úng - Cái... cái này...

Thím run rẩy chỉ cái sọ.

- Dạ sao, thím Mathilda?

- Cái vật gớm ghiếc này! - Thím đột ngột nổi giận lên lên - Cháu có biết nó vừa mới làm gì không? Nó nói thím: “Bậy bạ!”.

- Sao? - Hannibal thốt lên - Cái sọ nói chuyện với thím hả?

- Đúng! Thím vào đây dọn phòng cháu, rồi khi nhìn thấy nó, thím nói lớn: “Ồ gớm ghiếc, tao không biết Hannibal tìm đâu ra mày, nhưng tao biết một điều: mày sẽ không ở lâu dưới mái nhà tao. Đừng hòng! Tao không muốn mày ở đây”. Rồi... rồi... cái sọ này nói: “Bậy bạ!” rõ như thím đang nói chuyện với cháu bây giờ đây.

Hannibal nén một nụ cười.

- Nghe nói đây là cái sọ biết nói - Hannibal giải thích - Hồi xưa là của một nhà ảo thuật có một tiết mục độc đáo với nó. Chắc là nó nói: “Bậy bạ!” để chọc thím thôi.

- Chọc hả? Cháu gọi cái này là chọc hả? Một cái sọ nhe răng cười rồi kêu “Bậy bạ!” à? Thím không cần biết đó là cái sọ hay một con ngựa biết nói. Thím muốn cháu mang nó đi ngay chỗ khác, thím không muốn thấy cái thứ gớm ghiếc này nữa.

- Được, thím à! Cháu sẽ mang nó đi ngay. Cháu lên đây để lấy nó mà.

- Vậy thì tốt!

Hannibal đắm chiêu trở về kho bãi cùng với Socrate và cái đế bằng ngà trong tay. Hannibal kể lại cho Bob và Peter nghe câu chuyện của thím Mathilda.

- Càng lúc càng bí ẩn hơn - thám tử trưởng kết luận. Thú thật, mình không hiểu nổi. Tại sao Socrate đã nói: “Bậy bạ!” với thím Mathilda.

- Chắc là nó có óc hài hước - Peter nói khê. Cậu bỏ nó nhanh vào rương đi.

- Không hiểu sau chuyện mới này - Hannibal nói - ta có nên giữ Socrate và rương thêm một thời gian nữa không.

- Không nên - Peter kêu.

Peter cương quyết chụp lấy Socrate, lấy bao bọc lại, cho vào rương.

- Thím Mathilda đã yêu cầu cậu làm thế mà - Peter nói thêm - mà bọn mình cũng đã thống nhất với nhau rồi. Bọn mình còn quyết định là sẽ nhượng lại cho ông Maximilien. Như vậy, bọn mình sẽ được yên tâm làm việc. Mình không có tâm trạng để chuyện trò với một cái sọ. Trò ảo thuật loại này không thuộc các vụ bí ẩn mà mình thích làm sáng tỏ. Rõ không?

Peter đặt khay vào rương, đẩy nắp, khoá lại. Hannibal đang mở miệng để cãi, thì có tiếng Hans gọi.

- Babal! Babal ơi! - Hans la - Có khách tìm các em nè!

- Chắc là ông Maximilien - Bob nói.

Ba Thám Tử Trẻ vội vàng ra ngoài sân.

Bob không lầm. Đúng là nhà ảo thuật cao gầy đang đứng chờ ở đó, không thèm quan tâm đến các khách khác trong Thiên Đường Đồ Cổ đang đi qua đi lại giữa dòng hàng bày bán.

- Sao rồi cậu - Maximilien kêu lên khi thấy Hannibal đến - Cậu đã tìm lại được rương của Gulliver rồi hả?

- Dạ đúng, thưa chú - thám tử trưởng trả lời - Nếu chú vẫn còn muốn mua, thì cháu sẽ để lại cho.

- Tất nhiên là muốn chứ! Tiền đây... một trăm đô-la.

- Cháu không thể nhận một trăm đô-la để bán cái rương này - Hannibal tuyên bố. Cháu mua có một đô-la thôi. Chú cứ trả cháu một đô-la là được!

- Vây à! - Nhà ảo thuật không dám tin vào tai mình thốt lên. Cho tôi mạn phép hỏi tại sao cậu lại rộng lượng đến thế không? Cậu có lấy đi một vật quý giá từ cái rương này rồi?

- Dạ không có. Rương vẫn trong tình trạng như tụi cháu đã tìm thấy. Nhưng có một bí ẩn quanh cái rương này. Có những kẻ kiên quyết muốn chiếm đoạt cái rương. Cho nên sở hữu nó có thể là một điều nguy hiểm. Thậm chí cháu tự hỏi không biết có nên giao nộp cho cảnh sát, thay vì bán lại cho chú không.

- Đừng! Tôi không sợ nguy hiểm! Tôi đủ trí khôn để tự lo ithub. Tôi là người đầu tiên tỏ ý mua rương và bây giờ tôi vẫn yêu cầu cậu bán lại cho tôi. Một đô-la của cậu đây.

Ông đưa tay lên, búng tay rồi bằng một động tác nhanh nhẹn lấy một đô-la từ sau tai Hannibal.

- Bây giờ, rương là của tôi! - Ông kết luận. Cậu đi lấy rương cho tôi, được không?

- Bob ơi! - Hannibal nói - Cậu giúp Peter mang rương ra đây được không?

- Mình quá vui mừng đến nỗi khiêng một mình cũng được! - Peter nói khê.

Một hồi sau, Bob và Peter trở ra với rương. Nhà ảo thuật nhờ hai bạn để ra đằng sau chiếc xe xanh đậu ngay cổng.

Ba bạn và Maximilien quá tập trung nên không để ý có hai người đàn ông đang rình mình cách đó vài bước.

Nhà ảo thuật ngồi lên xe.

- Khi tôi có buổi biểu diễn, tôi sẽ gửi giấy mời cho Ba Thám Tử Trẻ - ông hứa. Cảm ơn và chào nhé!

Chiếc xe xanh chạy đi. Peter thở phào nhẹ nhõm.

-Vĩnh biệt Socrate! - Peter kêu. Mình dám cá ông Maximilien hy vọng tìm ra bí mật cái sọ biết nói để vận dụng ỳnh. Mong ông ấy thành công! Bọn mình đã tổng khứ cái sọ mắc dịch và cái rương đi được rồi. Mình rất mừng là chuyện này đã được giải quyết xong!

Nếu biết mình lâm đến mức nào, thì Peter đã không tỏ ra vui như thế.

7. Chương 08

Kẻ Thù Tấn Công

Phần ngày còn lại trôi qua không có sự kiện gì đặc biệt. Tối hôm đó, khi về tới nhà, Bob thích thú được gặp ba. Ông Andy làm phóng viên một tờ báo có tiếng ở Los Angeles và thường vắng nhà.

- Sao Bob - ông Andy nói trong bữa ăn - ba thấy hình con trong báo Hollywood! Bài báo kể chuyện bạn Hannibal của con mua cái rương trong một cuộc bán đấu giá. Các con có tìm thấy gì hay trong rương không?

- Một cái sọ có khả năng nói chuyện được - Bob trả lời - Cái sọ có tên là Socrate!

- Một cái sọ biết nói tên Socrate? - Bà Andy kêu lên - Chuyện gì nữa đây! Mẹ hy vọng nó không nói chuyện với con chứ?

- Dạ không mẹ ơi, nó không nói chuyện với riêng con.

Bob định tiết lộ cho ba mẹ mình rằng Socrate có nói chuyện với Hannibal. Nhưng sau khi suy nghĩ, Bob không nói gì. Bob thầm mừng vì ba nói ngay sau đó:

- Chắc là cái mưu mẹo nào đó của nhà ảo thuật dùng cái sọ. Nhà ảo thuật tên gì nhỉ? Alexandre hả?

- Gulliver! - Bob chỉnh. Gulliver Vĩ Đại.

- Ba đoán rằng nhà ảo thuật đó có tài nói bụng giỏi - ông Andy nói. Hannibal định làm gì với cái sọ? Chẳng lẽ giữ lại?

- Không! Hannibal bán đi rồi - Bob giải thích - bán ột nhà ảo thuật khác, nghe nói là bạn thân của Gulliver. Ông ấy tự xưng là nhà pháp sư Maximilien.

- Nhà pháp sư Maximilien hả? - Ông Andy chau mày hỏi lại - Tòa soạn có nhận được tin về ông lúc ba chuẩn bị về nhà. Ông ấy bị tai nạn xe hồi chiều nay.

Maximilien bị tai nạn xe? Bob tự hỏi không biết có phải cái sọ biết nói mang lại xui xẻo cho nhà ảo thuật không? Giọng nói của ba cắt đứt dòng suy nghĩ của Bob .

- Bob này, con có thích đi thuyền buồm chủ nhật tuần tới không? Ba có người bạn mời tất cả nhà mình lên thuyền buồm đi chơi ở vùng đảo Catalina.

- Tuyệt quá! - Bob phấn khởi reo lên.

Bob quên hẳn Maximilien và vụ tai nạn. Thậm chí Bob không còn nghĩ đến nữa cho đến tận sáng hôm sau, khi đến Thiên Đường Đồ Cổ gặp Hannibal và Peter.

Ba bạn có việc gấp phải làm: sửa một cái máy giặt mà chú Titus vừa mới mua. Ba bạn lấy các bộ phận từ một máy khác cùng hiệu hoàn toàn không chạy được nữa và đạt được kết quả đáng khen. Vừa lúc đó xe cảnh sát Rocky chạy vào sân kho bãi. Ba Thám Tử Trẻ ngạc nhiên thấy đích thân cảnh sát trưởng Reynolds bước thẳng về phía mình.

- Chào! - Ông nói. Tôi có vài câu hỏi với các cậu.

Về mặt ông nghiêm trang làm Ba Thám Tử Trẻ lo sợ.

- Câu hỏi hả chú? - Hannibal nhướn mày lên hỏi lại.

- Đúng. Về một cái rương mà các cậu đã bán lại ngày hôm qua ột nhà ảo thuật tên Maximilien. Ông này bị tai nạn ô tô khi đang trên đường về nhà. Bị một chiếc xe khác tông, ông bị thương. Tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng phải nằm viện một thời gian. Lúc đó, mọi người tưởng là tai nạn bình thường: do nạn nhân bất tỉnh không thể kể lại chuyện đã xảy ra. Còn thủ phạm gây ra tai nạn thì đã bỏ trốn... Sáng nay, ông Maximilien đã nói được. Theo lời ông, có hai người lái chiếc xe to đã ép ông xuống hố bên đường. Rồi bọn chúng ăn cắp mất cái rương. Đúng hơn thì rương đã biến mất khi cảnh sát đến hiện trường để đưa xe về gara.

- Nói cách khác - Hannibal kết luận - hai người kia đã cố ý gây tai nạn để tước đoạt rương của ông Maximilien.

- Đúng! Chúng tôi nghĩ như vậy - Cảnh sát trưởng Reynolds thú nhận - Mà Maximilien cũng không có sức nói nhiều hơn. Bác sĩ không cho phép. Ông ấy chỉ nói là đã mua rương từ chỗ các cậu, Hannibal à, mà không nói thêm chi tiết gì. Vì vậy mà tôi chạy ngay đến đây. Xem nào, cái rương chứa cái gì mà có kẻ khác thêm muốn đến mức này?

Hannibal liếc nhìn hai bạn mình thật nhanh.

- Thì - Hannibal trả lời - rương chủ yếu gồm quần áo và một số dụng cụ biểu diễn. Đáng chú ý nhất là một cái sọ cũ được cho là biết nói.

- Biết nói hả? - Cảnh sát trưởng Reynolds chưng hửng thốt lên - Đùa à! Các đầu lâu thường phải im lặng chứ.

- Dạ đúng, thưa chú. Nhưng cái sọ này thuộc một nhà ảo thuật khác tên là Gulliver Vĩ Đại và...

Hannibal kể lại toàn bộ câu chuyện từ đầu: cái rương được mua ở một cuộc bán đấu giá, những gì Ba Thám Tử Trẻ biết được về Gulliver Vĩ Đại, việc ông có ngồi tù một thời gian ngắn và mất tích ít lâu sau khi ra tù.

Cảnh sát trưởng Reynolds lắng nghe, nhăn trán, tỏ ra hết sức quan tâm.

- Câu chuyện này rất mờ ám - cảnh sát trưởng Reynolds nói sau khi Hannibal kể xong. Chắc chắn là cậu nằm lúc nghĩ rằng cái sọ nói chuyện với cậu trong bóng tối trong phòng.

- Lúc đầu, cháu cũng nghĩ như thế, thưa chú. Nhưng sau khi cháu đi đến địa chỉ mà Socrate đã cho, cháu đã gặp bà Bôhemiêng Zelda. Bà có vẻ biết rõ Gulliver. Bà đã nói với cháu rằng Gulliver đã rời khỏi thế giới con người.

Cảnh sát trưởng Reynolds thở dài rồi lấy khăn ra lau trán.

- Và bà có nói đến tiền giấu đâu đó... bà đã thấy tất cả trong quả cầu pha lê hả? - ông lầm bầm. Vụ này lạ quá. Nhưng còn về bức thư mà các cậu tìm thấy trong rương rồi cho trở lại vào chỗ giấu... Cậu đã chụp hình lại! Tôi rất muốn xem hình.

- Dạ, để cháu đi lấy - Hannibal nói.

Hannibal chạy về xưởng, chui vào Đường hầm số Hai, bò nhanh về bộ tham mưu. Sáng sớm hôm nay, Hannibal đã tráng cuộn phim hôm qua, rửa hình ra và phơi. Hannibal chỉ rọi có một bộ hình bức thư và phong bì, nhưng từ phim âm bản, Hannibal sẽ dễ dàng rọi thêm mấy tấm nữa.

Hannibal ấy tẩm hình khô vào phong bì, rồi trở ra, đưa cho cảnh sát trưởng Reynolds. Cảnh sát trưởng xem xét hình, rồi gật đầu.

- E rằng nội dung bức thư không cung cấp được thông tin gì cho ta - ông thở dài. Thôi, để tôi nghiên cứu kỹ hơn. Trước mắt, tôi nghĩ nên gấp nhanh bà Bôhemiêng kia, mụ Zelda ấy. Tôi đề nghị cậu đi cùng tôi đến nhà bà, Hannibal à. Ta sẽ xem bà nói gì. Tôi có cảm giác bà đã không chịu nói hết cho cậu.

Bob và Peter hy vọng cảnh sát trưởng Reynolds cũng sẽ mời mình. Nhưng không, Hannibal nhờ hai bạn làm việc thay mình, rồi lên xe cảnh sát cùng ông Reynolds. Xe chạy ngay về hướng Los Angeles.

Trên đường đi, cảnh sát trưởng Reynolds nói với Hannibal:

- Đây sẽ là cuộc gặp không chính thức. Nhưng sợ bà im lặng như nắm mồ và không chịu nói gì cả. Dân Bôhemiêng rất kín. Thôi, ta sẽ cố moi vài thông tin. Tôi cũng có thể nhờ cảnh sát Los Angeles hợp tác, nhưng biết nói gì với họ? Không có chứng cứ gì rằng bà Zelda đã phạm luật.

Sau một thoáng im lặng để suy nghĩ, cảnh sát trưởng Reynolds nói thêm:

- Khi về tới văn phòng, sau chuyến đi này, tôi sẽ ra lệnh điều tra về Spike Neely, kẻ viết thư cho Gulliver. Tôi muốn biết tất cả về tên này... những người hấn quan hệ và tất cả. Bằng mọi giá phải tìm hiểu điều gì ẩn đằng sau các sự kiện vừa rồi. Hai tên cướp không bao giờ vô cớ gây tai nạn ô tô chỉ để lấy cắp một cái rương bình thường. Chắc chắn bọn này đã theo dõi Thiên Đường Đồ Cổ. Chắc chắn bọn chúng đã thấy các cậu cho cái rương lên xe của Maximilien, rồi bọn chúng đi theo ông.

Hannibal không nói gì. Ở giai đoạn này của cuộc phiêu lưu, thám tử trưởng không có sáng kiến mới nào và đành phải thú nhận rằng mình hoàn toàn không biết làm gì nữa.

Xe cảnh sát chạy rất nhanh, chẳng bao lâu đến con đường có những ngôi nhà tồi tàn, nơi bà Zelda ở. Hannibal chỉ tòa nhà xấu xí, nơi đã diễn ra cuộc gặp giữa cậu và bà Bôhemiêng. Cảnh sát trưởng Reynolds bước nhanh đến cổng và bấm chuông mạnh.

Ông chờ đợi cùng Hannibal. Không ai ra. Lần bấm chuông thứ nhì cũng không có kết quả. Cảnh sát trưởng Reynolds sậm mặt. Đột nhiên, một bà già bước ra từ nhà bên cạnh và réo:

- Nếu các người tìm bọn Bôhemiêng - bà nói - thì họ đi rồi!

- Đi rồi! - Cảnh sát trưởng Reynolds thốt lên - Đi đâu?

- Làm sao mà biết được họ đi đâu! - Bà già cười khẩy nói - Bọn chúng đã cuốn gói sáng sớm hôm nay và bỏ đi trong mấy chiếc xe cà tàng. Không nói gì với ai cả! Đi luôn!

- Trời ơi! - Cảnh sát trưởng Reynolds cầu nhàu. Thế là hướng điều tra bị cắt đứt! Họ đã đoán được hướng thổi của gió và đã biến trước không thềm chờ ta!

8. Chương 09

Đe Dọa

- Phiên họp bắt đầu! - Hannibal thông báo.

Bob Andy và Peter Crentch vừa mới ngồi xuống trước mặt thám tử trưởng. Ba Thám Tử Trẻ đang hội ý trong văn phòng nhỏ xíu ở bộ tham mưu.

Hannibal gõ bút chì xuống bàn, nơi cậu ngồi chủ trì. Bob và Peter nhìn sếp.

- Hôm nay - Hannibal nói tiếp - Ba Thám Tử Trẻ phải thảo luận về kế hoạch tức thời của mình. Có ai đề nghị gì không?

Do Bob lẫn Peter đều không nói gì, Hannibal nói thêm:

- Ta được trọn một ngày nghỉ hôm nay. Ta sẽ sử dụng thời gian như thế nào?

Hai ngày đã qua từ hôm cảnh sát trưởng Reynolds đến. Hai ngày bình yên, không có chuyện gì xảy ra. Ba bạn đã không bị thất nghiệp, bỏ hàng giờ để sửa chữa những món đồ cũ mà chú Titus định bán lại kiếm lời.

Không ai đến quấy rầy ba bạn, khiến Bob và Peter rất mừng được sống trong không khí bình yên. Hai bạn đặc biệt vui mừng vì không còn vụ án là lòng về cái sợ biết nói và cái rương bí ẩn.

- Ta sẽ dùng ngày nghỉ để làm gì? - Hannibal hỏi lại.

- Hay ta đi lặn dưới biển đi? - Peter đề nghị. Thời tiết hôm nay tốt và bọn mình chưa lặn cũng phải hai tuần rồi. Sợ sẽ lệt nhễ nếu không luyện tập.

Bob thích thú tán thành đề nghị của Peter.

- Mình đồng ý với Peter! - Bob kêu - Trời nóng, chắc là nước ấm lắm.

Ngay lúc đó điện thoại reng.

Ba Thám Tử Trẻ giật mình, nhìn chăm chăm vào máy điện thoại. Máy này được đăng ký theo tên Hannibal và được trả bằng tiền riêng của Ba Thám Tử Trẻ. Ít người biết rằng đó là số điện thoại chính thức của Ba Thám Tử Trẻ. Điện thoại rất ít khi reng. Nhưng khi reng, thì thường là cuộc gọi quan trọng.

Tiếng chuông reo lên lần thứ nhì, Hannibal nhắc ông nghe.

- Alô! - Hannibal nói - Văn phòng Ba Thám Tử Trẻ, Hannibal Jones nghe đây.

- Chào Hannibal - giọng của ông cảnh sát trưởng Reynolds trả lời - Tôi đã gọi về nhà, nhưng thím Mathilda khuyên tôi thử gọi số này...

- Vâng, thưa chú - Hannibal đáp.

Nhờ cái loa, là phát minh của thám tử trưởng, Bob và Peter có thể theo dõi cuộc nói chuyện điện thoại y như đang cầm ống nghe:

- Tôi có nói với cậu là sẽ cho tiến hành một cuộc điều tra nhỏ... - Ông Reynolds nói tiếp. Cậu nhớ không, về bức thư mà cậu đã chụp lại, và về tác giả của nó, là Spike Neely và về Gulliver Vi Đại. Tôi đã có được vài thông tin. Tôi chưa hiểu hết ý nghĩa của toàn bộ vụ này, nhưng tôi muốn bàn với cậu. Cậu đến văn phòng tôi được chứ?

- Dạ được, thưa chú - Hannibal vội vàng khẳng định. Ngay bây giờ à?

- Cũng được! Càng sớm càng tốt! Sáng nay, tôi cũng không có việc nhiều!

- Khoảng hai mươi phút nữa, tụi cháu sẽ có mặt chỗ chú - Hannibal hứa.

Hannibal gác máy lại rồi quay sang hai bạn.

- Điều này giải quyết kế hoạch sáng nay của ta - Hannibal tuyên bố. Cảnh sát trưởng Reynolds có tin mới!

Peter rên rỉ:

- Ôi không được! - Peter phản đối. Bọn mình đã nói hết những gì bọn mình biết về chuyện này rồi mà. Về phần mình, mình coi như vụ cái rương và cái sọ biết nói đã đóng hồ sơ rồi. Xong. Kết thúc. Hay nếu cậu thích hơn: thì coi như đã chuyển cho người khác. Dù sao thì bọn mình cũng không còn lo vụ này nữa.

- Tất nhiên - Hannibal vẫn thản nhiên trả lời - cậu có quyền không đi theo mình. Mình đi một mình được mà!

Bob mỉm cười. Mặt Peter biểu lộ những cảm xúc trái ngược nhau. Mặc dù phản đối, nhưng Peter không muốn đứng ngoài rìa những sự kiện sắp đến.

Cuối cùng, Peter đầu hàng.

- Thôi, được rồi! Mình sẽ đi cùng các cậu! - Peter thở dài - Chẳng lẽ Ba Thám Tử Trẻ chỉ còn có hai. Có thể chú Reynolds sẽ không giữ bọn mình ở lại lâu và bọn mình sẽ còn kịp đi lặn.

Hannibal trịnh trọng gõ bút chì xuống bàn.

- Buổi họp chấm dứt! - Hannibal thông báo - Ta đi.

Sau khi báo cho chú Titus, ba bạn leo lên xe đạp, lên đường đi Rocky.

Kho bãi đỗ linh tinh của ông bà Jones nằm hơi ngoài rìa thành phố, nhưng bộ ba không phải mất nhiều thời gian để đến đồn cảnh sát ở trung tâm thành phố.

Sau khi để xe đạp ở bãi đậu xe hai bánh, Ba Thám Tử Trẻ bước vào đồn cảnh sát. Ông cảnh sát ngồi ở phòng tiếp tân nói ngay:

- Vào thẳng đi! Cảnh sát trưởng Reynolds đang chờ các cậu trong văn phòng.

Ba bạn đi theo một hành lang nhỏ, rồi dừng lại trước một cánh cửa có bảng đề: “Cảnh sát trưởng”. Hannibal gõ cửa, rồi bước vào cùng hai bạn. Cảnh sát trưởng Reynolds đang ngồi sau bàn viết, phì phèo một điếu xì gà to. Ông mời ba vị khách trẻ ngồi.

- Ngồi đi, các bạn.

Hannibal, Bob và Peter im lặng tuân lệnh, rồi chờ đợi, che giấu sự nóng lòng. Cảnh sát trưởng Reynolds hít thêm một ngụm xì gà rồi mới nói.

- Như đã nói lúc nãy - ông bắt đầu nói - tôi đã nhận được vài hồi âm về những câu hỏi liên quan đến Spike Neely. Các cậu đã biết rằng, có một thời gian, hắn là bạn cùng xà lim với Gulliver. Nhưng điều các cậu chưa biết, là hắn là một tên cướp ngân hàng.

- Cướp ngân hàng! Hannibal thốt lên.

- Đúng. Thật ra, hắn bị án tù vì tội cướp một ngân hàng ở San Francisco cách đây sáu năm. Vụ cướp mang lại cho hắn năm chục ngàn đô-la, bằng tờ bạc lớn. Thủ quỹ ngân hàng bị cướp đã quan sát hắn rất kỹ khi nộp tiền cho hắn và đã ghi nhận được vài chi tiết ngoại hình của tên cướp, mặc dù mặt hắn có chụp chiếc bao. Thủ quỹ đã mô tả được nhận dạng tên cướp khá chính xác. Dù Spike Neely có lẩn trốn, hắn cũng bị cảnh sát tóm một tháng sau và bị xử.

- Còn tiền? - Bob đoán trước được phần tiếp theo và hỏi.

- Vấn đề chính là ở chỗ đó - cảnh sát trưởng Reynolds thú nhận - Tiền không bao giờ được tìm thấy! Spike Neely đã giấu kỹ, rất kỹ! Mà hắn cũng không bao giờ nhận tội cướp tiền. Mục đích hắn quá rõ: để tiền trong chỗ giấu cho đến ngày mãn hạn tù, lấy và hưởng số tiền.

Reynolds nhìn ba vị khách trẻ đang chăm chú nghe mình, rồi nói tiếp:

- Ta hãy xem lại các sự kiện từ đầu! Cách đây sáu năm, Spike Neely bị bắt ở Chicago, khoảng một tháng sau vụ đánh cướp ngân hàng. Chắc chắn hắn đã tìm được một chỗ giấu tiền ở Chicago. Nhưng cũng có thể hắn đã giấu ở Los Angeles.

- Los Angeles à?

- Đúng. Phải nói cảnh sát đã phát hiện rằng, trước khi đến Chicago, Spike Neely có trốn một tuần ở nhà một người chị ở Los Angeles. Bà chị này tên là bà Miller, bà Mary Miller. Thời đó, tất nhiên là bà có bị hỏi cung. Nhưng những gì bà nói không giúp được gì nhiều cho cảnh sát. Bà được mọi người biết là lương thiện. Trước khi được cảnh sát đến gặp, bà không hề biết em trai mình đã đánh cướp ngân hàng.

- Rồi sao nữa ạ? - Hannibal hỏi khê, bị thu hút bởi những gì cảnh sát trưởng Reynolds đang tiết lộ.

- Rồi cảnh sát nghi Spike Neely có thể giấu tiền ở nhà bà Miller trước khi đi Chicago và đã lục soát toàn bộ ngôi nhà. Hoài công. Do hắn đến nhà người chị đúng ngày thực hiện vụ cướp ngân hàng ở San Francisco, chắc chắn hắn có mang tiền theo. Vì vậy mà giả thuyết chính thức cho rằng Spike Neely đã giấu chiến lợi phẩm tại Chicago. Các cậu hiểu không?

Hannibal suy nghĩ.

- Trong lá thư gửi Gulliver cách đây một năm - Hannibal nói - hắn có nhắc đến một người anh họ: Danny Street, ở Chicago. Có thể hắn để tiền ở đó không?

Cảnh sát trưởng Reynolds lắc đầu.

- Cảnh sát có nghĩ đến, Hannibal à. Như các cậu có thể đoán, nhà tù có đọc bức thư gửi cho Gulliver, trước khi chuyển đến người nhận. Thời đó, nhà tù có liên lạc với cảnh sát Chicago để nhờ điều tra về một người tên Danny Street. Kết quả điều tra: không thấy ai mang tên Street, mà ít nhiều có liên quan đến Spike Neely.

Cảnh sát trưởng Reynolds dừng một chút, rồi nói tiếp:

- Cuối cùng, kết luận là bức thư không có bí mật gì và cho gửi thư đi. Nhưng trước đó, thư có được cho kiểm tra xem có viết thêm cái gì bằng mực vô hình không. Mọi phân tích đều không cho kết quả gì.

- Cháu cũng có phân tích thư và không thấy gì khả nghi - Hannibal tuyên bố.

Theo thói quen, khi suy nghĩ cực độ, cậu mập véo môi dưới.

- Cháu nghĩ - Hannibal nói khẽ - rằng bọn tội phạm biết tin có thư gửi đi và nghĩ thư có chứa thông tin liên quan đến chỗ giấu tiền. Vì vậy mà bọn chúng đã bám sát theo Gulliver. Còn Gulliver thấy mình bị bọn tội phạm theo sát gót, đã hoảng sợ và quyết định biến mất.

- Trừ phi ông bị giết - cảnh sát trưởng Reynolds nghiêm trang nói - Rõ ràng Gulliver không bao giờ tìm ra tiền. Nhưng có thể có kẻ toan buộc ông khai chỗ giấu tiền, rồi diên tiết khi thấy không có trả lời... vì Gulliver không biết! Theo một kiểu, thì có thể cậu nói đúng... có thể ông đã hoảng sợ và tìm đường thoát thân bằng cách bỏ trốn, để lại cái rương.

Hannibal vẫn suy nghĩ.

- Có lẽ ông nghi Spike Neely có ý nói một điều gì đó trong thư - Hannibal tuyên bố. Nếu không, tại sao ông lại giấu thư? Xem nào! Giả sử ông cố ý biến mất. Rồi bọn cướp, cái bọn theo dõi ông và vẫn lảng vảng trong vùng, đọc báo biết tin cháu đã mua rương của Gulliver, thế là bọn chúng nghĩ rương chứa một manh mối nào đó cho phép tìm ra số tiền đánh cướp...

Cảnh sát trưởng Reynolds cúi ra phía trước, hết sức quan tâm.

- Nói tiếp đi Hannibal! Lý luận của cậu khá lắm!

- Vào buổi tối hôm đó, hóm có cuộc bán đấu giá - Hannibal nói tiếp - bọn cướp này đã toan lấy cái rương của cháu nhưng không thành công, vì chú Titus đã giấu rương. Sau đó, bọn chúng tiến hành theo dõi cháu. Trong lúc bọn chúng rình rập những gì xảy ra ở Thiên Đường Đồ Cổ, và tìm cách để lấy trộm cái rương quý giá, thì lại thấy cháu bán rương cho ông Maximilien. Thế là chúng đi theo nhà ảo thuật, buộc ông dừng xe bằng vũ lực, rồi chiếm đoạt cái rương!

- Bởi vì bọn chúng rất muốn chiếm đoạt rương! - Peter kêu - Cháu rất mừng là rương đã được tống đi kịp thời. Tội nghiệp ông Maximilien phải chịu hết!

Cảnh sát trưởng Reynolds nhận xét, với giọng hơi nghiêm trang:

- Đáng lẽ tác cậu phải mang cái rương đến cho tôi ngay... ngay khi thấy nó nguy hiểm.

- Tội cháu nói như thế với ông Maximilien, sau khi cảnh báo ông - Hannibal giải thích. Nhưng ông không chịu nghe, ông nhất định đòi lấy rương bằng mọi giá, bất chấp rương nguy hiểm như thế nào. Tất nhiên là làm sao tội cháu ngờ nổi rằng ông sẽ trở thành nạn nhân của một vụ tai nạn do bọn cướp gây ra. Mà tội cháu cũng không tìm được manh mối nào trong cái rương.

Cảnh sát trưởng Reynolds nhún vai.

- Thôi, chuyện đã qua rồi - ông nói. Nói lại cũng không được gì. Nhưng cuộc nói chuyện hôm nay đã dẫn ta đến một điểm quan trọng. Ta đều thống nhất với nhau để kết luận rằng bọn cướp tưởng rương có chứa một manh mối nào đó cho phép tìm ra chỗ giấu tiền, đúng không?

- Dạ hoàn toàn thống nhất! - Hannibal trả lời cho cả ba.

- Vậy - cảnh sát trưởng Reynolds nói tiếp - bây giờ bọn cướp đã có được cái rương. Bọn chúng đã lục soát thật kỹ. Và bọn chúng không tìm thấy gì cả. Vậy thì theo các cậu, bọn chúng sẽ nghĩ như thế nào?

Hannibal dần dần hiểu ra ý nghĩa những lời cảnh sát trưởng Reynolds vừa nói. Hannibal khó khăn nuốt nước bọt.

Bob cũng đoán được cảnh sát trưởng Reynolds muốn hàm ý gì và khi thấy Peter không hiểu, Bob giải thích nhanh.

- Bọn chúng cho rằng tội cháu đang giữ manh mối mà bọn chúng không tìm thấy! Bọn chúng tin rằng tội cháu đã lấy manh mối ra khỏi rương trước khi nhượng lại cho nhà ảo thuật Maximilien! Tóm lại, bọn chúng nghĩ rằng... rằng tội cháu giữ cái chìa khoá cho phép đi đến chỗ giấu tiền!

- Úi chà! - Peter tức giận la lên. Nhưng không phải như vậy. Tội cháu không hề giữ manh mối nào!

- Tôi cũng biết - cảnh sát trưởng Reynolds ngắt lời - Nhưng nếu bọn cướp nghĩ rằng các cậu có bất cứ thông tin nào liên quan đến chỗ giấu tiền, có lẽ bọn chúng sẽ quay lại để buộc các cậu cung cấp thông tin đó.

Ba Thám Tử Trẻ im lặng suy gẫm một hồi. Và chủ đề suy gẫm không có gì vui vẻ.

- Vậy chú nghĩ tụi cháu vẫn còn đang bị nguy hiểm à? - cuối cùng Hannibal hỏi.

- E rằng như thế thật các bạn à! - Cảnh sát trưởng Reynolds trả lời, nét mặt vẫn nghiêm nghị - Cho nên tôi đã quyết định cảnh báo các cậu. Các cậu hãy luôn cảnh giác. Nếu thấy kẻ nào khả nghi lảng vảng quanh Thiên Đường Đồ Cổ, hãy gọi điện thoại ngay cho tôi. Đồng thời, nếu có ai liên hệ với các cậu về cái rương này, thì các cậu cũng hãy báo ngay cho tôi biết. Hứa nhé?

- Dạ, tụi cháu xin hứa - Bob trả lời.

- Nhưng sẽ không dễ đâu - Hannibal chỉnh với nét mặt lo lắng. Giả sử có một nhóm người nước ngoài đến kho bãi và tự xưng mình là khách hàng... Làm sao biết được họ có khả nghi hay không? Nhưng không sao! Nếu đánh hơi một kẻ khả nghi thật sự, tụi cháu sẽ báo cho chú.

- Ngay lập tức, nhớ nhé! Cảnh sát trưởng - Reynolds nói.

Ba Thám Tử Trẻ rời khỏi đồn cảnh sát trong tâm trạng lo lắng và quay về Thiên Đường Đồ Cổ.

9. Chương 10

HANNIBAL RA TAY

- Ô là la! - Peter lầm bầm - Càng tiến tới, mình càng không thích câu chuyện này! Mình không hề thích ý nghĩ bọn cướp tưởng bọn mình đang giữ những manh mối mà bọn mình không hề có. Không cần giải thích, mình cũng đoán biết bọn chúng dám làm những gì. Nếu bọn chúng kiên quyết ép bọn mình phải nói... Với loại người như bọn chúng, bọn mình sẽ không thể nào tranh cãi nổi...

Bob cắt ngang lời than thở của Peter bằng một nhận xét cay đắng:

- Vậy mà bọn mình cứ tưởng đã đánh đuổi được kẻ thù bằng cách bán đi cái rương!

Rồi Bob thở dài nói thêm:

- Cậu có sáng kiến gì không, Babal?

Ba Thám Tử Trẻ đã về tới xưởng kho bãi. Cả ba đều có bộ mặt rầu rĩ. Khuôn mặt tròn trịa của Hannibal đang nhăn nhó vì tập trung suy nghĩ.

- E rằng bọn cướp này chỉ tha cho ta khi đã tìm ra tiền - Hannibal nói - Cách thức tốt nhất để giải quyết vấn đề là ta tìm ra tiền cho sớm và nộp cho cảnh sát. Khi đó báo chí sẽ đăng tin trên trang nhất. Khi hay tin rồi, bọn cướp sẽ để cho ta yên.

- Giải quá Babal! - Peter mĩa mai nói - Lý luận tuyệt vời quá! Muốn được an toàn trở lại, thì bọn mình cần phải tìm ra một số tiền đang ngủ mấy năm nay trong một chỗ giấu nào đó! Một số tiền mà cảnh sát cũng không tìm ra nổi, mặc dù tìm kiếm rất lâu. Dễ quá! Cũng dễ như cưa khúc gỗ! Ta hãy nhanh chóng bắt tay vào việc để lam xong cho kịp trước giờ ăn trưa.

- Peter nói đúng - Bob tuyên bố. Ý mình muốn nói... bọn mình phải may mắn lắm mới tìm ra được số tiền ấy, trong khi không có hướng đi nào cả.

- Mình công nhận là sẽ rất khó - Hannibal nói. Nhưng mình nghĩ ta cứ tìm thử. Ta sẽ không được yên thân khi chưa tìm ra số tiền. Ngoài ra ta là thám tử mà, đúng không? Đây là một thách thức mà ta phải đối phó!

Peter chỉ trả lời bằng một tiếng rên.

- Bọn mình sẽ bắt đầu cuộc điều tra như thế nào hả Babal? - Bob hỏi.

- Trước hết - Hannibal tập trung rồi tuyên bố - ta sẽ kiểm tra xem có chắc là tiền được giấu gần đây, trong vùng Los Angeles không. Dĩ nhiên vì nếu tiền giấu ở Chicago, thì ta không thể tìm ra nổi.

Nhìn theo bộ mặt Peter, thì rõ ràng cuộc tìm kiếm sẽ thất bại, dù là tìm ở Chicago hay ở chỗ nào khác.

- Sau đó - thám tử trưởng nói tiếp không thêm để ý thái độ dàu hàng của thám tử phó - ta sẽ cố gắng xác định lại những gì Spike Neely đã làm, đã đi đâu lúc ở nhà bà chị. Có nghĩa là ta sẽ phải liên hệ với bà Miller, đặt câu hỏi và cố moi thật nhiều thông tin từ bà.

Bob bắt bẻ:

- Nhưng chú cảnh sát trưởng Reynolds có giải thích với bọn mình rằng cảnh sát đã hỏi bà rất nhiều thời điểm đó rồi. Nếu cảnh sát không moi được thông tin gì có ích, thì làm sao bọn mình dám hy vọng nổi?

- Điều này thì mình không biết - Hannibal trả lời. Nhưng ta phải làm thử. Bà Miller là mối liên quan duy nhất với Spike Neely. Có thể việc đến gặp bà Miller không cho được kết quả gì, nhưng phải liều thử xem sao. Có thể ta sẽ đặt được những câu hỏi mà cảnh sát không nghĩ ra!

- Ủi chà! - Peter kêu khê. Mình thật sự hối hận là đã để cậu đọc được mẩu tin báo đăng về cuộc bán đấu giá! Thôi, không nói nữa... Bao giờ thì bắt đầu hành động hả Babal?

- Trước hết... Hannibal bắt đầu nói.

Giọng nói khỏe mạnh của thím Mathilda ngắt lời Hannibal.

- Ăn trưa các cháu ơi! Vào bàn ngồi đi! Đồ ăn còn nóng này!

Peter đứng phắt dậy.

- Đây là những lời nói ngọt ngào đầu tiên vang đến tai từ khi mặt trời mọc! - Peter tuyên bố. Đi ăn đi. Sau đó, Babal sẽ trình bày kế hoạch, Babal nhé?

Vài phút sau, ba bạn đang ngồi trong nhà bếp của thím Mathilda. Thím đang múc món cừu nấu đậu vào đĩa.

- Sao Hannibal - chú Titus nói vui vẻ. Cháu đang làm gì? Nghe nói cháu có quan hệ với người Bôhêmiêng à?

- Người Bôhêmiêng?

Hannibal giật mình, ngược đầu lên khỏi đĩa thức ăn, nhìn chú Titus dò hỏi. Bob và Peter cũng ngưng tay.

- Phải - chú Titus giải thích. Sáng nay người Bôhêmiêng có đến kho bãi, lúc các cháu vào thành phố. Ồ! Họ không ăn mặc như người Bôhêmiêng, nhưng chú nhìn ra mà. Dù gì, chú cũng từng tiếp xúc nhiều với loại người này khi làm việc ở gánh xiếc.

Thời trai trẻ, ông Titus Jones đã đi nhiều theo một gánh xiếc lưu động nhỏ, ông phụ trách bán vé, rao mời khách, và thỉnh thoảng chơi một hai nhạc cụ nào đó.

- Người Bôhêmiêng đến đây à? - Hannibal hỏi.

- Đúng, chú đoán họ tìm cháu - Chú Titus nói tiếp với nụ cười trêu chọc - Họ đã nhờ chú nhấn lại với một cậu bé mập về một người quen. Chú cũng biết rằng cháu đâu có mập, Hannibal à. Cháu chỉ nhiều bắp thịt nhưng chú không hiểu tại sao người ta cứ nói cháu mập.

Hannibal không để ý đến lời chọc ghẹo của chú.

- Nhấn gì ạ? - Hannibal hỏi.

- Bức thông điệp khá lạ lùng - chú Titus trả lời - Xem nào, để chú nhớ ra từ ngữ cho chính xác... À, thế này! Mấy người Bôhêmiêng đó nói: “Một con ếch trong một cái ao đầy cá đói phải nhảy thật cao để thoát khỏi lũ cá”. Cháu có hiểu gì không?

Hannibal nuốt nước bọt. Bob và Peter cũng vậy, nhưng khó khăn hơn. Ba bạn cảm thấy như cổ bị mắc nghẹn.

- Thì... - Hannibal trả lời - cháu cũng không hiểu lắm... Có thể là một tục ngữ Bôhêmiêng cổ xưa. Chú có chắc là người Bôhêmiêng không?

- Hoàn toàn chắc chắn, Babal à. Chú đã gặp nhiều người dân tộc này lắm rồi, không thể lầm được. Rồi khi họ ra đi, chú nghe họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Romani, ngôn ngữ của bọn tsigan. Tất nhiên là chú không hiểu hết nổi, nhưng chú đã nghe rõ mấy từ “nguy hiểm” rồi “mở mắt”. Hannibal ơi, chú hy vọng cháu không nhúng mũi vào một câu chuyện nào đó đầy nguy hiểm nhé.

Thím Mathilda, đang ngồi đối diện chồng, mắng ngay:

- Dân Bôhêmiêng! Hannibal ơi! Bây giờ cháu đã tổng cái sọ đi rồi thì cháu đừng có móc nối với dân Bôhêmiêng.

- Dạ không có, thím Mathilda à! - Thám tử trưởng phản đối - Ít nhất... cháu nghĩ là không có.

- Dù gì - chú Titus tuyên bố - hai người đến kho bãi lúc sáng có vẻ rất mến cháu!

Nói xong, ông Jones vội nuốt hết những gì đang có trong đĩa mình để mức thêm lần nữa.

Ba Thám tử trẻ im lặng ăn cho xong, rồi về bộ tham mưu. Peter nói với một giọng rầu rĩ:

- Bức thông điệp của người Bôhêmiêng... “Một con ếch trong một cái ao đầy cá đói phải nhảy thật cao để thoát khỏi lũ cá”! Ý nghĩa là điều mà mình nghi hử?

Hannibal thở dài. :

- Rất tiếc là vậy! Mình e là như vậy - Hannibal thú nhận. Người ta chuyển đến ta lời cảnh cáo ẩn ý trong một câu lạ lùng. Người ta mời ta động não để sớm giải quyết một vấn đề. Nhưng mình rất muốn hiểu tại sao người Bôhêmiêng lại có liên quan đến chuyện này. Lúc đầu, mình nói chuyện với bà Zelda. Sau đó, bà Zelda và cả đám đã biến mất. Bây giờ hai người Bôhêmiêng lại xuất hiện để chuyển một bức thông điệp từ một người bạn tốt của mình. Mình nghĩ rằng người bạn tốt này chính là bà Zelda. Thật đáng tiếc là không nói rõ ràng.

- Thật đáng tiếc - Peter thở dài.

- Bọn mình sẽ làm gì bây giờ? - Bob hỏi.

- Trước hết phải đi gặp bà chị của Spike Neely - Hannibal quyết định. Ta đã biết rằng bà ở Los Angeles. Có thể ta sẽ tìm thấy tên bà ấy trong danh bạ.

Peter chuyển quyển danh bạ cho sếp. Trong đó, Hannibal tìm ra một danh sách những Mary Miller dài dằng dặc. Không nản lòng, Hannibal cầm ống nghe và gọi số đầu tiên. Khi được nối với người đầu dây bên kia, Hannibal giả giọng trầm xuống cho giống người lớn, rồi xin được gặp ông Spike Neely.

Ba người phụ nữ đầu tiên được Hannibal gọi trả lời mình chưa bao giờ nghe nói đến tên Spike Neely. Trái lại, người thứ tư buồn bã nói rằng Spike Neely không còn sống nữa.

Hannibal nói nhanh “Cám ơn bà!” rồi gác máy lại, không xưng tên.

- Xong! - Hannibal nói với hai bạn - Ta đã tìm ra đúng bà Miller. Bà sống ở khu cũ của Hollywood. Mình đề nghị ta đến gặp bà ngay. Có thể ta sẽ tìm ra những thông tin bổ ích.

- Sẽ không có kết quả gì đâu - Peter cầu nhàu, vẫn giữ tâm trạng bi quan - Làm sao bà ấy nói được với bọn mình nhiều hơn những gì đã nói với cảnh sát?

- Mình đã nói là không biết, Peter à - Hannibal trả lời - Nhưng đừng quên rằng “một con ếch trong một cái ao đầy cá đói phải nhảy thật cao để thoát khỏi lũ cá”.

- Babal nói đúng - Bob tán thành. Nhưng bọn mình làm cách nào để đi đến Hollywood? Đi xe đạp thì xa quá.

- Mình sẽ gọi hãng thuê xe nhờ cho xe Rolls Royce đến cùng chú Warrington! - Thám tử trưởng tuyên bố.

Trước đây, Hannibal đã đoạt được giải nhất trong một cuộc thi: đó là quyền sử dụng thoải mái một chiếc xe Rolls tuyệt đẹp trong vòng một tháng. Về sau, một thân chủ hào phóng được Ba Thám Tử Trẻ giúp, đã sắp xếp để ba bạn được dùng xe khi cần.

Hannibal gọi ngay hãng thuê xe. Rất tiếc! Câu trả lời là xe Rolls và bác tài Warrington không rảnh chiều này!

- Thôi vậy! - Hannibal gác máy xuống và nói - Nếu không xin được xe Rolls, thì ta sẽ nhờ chú Titus mượn xe và anh Konrad. Hôm nay cũng không nhiều việc lắm, có lẽ chú Titus không cần xe.

Rất tiếc! Hannibal đã tỏ ra quá lạc quan. Chú Titus đồng ý thoả mãn yêu cầu của Ba Thám Tử Trẻ, nhưng không thể ngay tức thời được.

Trước hết, Konrad phải đi công chuyện bằng xe. Chuyến đi có thể hơi lâu. Ba Thám Tử Trẻ đành phải chờ. Để cho thời gian qua nhanh hơn, ba bạn quyết định sơn đóng bàn ghế cũ. Cả nhóm làm việc ở một góc kho bãi, từ đó có thể vừa sơn phết vừa theo dõi cổng ra vào. Nhưng không có kẻ nào khả nghi cả.

Cuối cùng, Konrad trở về cùng với xe. Sau khi giúp đỡ hàng xuống. Ba Thám Tử Trẻ chen nhau ngồi trên ghế trước bên cạnh người lái. Bob ngồi trên chân Peter. Xe lên đường đi Hollywood.

Nhà bà Miller là một ngôi biệt thự nhỏ xinh xắn nằm dưới bóng cây dừa và hai cây chuối. Hannibal bấm chuông.

Gần như ngay sau đó, một người phụ nữ đứng tuổi, nét mặt thân thiện ra mở cửa.

- Chào - bà nói - Nếu các cháu đến mời đặt mua báo, thì rất tiếc là dì đã mua đủ báo rồi!

- Dạ không, tụi cháu không phải là nhân viên tiếp thị chào hàng - Hannibal trả lời - Cháu xin phép đưa danh thiếp cho dì được không ạ?

Hannibal vừa nói vừa đưa cho bà danh thiếp của Ba Thám tử trẻ. Bà Miller đọc tẩm các và có vẻ ngạc nhiên.

- Các cháu nhỏ thế này mà đã làm thám tử hả? - Bà thốt lên. Thật khó tin!

- Chắc chắn là tụi cháu còn trẻ - Hannibal nói - nhưng tụi cháu vẫn là thám tử. Đây là tấm thẻ khác, hy vọng sẽ làm cho dì tin tưởng tụi cháu.

Lần này, Hannibal đưa cho bà Miller thẻ của cảnh sát trưởng Reynolds, mang dòng chữ như sau:

“Chúng tôi xin xác nhận rằng người cầm thẻ này là trợ lý trẻ tình nguyện hợp tác với lực lượng cảnh sát thành phố Rocky. Tất cả những ai giúp đỡ người mang thẻ này sẽ được cảnh sát biết ơn.

Samuel Reynolds

Cảnh sát trưởng”

- Chúa ơi! - Bà Miller thốt lên với nụ cười trên môi. Đây là một tờ giấy đầy sức thuyết phục. Nhưng mục đích các cháu đến đây là để làm gì?

- Tụi cháu hy vọng dì sẽ giúp được - Hannibal thành thật trả lời. Hiện tụi cháu đang bị rắc rối và cần đến một vài thông tin. Thông tin về em trai của dì, ông Spike Neely. Câu chuyện hơi dài! Nếu dì cho phép tụi cháu vào nhà, thì cháu sẽ trình bày tất cả cho dì ạ.

Bà Miller có vẻ lưỡng lự, nhưng rồi bà mở rộng cửa.

- Thôi được - bà nói. Các cháu có vẻ đáng hoàng. Dì không muốn nghe nói về Spike nữa, nhưng dì sẽ cố gắng giúp các cháu.

Vài phút sau, tất cả ngồi trong phòng khách nhà bà Miller và Hannibal đang kể lại chuỗi sự kiện đã dẫn đến câu chuyện kỳ lạ, kể từ ngày mua một cái rương cũ tại một cuộc bán đấu giá.

Tuy nhiên, Hannibal không nói gì về Socrate. Cậu nghĩ rằng cái sợ biết nói là điều quá khác thường và bà Miller sẽ không tin và đâm nghi ngờ.

Hannibal kể đến phần cuối cùng của bản tường thuật:

- Cho nên rõ ràng có kẻ tưởng rằng cái rương của Gulliver có chứa một manh mối về số tiền bị giấu. Và do có thời gian cái rương thuộc tay tội cháu, bọn cướp đang sẵn lòng tiền nghĩ rằng tội cháu đã biết chỗ giấu tiền. Tội cháu sợ bọn chúng sẽ ép tội cháu phải khai ra chỗ giấu tiền... trong khi tội cháu không hề biết gì. Tội cháu đang bị rắc rối như vậy đó!

- Chúa ơi! Dì hiểu chứ! - Bà thốt lên - Nhưng không biết dì có thể giúp gì đây! Dì chưa hề biết gì về số tiền như dì đã báo với cảnh sát lúc điều tra. Trời đất! Dì không ngờ nổi rằng em trai dì lại là tội phạm... cho đến lúc cảnh sát đến hỏi cung dì về vụ cướp!

- Dì có thể nói lại cho tội cháu nghe những gì dì đã nói với cảnh sát lúc đó - Hannibal gợi ý. Có thể tội cháu sẽ phát hiện được một manh mối nào đó?

- Để dì thử kể lại. Chuyện xảy ra cách đây sáu năm rồi, nhưng dì vẫn còn nhớ rõ lắm. Frank - đó là tên thật của em trai dì, sau này hạn bẻ đặt cho bí danh là Spike - rời khỏi nhà từ lúc mười tám tuổi. Từ đó, hai chị em không gặp nhau nữa. Thỉnh thoảng, nó đến thăm vợ chồng dì và ở lại vài ngày. Nhưng nó không bao giờ nói gì về công việc làm ăn của nó.

Nét buồn thoáng qua ánh mắt bà Miller, rồi bà thở dài nói tiếp:

- Bây giờ dì hiểu rằng mỗi lần ghé thăm, có nghĩa là Frank đang lẩn trốn sau một phi vụ nào đó. Nhưng thời đó, dì chỉ nghĩ là nó thích đi đây đi đó, không chịu ở lâu một chỗ. Khi dì hỏi nó làm việc gì, thì nó trả lời nó làm nhân viên mãi vụ. Nhưng dì có một điều tốt để nói về nó: mỗi khi nó ghé qua nhà dì là nó giúp chồng dì trong công việc của ông ấy.

- Thế chồng dì làm nghề gì ạ?

- Sửa chữa vật. Anh ấy biết sửa hầu như mọi thứ, và sửa khá giỏi nữa. Khách hàng tranh nhau để được anh nhận sửa đồ. Anh ấy biết sơn nhà, dán giấy tường. Hay làm sàn nhà. Hay lắp đặt nhà tắm. Đúng, anh ấy rất giỏi tay nghề! Và anh ấy kiếm được nhiều tiền!

Bà dừng một hồi, rồi nói tiếp:

- Đó như tôi vừa mới nói, khi Frank - hay Spike, vì các cháu quen gọi như vậy rồi - đến thăm dì, cậu ấy cũng làm việc và giúp chồng dì trong công việc đang làm, bởi vì Spike cũng rất khéo tay. Nhưng lần cuối cùng thì cậu ấy lại không chịu đến với khách hàng cùng chồng dì. Spike rất căng thẳng. Cứ nghe tiếng động là giật mình, không dám lộ mũi ra cửa sổ nữa.

- Chắc là đang lẩn trốn mà! - Peter nói.

- Đúng! Nhưng lúc đó thì dì đâu có biết. Đó là ngay sau vụ cướp ở San Francisco. Suốt một tuần, Spike cứ ru rú ở nhà một mình. Một mình, vì thời đó dì còn đi làm.

Bà dừng lại một lúc, như nhớ lại cho rõ hơn. Hannibal thúc khê:

- Rồi sao nữa ạ?

- Sao hả? Ồ! Spike vẫn tìm việc để làm, chứ không ngồi không. Cậu ấy sơn lại tầng trệt, dán giấy tường mới: Các cháu cũng biết rồi... thường thì vợ ông thợ sửa giày luôn là người có đôi giày xấu nhất. Chồng dì được khách hàng gọi nhiều đến nỗi phải bỏ bê nhà mình. Tội nghiệp anh George thật. Anh làm việc quá nhiều...

Bà thở dài, rồi nói thêm:

- Dì nghĩ là do làm việc quá mà anh ấy đã mất sớm. Anh ấy ngã bệnh khi đang sửa lại phần trang trí nội thất của một nhà hàng. Bệnh nặng đến nỗi không thể nào hoàn tất công việc. Thế là dì phải nhờ Spike, em dì không dám từ chối. Nhưng dì nhớ là mỗi khi ra ngoài, cậu mặc quần áo thùng thình che giấu hình dạng mình và đeo kính đen.. Spike làm việc nhiều ngày tại nhà hàng, trong khi đó tình trạng sức khỏe anh George sa sút dần. Dì đang định đưa anh ấy vào bệnh viện, thì anh ấy chết đột ngột.

Bà Miller dừng lời, lấy khăn lau một giọt nước mắt.

- Dì tưởng Spike sẽ ở lại để giúp dì vượt qua những lúc khó khăn này - bà nói tiếp - Nhưng không! Cậu ấy thậm chí bỏ dì trước đám tang nữa. Cậu ấy nói là buộc phải ra đi, và cuốn gói biến mất trong nháy mắt. Dì cũng sờ. Sau này, dì mới hiểu...

- Sao ạ? - Hannibal hỏi. Dì muốn nói sao ạ?

- Dì hiểu ra điều gì đã làm cho Frank hoảng sợ, đó là vì tin báo tử của chồng dì trên báo. Trong mẫu báo tử này, người ta nêu tên thân nhân người chết, thế là có tên dì, goá phụ, và cả em rể, Frank Neely hiện đang sống tại nhà dì. Dì nghĩ rằng Frank sợ tên mình sẽ gây chú ý cho cảnh sát, họ sẽ biết cậu ấy đang ở đâu mà tìm. Nên cậu ấy biến mất.

- Cháu hiểu.

- Về sau, dì không nghe nói đến em mình nữa, cho đến ngày cảnh sát đến báo rằng Frank đã bị bắt tại Chicago và hỏi cung dì về cậu ấy. Nhưng dì có biết gì đâu. Như đã nói lúc này, dì không hề biết em trai mình là kẻ cướp.

Bà Miller đã kể hết. Nhưng Hannibal vẫn còn câu hỏi.

- Khi bỏ đi, em trai của dì có nói là sẽ trở lại thăm dì không?

- Dì không nhớ... À, có! Bây giờ nhớ rồi... và cũng nhờ cháu nhắc! Spike có nói: "Chị Mary ơi! Chị không định bán nhà này chứ? Chị sẽ vẫn ở đây chứ? Để em còn biết phải tìm chị ở đâu!"

- Rồi dì trả lời sao ạ?

- Dì khẳng định là dì không hề nghĩ đến chuyện bán nhà và dì sẽ luôn có mặt để đón cậu ấy khi nào cậu ấy muốn đến thăm.

Hannibal đột nhiên mừng rỡ thông báo lớn tiếng:

- Vậy thì dường như cháu đã đoán ra được chỗ em trai của dì giấu tiền rồi! Dì có nói rằng em dì ở lại nhà dì một mình khá lâu, trong khi dì và chồng dì làm việc ở ngoài. Nếu vậy, theo logic chỗ duy nhất có thể giấu tiền... là trong chính ngôi nhà!

10. Chương 11

Bất Ngờ Không Hay

Bob và Peter chứng hứng nhìn Hannibal. Bob đầu tiên nhận xét:

- Kìa Babal! Chú cảnh sát trưởng Reynolds có nói là cảnh sát đã lục soát rất kỹ toàn bộ ngôi nhà mà không tìm thấy gì mà!

- Ô! Spike Neely khôn lắm! - Thám tử trưởng đáp - Spike Neely đã giấu tiền kỹ đến nỗi một cuộc lục soát bình thường không thể cho phép tìm chỗ giấu được. Năm mươi ngàn đô-la bằng tờ bạc lớn cũng không phải là một gói to lắm. Spike Neely có thể giấu tiền trên tầng mái, dưới mép mái nhà... hay bất cứ chỗ nào khác! Chú ấy định sẽ trở lại thăm dì mà. Khi đó sẽ lấy luôn số tiền. Nhưng xui là chú ấy bị cảnh sát bắt, bị tù... rồi mất trong tù.

- Chắc chắn cậu nói đúng! - Bob hăng hái thốt lên - Chú ấy có hỏi dì Miller xem dì có định bán nhà không. Điều này chứng tỏ chú ấy định trở về.

- Và chú ấy có cả một tuần lễ dài để tìm ra chỗ giấu tốt - Peter nói thêm cũng hăng hái không kém gì Bob - Một chỗ giấu hay đến nỗi cảnh sát cũng không tìm ra. Nhưng chắc chắn Babal sẽ tìm ra!

Hannibal đắc thắng quay sang bà Miller.

- Xin phép dì - Hannibal lễ phép hỏi - dì có thể cho tụi cháu xem nhà được không ạ? Để tìm thử xem có chỗ nào giấu tốt không?

Bà Miller chậm chạp gật đầu.

- Dì đã chăm chú theo dõi cách lý luận của cháu - bà nói. Có vẻ vững. Nhưng dù dì có cho phép các cháu lục soát nhà dì cũng sẽ không được gì đâu. Trong nhà này không có tiền bị giấu đâu...

Trước vẻ mặt ngạc nhiên của Ba Thám Tử Trẻ, bà nói rõ:

- Nhà này không phải là nhà dì ở thời đó. Dì đã dọn nhà đi cách đây bốn năm. Đúng là dì không có ý định dời nhà, nhưng có người chào giá cao đến nỗi dì không từ chối được. Thế là dì bán nhà và đến đây ở.

Hannibal thất vọng tức thời, nhưng đã bình tĩnh lại. Thám tử trưởng suy nghĩ lớn tiếng:

- Vậy có thể tiền vẫn còn trong ngôi nhà ở địa chỉ cũ của dì?

- Đúng, rất có thể! - Bà Miller gật đầu - Frank khôn lắm mà. Rất có thể Frank đã nghĩ ra một chỗ giấu mà cảnh sát sẽ không tìm ra. Trước kia, nhà dì ở số 532 Danville Street. Vậy các cháu phải đến đó.

Hannibal đứng dậy.

- Cám ơn dì nhiều, dì đã giúp tụi cháu rất nhiều. Tụi cháu sẽ khai thác những thông tin mà dì đã cung cấp.

Ba Thám Tử Trẻ chào và ra về. Cả ba chạy nhanh đến chỗ Konrad đang đứng, leo lên xe.

- Chặng dừng tiếp theo là số 532 Danville Street! - Hannibal thông báo - Anh có biết là ở đâu không anh Konrad?

Konrad tra một bản đồ hơi rách của Los Angeles và vùng lân cận. Hơi khó tìm, nhưng cuối cùng anh cũng thấy được Danville Street. Đường khá dài, nằm xa so với chỗ đang ở. Konrad hồi tiếc lắc đầu.

- Rất tiếc, Hannibal à, nhưng đến lúc phải đi về rồi - Konrad nói - Ông Titus có dặn anh phải về sớm.

Hannibal tìm ra được giải pháp:

- Anh Konrad này, hay anh chỉ chở bọn em đến đó thôi. Tụi em sẽ không xuống xe. Tụi em chỉ muốn kiểm tra địa chỉ thôi. Mà tụi em cũng không thể nào tự dừng vào nhà người lạ, rồi lục lạo trong nhà. Trước khi tiến hành gì, tụi em phải báo cáo lại với chú cảnh sát trưởng Reynolds những gì đã biết và kết luận của tụi em.

Peter và Bob biết rằng Hannibal rất muốn tự mình tìm ra số tiền bị giấu, rồi đắc thắng mang về nộp cho cảnh sát. Nhưng cả hai đều hiểu rằng không thể làm như vậy được.

Konrad tử tế chiều theo đề nghị của Hannibal:

- Được, trên đường về Rocky, ta sẽ rẽ qua con đường mà các em quan tâm.

Nói xong, Konrad nổ máy.

Bây giờ Ba Thám Tử Trẻ đã vui vẻ trở lại. Nhưng Peter vẫn còn tỏ ra nghi ngờ:

- Babal à, tóm lại, bọn mình không có bằng chứng gì là Spike Neely đã giấu tiền ở nhà người chị.

Hannibal tự tin lắc đầu.

- Theo logic, thì tiền chỉ có thể ở đó thôi, Peter à - Hannibal khẳng định. Ở địa vị Spike Neely, mình cũng sẽ chọn nhà làm chỗ giấu.

Sau khi đi vòng khá xa, xe rẽ vào Danville Street.

- Anh Konrad ơi, anh chạy chậm lại một chút đi - Hannibal xin - để tụi em kịp nhìn...

Konrad tuân lệnh. Ba Thám Tử Trẻ thò cổ đọc số nhà.

- Sắp đến rồi! - Bob thông báo - Còn khoảng hai ba khu nhà nữa là tới!

Xe tiếp tục chạy giữa những ngôi nhà nhỏ, có khu vườn xinh xắn bao quanh. Konrad chạy chậm hơn nữa để cho ba thám tử nhìn dễ hơn.

- Gần rồi! - Bob la lên. Số nhà bọn mình tìm nằm khoảng chính giữa khu nhà đằng kia. Tất nhiên là bên tay phải, phía bên số chẵn.

- Anh Konrad ơi, anh dừng lại ngay giữa khu nhà ấy được không? - Thám tử trưởng yêu cầu.

- Được Babal à!

Gần như ngay sau đó, Konrad thắng lại.

- Ở đây hả Babal?

Hannibal không trả lời. Thám tử trưởng đang há miệng nhìn tòa nhà lớn chiếm gần hết chiều dài khu nhà phía số chẵn. Không còn những biệt thự nhỏ xinh xắn như đã thấy trước đó.

- Số 532 không còn nữa - Bob rầu rĩ kêu khê. Tòa nhà này mang số 510.

- Có lẽ bọn mình đã bị mất nhà rồi! - Peter cố nói đùa.

Hannibal không chịu thua.

- Anh Konrad, chạy tiếp đến khu nhà tới đi! - Hannibal yêu cầu - Có thể ta sẽ tìm ra số nhà đang tìm.

Rất tiếc! Khu nhà kế tiếp chỉ mang các số bốn trăm mấy. Không có số nhà 532 trên đường Danville! Konrad dừng lại nữa, dò hỏi nhìn Ba Thám Tử Trẻ.

- Các cậu có nghĩ bà Miller nói láo không? - Bob hỏi - Có thể bà chưa hề ở nhà số 532 Danville Street! Có thể nếu bọn mình quay lại nhà bà, thì sẽ thấy bà đang lục tung nhà mình để tìm ra chỗ giấu năm mươi ngàn đô-la! Có thể bà chỉ tìm cách đuổi bọn mình đi mà thôi!

- Mình không nghĩ thế - Hannibal nói. Trái lại, mình tin rằng bà Miller đã nói sự thật. Có chuyện gì đó đã xảy ra với số nhà 532, thế thôi. Chờ mình một chút nhé! Để mình đi hỏi thăm...

Hannibal nhảy xuống xe nhanh rồi biến mất. Vài phút sau, Hannibal hỗn hển quay về.

- Có tin - Hannibal thông báo. Mình đã gặp được người quản lý tòa nhà lớn, ông ấy đã có mặt từ lúc xây dựng. Để có chỗ xây, người ta đã dời sáu ngôi nhà thuộc khu này.

- Dời nhà? - Peter thốt lên không dám tin vào tai mình - Rồi mang nhà đi để chỗ nào?

- Ở Maple Street. Con đường này nằm cách đây ba khu, song song với Danville Street. Sáu biệt thự còn rất tốt và không lớn lắm. Cho nên thay vì đập, công ty xây nhà đã chọn giải pháp chở đi những chỗ trống ở Maple Street và đặt chúng trên nền móng mới. Nói cách khác, nhà bà Miller vẫn còn... nhưng ở chỗ khác!

- Thật hoang tưởng! - Bob kêu - Ngôi nhà di động! Làm thế nào tìm ra nhà trở lại? Bởi vì chắc chắn nhà không còn mang số 532 nữa! Chắc là nhà được cấp số khác, mà bọn mình lại không biết số mới đó!

Hannibal bình tĩnh nhận xét:

- Ta vẫn có thể gọi điện thoại cho bà Miller, nhờ bà tả lại ngôi nhà cũ. Sau đó ta sẽ xuống Maple Street cố tìm ra nhà.

- Hôm nay thì không được rồi - Bob thở dài. Trễ quá rồi!

- Đúng, Hannibal ơi - Konrad nói thêm - Bây giờ phải về. Hơi trễ rồi! Sợ ông chủ mắng cho!

- Vậy thì ta sẽ hành động vào ngày mai - Hannibal tuyên bố - Về thôi anh Konrad ơi!

Konrad nổ máy. Phía sau một chiếc xe to màu đen đậu xa hơn một chút bên lề đường cũng chạy cùng lúc và đi theo xe tải nhẹ. Ba Thám Tử Trẻ lẫn Konrad đều không hay.

Khi về tới Thiên Đường Đồ Cổ, đã gần đến giờ đóng cửa kho bãi. Titus Jones tỏ vẻ không bằng lòng vì chuyện về trễ, rồi quay sang cháu.

- Hannibal ơi, trong khi cháu đi, có người gửi gói đồ cho cháu. Cháu có đặt mua gì hả?

- Gói đồ! - Hannibal ngạc nhiên thốt lên - Dạ không! Cháu không đặt mua gì. Cái gì vậy chú Titus?

- Chú không biết. Thùng carton to lắm. Có đề tên và địa chỉ cháu. Nên chú không mở. Kia! Trong góc đằng kia, gần cửa vào.

Ba Thám Tử Trẻ chạy ra gói hàng to tướng. Thùng carton được dán nhiều băng keo. Nhân dán phía trên cho biết gói đồ được gửi từ Los Angeles, nhưng không có tên người gửi.

- Ủi chà! - Peter thắc mắc kêu - Cái gì đây?

- Ta sẽ biết khi mở ra - Hannibal cũng thắc mắc và tuyên bố - Cậu giúp mình mang thùng đến xưởng đi. Ta sẽ mở ở đó.

Hai bạn cực nhọc mang cái thùng to đi giữa những núi đồ phế thải đến xưởng, tránh những ánh nhìn tò mò có thể có.

Thám tử trưởng rút con dao xếp ra khỏi túi, rạch băng keo, mở nắp thùng ra. Khi đó ba thám tử sững sốt và hơi lo sợ đối mặt với cái tìm thấy trong thùng.

-Ồ không! - Peter rên - Không phải cái này!

Chính Hannibal cũng chưng hửng một hồi. Rồi Hannibal bình luận về sự hiển nhiên này:

- Có người đã gửi trả cái rương của Gulliver!

Ba Thám Tử Trẻ không rời mắt khỏi nắp rương, cái rương mà ba bạn mong muốn tổng đi mãi mãi. Trong khi ba thám tử buồn rầu và bất động đứng đó, một giọng nói nhỏ vang lên từ bên trong rương:

- Nhanh lên! - Giọng ấy nói - Hãy tìm... manh mối!

Socrate! Chính Socrate đang nói chuyện với ba Thám Tử Trẻ!

11. Chương 12

Manh Mối

- Thôi được! Bây giờ bọn mình sẽ làm gì đây? - Peter buồn rầu hỏi.

Đã qua ngày hôm sau, một buổi chiều thứ bảy. Ba Thám Tử Trẻ đang hội ý ở cuối kho bãi. Tối qua, ba bạn không cảm thấy đủ can đảm làm sáng tỏ vụ bí ẩn cái rương quay về, nên ba bạn chỉ giấu rương sau máy in, rồi thống nhất với nhau là không làm gì cả cho đến ngày hôm sau.

Ông bà Jones đã quyết định đi Los Angeles hôm thứ bảy này. Trong khi chú thím đi vắng, Hannibal có nhiệm vụ trông coi kho bãi. Hiện thì không có khách, nên Hannibal đã xuống cuối kho bãi cùng Bob và Peter.

Tập trung quanh cái rương của Gulliver, ba thám tử lưỡng lự nhìn nó. Peter lặp lại câu hỏi:

- Làm gì bây giờ?

- Dễ thôi - Bob trả lời. Bọn mình sẽ giao cái rương này cho chú cảnh sát trưởng Reynolds và kể lại cho chú ấy những gì bọn mình đã biết được, rồi để chú ấy giải quyết vụ này.

- Ý kiến rất hay! - Peter nồng nhiệt tán thành. Babal nghĩ sao?

- Tất nhiên là ý kiến không tồi - Hannibal thừa nhận - Nhưng có một trục trặc! Ta không có gì để kể cho chú Reynolds. Ta nghĩ rằng Spike Neely đã giấu tiền ăn cắp trong nhà của bà chị... nhưng đó chỉ là một giả thuyết. Ta không có chứng cứ.

- Nhưng giả thuyết có cơ sở! - Bob kêu. Suy luận của cậu có lý mà Babal! Spike Neely đã lẩn trốn ở nhà bà chị đúng hôm xảy ra vụ cướp ngân hàng ở San Francisco. Vậy hẳn có mang tiền theo. Do sợ bị tóm, chắc hẳn hắn đã giấu tiền trước khi lên đường đi tiếp. Hắn cho rằng tiền giấu kỹ và có ý định trở lại lấy sau này, khi có cơ hội.

- Mà nếu không giấu tiền nhà bà chị - Peter ngắt lời - bọn mình không tài nào biết được hắn giấu chỗ nào khác. Nên bọn mình không thể tìm ra tiền. Vậy bọn mình hãy giao vụ này cho cảnh sát.

- Hôm qua - Hannibal nhắc - Socrate đã nói chuyện với bọn mình.

- Mình không thể nào quên chuyện này nổi - Peter rùng mình cam đoan. Mình không thích nghe Socrate nói chuyện tí nào.

- Phải công nhận là khá rùng rợn - Bob gật đầu.

- Rùng rợn hay không, thì nó cũng đã nói - Hannibal nói. Tạm thời, thì mình không quan tâm đến chuyện tìm hiểu bằng cách nào nó nói chuyện được. Socrate bảo ta phải nhanh chóng tìm ra manh mối. Vậy có nghĩa đúng là có manh mối trong rương... dù cho đến nay ta đã không đủ khôn để tìm ra.

Nhưng Peter không từ bỏ ý nghĩ của mình:

- Nhưng nếu thật sự có manh mối, thì thế nào chú cảnh sát trưởng Reynolds cũng sẽ tìm ra được, nhờ các phòng thí nghiệm. Cảnh sát sẽ xem xét rương thật kỹ. Mà có khi không cần nghiên cứu cái rương. Nếu tìm ra ngôi nhà cũ của bà Miller trên đường Maple, cảnh sát sẽ lục soát công khai và tìm ra số tiền!

Cuối cùng cũng thuyết phục được Hannibal.

- Cậu nói đúng - Hannibal nói. Ta hãy đi theo hướng khôn ngoan này. Nhưng trước hết, ta sẽ gọi điện thoại nhờ bà Miller mô tả ngôi biệt thự cũ. Như vậy ta sẽ có thông tin hữu ích cung cấp cho chú cảnh sát trưởng.

- Đồng ý! - Peter chịu thua - Ta hãy vào bộ tham mưu.

- Khoan đã! - Hannibal kêu.

Hannibal đi tìm Hans và Konrad. Khi kiểm tra rằng hai anh có thể lo cho những khách hàng cuối cùng trong ngày, Hannibal mới yên tâm về với hai bạn. Ba thám tử trẻ chui vào Đường Hàm số Hai.

Một phút sau, cả ba leo lên bộ tham mưu. Thám tử trưởng tìm số điện thoại của bà Miller trong danh bạ, rồi quay số. Khi có người nhắc máy, Hannibal đặt câu hỏi đang quan tâm.

- Nhà cũ của dì ra sao à? - Bà Miller hơi ngạc nhiên hỏi lại - Dì nghĩ tốt hơn hết là cháu ghé qua số 532 Danville Street; như vậy tiện hơn không?

Khi đó, Hannibal báo cho bà biết rằng nhà bà đã bị dời đi để xây một tòa nhà nhiều tầng. Bà sửng sốt.

- Tòa nhà nhiều tầng hả? - Bà thốt lên - Hèn gì người mua chào giá cao quá. Có lẽ người kinh doanh bất động sản! Nếu biết, đáng lẽ dì có thể đòi giá cao hơn nữa... Thôi, quên đi! Nhà dì trông ra sao hả! Rất đẹp, có phần trang trí bằng đá nâu. Chỉ có một tầng, nhưng có tầng mái với cửa sổ nhỏ để cho sáng. Ngoài ra, không có gì đặc biệt cả... chỉ là một ngôi nhà nhỏ.

- Cháu cảm ơn dì - Hannibal nói. Cháu nghĩ cảnh sát sẽ tìm ra.

Hannibal gác máy xuống rồi nhìn hai bạn.

- Càng nghĩ, mình càng tin là số tiền ăn cướp được giấu trong nhà bà Miller, bằng một cách thức đặc biệt tài tình. Cũng như mình tin rằng cái rương có chứa một manh mối chỉ dẫn.

- Cho dù có như vậy - Peter cương quyết nói - mình đã chán ngấy cái rương này lắm rồi! Mình không muốn nghe nói đến nó nữa! Các cậu đã thấy chuyện gì xảy ra với nhà ảo thuật Maximilien chưa! Bây giờ có kẻ đã gửi trả về cái rương mắc dịch này cho bọn mình. Mình không muốn giữ cái rương, nó nguy hiểm quá. Cứ để chú cảnh sát trưởng Reynolds tự xoay xở một mình!

- Thì ta đã thống nhất là sẽ hợp tác với cảnh sát rồi mà - Hannibal thừa nhận. Vậy mình chịu thua, ta hãy giao rương cho chú cảnh sát trưởng Reynolds. Mình sẽ gọi điện thoại ngay cho chú!

Thám tử trưởng lại nhắc ông nghe, gọi điện thoại cho đồn cảnh sát.

Một giọng lạ, không được tử tế lắm, trả lời:

- Văn phòng cảnh sát trưởng Reynolds. Trung úy Carte nghe đây.

- Cháu là Hannibal Jones. Cháu xin được nói chuyện với chú cảnh sát trưởng.

- Ông ấy đi vắng, ngày mai mới về - trung úy Carter trả lời sáng giọng - Sáng mai hãy gọi lại.

- Cháu có chuyện quan trọng cần thông báo với chú Reynolds - Hannibal giải thích. Chú biết không, dường như tụi cháu đã tìm ra một hướng...

Giọng nói bực bội của trung úy ngắt lời:

- Không sao đâu. Tôi bận lắm, mà tôi cũng không có thời gian nói chuyện với trẻ con. Ông cảnh sát trưởng có quyền để trẻ em nhúng mũi vào một số vụ. Nhưng riêng tôi rất ghét mất thời gian với trẻ em như cậu.

- Nhưng chú cảnh sát trưởng Reynolds đã yêu cầu cháu phải... - Hannibal định nói.

Một lần nữa, Hannibal bị ngắt lời.

- Ngày mai cứ gọi điện thoại!

Tiếng động ngắc ở đầu dây bên kia cho Hannibal biết Carter đã gác máy.

Phần mình, Hannibal cũng để ống nghe xuống, rồi rầu rĩ nhìn Bob và Peter.

Peter cười khúc khích:

- Mình có cảm giác trung úy Carter không ưa Ba Thám Tử Trẻ lắm.

- Dường như ông ấy chẳng ưa ai. Đặc biệt là thanh niên - Bob nói thêm.

Hannibal thở dài.

- Ông ấy phản ứng giống như đa số người lớn, cho rằng ta còn là trẻ con, không biết suy luận. Tuy nhiên, ta thường xem xét vấn đề theo một góc độ mới... Trong khi chờ, thì ta đành phải gác chuyện giao cho chú cảnh sát trưởng Reynolds sang ngày mai. Nhưng không được, ngày mai là chủ nhật. Nếu định mệnh đã cho ta thêm thời gian, ta hãy lợi dụng để lục soát rương của Gulliver một lần nữa và cố tìm ra manh mối mà Socrate đã nêu.

- Mình chán ngấy cái rương này rồi - Peter đồng dục tuyên bố - Mình chán ngấy Socrate. Mình cảm nó không được nói chuyện với mình nữa.

- Mình nghĩ nó sẽ không bao giờ nói chuyện với ta nữa đâu - Hannibal đáp. Các cậu có để ý thấy là nó không bao giờ nói chuyện vào ban ngày không? Nó đã nói chuyện trong bóng tối trên phòng mình, rồi nói từ bên trong rương, không bao giờ nói trực tiếp.

- Nó cũng đã nói "Bậy bạ!" với thím Mathilda mà - Bob nhắc.

- Đúng. Mình cũng không hiểu tại sao - Hannibal thừa nhận. Dù sao, ta cứ mở thử rương và xem qua bên trong. Có thể người ta có lấy đi một cái gì đó trước khi gửi trả về cho ta.

Ba Thám Tử Trẻ đi ngược lại lộ trình Đường Hầm số Hai, rồi mở rương ra. Bên trong, tất cả vẫn y như trước. Socrate được gói trong vải lót màu tím nằm trong một góc rương... còn bức thư vẫn còn dưới lớp vải lót.

Hannibal lấy Socrate ra, tháo vải gói rồi đặt cùng cái đĩa làm đế trên máy in. Sau đó Hannibal lấy bức thư.

- Ta đọc lại đi! Hannibal quyết định.

Một lần nữa, Ba Thám Tử Trẻ cúi xuống đọc bức thư. Và một lần nữa không thấy bức thư có gì bí ẩn.

Bệnh viện Nhà tù Quốc gia

17 tháng bảy

Gulliver thân,

Spike Neely, bạn xà lim cũ, đang viết cho anh đây. Hiện tôi đang nằm ở bệnh viện nhà tù, và có lẽ không còn sống được bao lâu nữa.

Tôi có thể thể cầm cự thêm được năm ngày nữa, hay ba tuần, hay thậm chí hai tháng. Bác sĩ cũng không biết chính xác. Nhưng dù gì, đã đến lúc chào vĩnh biệt anh.

Nếu có đi Chicago, anh hãy ghé thăm ông anh họ Danny Street của tôi. Chào anh ấy dùm tôi. Tôi muốn viết cho anh dài hơn, nhưng không thể.

Bạn anh.

SPIKE.

- Nếu trong đây có một manh mối nào đó - Hannibal lắm bầm - thì mình không tài nào tìm ra. Không hiểu...
Ê, khoan đã! Mình có sáng kiến này... Xem này!

Hannibal đưa lá thư và phong bì cho Bob.

- Cậu có thấy ta đã bỏ qua cái gì không?

Bob nhìn, không hiểu.

- Không - Bob thú nhận. Mình không thấy gì đặc biệt.

- Tem trên phong bì! - Hannibal nói rõ. Ta quên kiểm tra xem có giấu bức thông điệp nào phía dưới không?

Bob nhìn hai con tem, khá đẹp, được phát hành để kỷ niệm một cuộc triển lãm nông nghiệp nào đó. Một con tem kỷ niệm về chăn nuôi, trị giá hai cents. Một con tem kỷ niệm Nông nghiệp và trị giá bốn cents.

Bob cầm phong bì, sờ nhẹ. Khuôn mặt Bob đột nhiên sáng lên.

- Babal ơi! - Bob thốt lên - Cậu nói đúng! Có cái gì đó dưới một con tem. Đường như con tem bốn cents dày hơn con tem hai cents!

Đến lượt Peter sờ thử mấy con tem và cũng có ý kiến giống Bob. Con tem bốn cents có hình một nông dân đang cày và rõ ràng là dày hơn con tem kia... nhưng không đủ để phát hiện chỉ bằng mắt thường.

- Vào bộ tham mưu và dùng hơi nước gỡ mấy con tem này ra! - Bob kêu - Khi đó bọn mình sẽ biết!

Một lần nữa, ba bạn lao vào Đường Hầm số Hai. Ba phút sau, một cái ấm nước nhỏ kêu trong phòng thí nghiệm. Hannibal cầm phong bì hơ trên hơi nước. Chẳng bao lâu mấy con tem tróc ra. Khi đó Hannibal vui mừng reo lên:

- Nhìn này! Có một con tem khác ở dưới con tem bốn cents. Một con tem một cent màu lục.

- Sao lạ thế! - Bob nhăn trán suy nghĩ và kêu khê - Babal, theo cậu, như vậy nghĩa là sao?

- Để mình trả lời cho - Peter thông báo. Chẳng có gì bí ẩn đâu. Các cậu hãy nhớ lại rằng lúc thư này được bỏ bưu điện, thì giá gửi thư vừa mới tăng lên một cents. Có lẽ Spike Neely đã bắt đầu dán con tem một cents, mà hắn đã mua thêm, rồi sau đó mới dán hai con tem đúng giá gửi bình thường lên sau. Hắn đã vô ý, dán một con tem chồng lên con thứ nhất.

- Có thể - Bob thừa nhận - Cậu nghĩ sao, hử Hannibal? Dù sao Spike Neely cũng đang viết thư từ trong bệnh viện, trên giường bệnh, và rất có thể đã dán vụng về mấy con tem.

- Mình không biết! - Thám tử trưởng lắm bầm.

Hannibal vẫn nhìn chằm chằm con tem xanh lục. Đột nhiên thám tử trưởng gỡ con tem ra bằng một động tác nhẹ nhàng.

- Có thể có cái gì đó viết phía dưới - Hannibal nói khê.

- Không có! - Bob nói sau khi xem xét con tem - Không thấy dấu vết chữ viết gì! Sau lưng mấy con tem kia cũng không có gì. Vậy sao hử Babal?

- Hai con tem được dán chồng lên nhau quá chính xác, không thể là do ngẫu nhiên thuần túy được - Hannibal phán. Mình cảm giác là có một ý nghĩa nào đó.

- Một cái gì đó! Nhưng cái gì?

- Nghe này! Spike Neely biết rằng thư sẽ bị kiểm duyệt. Mình suy ra rằng hắn đã dùng mấy con tem để nhấn một điều gì đó. Hắn đã dán một con tem chồng lên con tem kia với độ chính xác làm cho không ai

phát hiện ra. Hắn đoán rằng Gulliver sẽ hết sức chăm chú xem xét thư hắn và sẽ tìm ra cái mẹo này. Mình còn suy ra rằng, do con tem một cent có màu xanh lục, mà màu xanh lục là màu giấy bạc ngân hàng Hoa Kỳ, nên con tem này là tượng trưng cho số tiền năm mươi ngàn đô-la ăn cắp. Và điều mà Spike Neely muốn báo cho Gulliver biết...

Hannibal ngưng nói để suy nghĩ cho kỹ hơn. Nhưng Bob đang thốt lên:

- Hiểu rồi! - Bob hét lên. Con tem là một miếng giấy, đúng không? Tiền cũng là giấy. Spike Neely đã cho giấy này nằm dưới giấy kia. Bằng cách đó hắn muốn báo cho Gulliver biết rằng tiền đã được giấu ở một nơi nào đó, dưới giấy!

Bob phấn khích giải thích thêm:

- Bà Miller có kể với bọn mình rằng, khi lẫn trốn ở nhà bà, Spike Neely đã dán giấy tường lại toàn bộ tầng trệt. Chắc chắn là hắn đã giấu tiền lúc đó! Hắn đã xếp mấy tờ giấy bạc to cạnh nhau, rồi phủ giấy tường lên!

- Ủi chà! - Peter thốt lên và khâm phục nhìn Bob - Cậu suy luận xuất sắc quá. Làm mình nhớ lại một câu chuyện mà mình đã đọc hồi xưa. Truyện trinh thám ngắn của Robert Barr. Có một nhân vật, Ngài Chizelrigg, đã giấu một đồng vàng bằng cách biến nó thành vàng lá rồi giấu dưới lớp vải dán tường. Nguyên tắc giống nhau thôi. Nhưng giấy bạc còn dễ giấu hơn nữa.

- Khoan đã! Mình nghĩ đến chuyện khác! - Bob đột ngột nói - Bà Miller có nói đến một công việc mà Spike Neely đã hoàn tất ở ngoài thay cho ông Miller. Hay hắn đã giấu tiền ở đó?

Hannibal lắc đầu.

- Mình không nghĩ thế - Hannibal tuyên bố. Chỗ giấu tốt nhất theo logic phải là... Ô hố!

- Ô hố cái gì? - Peter hỏi. Cậu lại nghĩ ra gì nữa vậy, Babal?

- Spike Neely đã giải thích ọi thứ, các cậu à! Hay đúng là giải thích cho Gulliver. Đúng rồi. Trong thư. Đọc lại đi!

Thám tử trưởng đưa bức thư cho hai bạn.

- Xem hắn nói gì nè! - Hannibal nói tiếp - “Tôi có thể cầm cự thêm được năm ngày nữa, hay ba tuần, hay thậm chí hai tháng” Lấy mấy con số xếp lại với nhau. Ta được 532. Các cậu có nhớ con số này không?

- Số nhà bà Miller! - Bob kêu - 532 Danville Street!

- Đúng! - Hannibal gật đầu - Đọc tiếp nữa đi. Spike Neely nói với Gulliver: “Nếu có đi Chicago, anh hãy ghé thăm ông anh họ Danny Street của tôi”.

- Danny có thể là viết tắt cho Danville Street! - Đến lượt Peter thốt lên.

- Phải! - Hannibal nói - Rồi khi nói rằng ông anh họ này sống ở Chicago, Spike Neely đánh lạc hướng bộ phận kiểm duyệt, để họ không để ý đến hai từ Danny Street. Spike Neely đã báo cho Gulliver biết rằng tiền được giấu ở 532 Danville Street.

- Dưới giấy dán tường! - Bon reo lên - Hắn không dám viết gì nhiều hơn trong thư, nhưng đã gợi ý bằng cách dán con tem này chồng lên con kia!

- Vụ bí ẩn đã giải xong! - Peter kết luận.

Nhưng rồi Peter sậm mặt lại.

- Còn bây giờ, bọn mình sẽ làm cách nào để lấy được số tiền ấy?

- Đúng! - Bob thở dài - Nếu đúng tiền nằm dưới giấy dán tường của nhà ai đó, ta không thể đột nhập vào nhà người ta rồi chỉ nói: “Xin lỗi! Chúng tôi sẽ xé giấy dán tường nhà ông!”

- Tất nhiên là không - Hannibal thừa nhận - Đó là việc của cảnh sát. Nhất định là phải báo cho chú cảnh sát trưởng Reynolds về những gì vừa mới phát hiện. Gọi điện thoại một lần nữa cho trung úy Carter cũng

vô ích thôi, ông ấy đã nói rõ là ông ấy xem ta như kẻ quấy phá. Nhưng ngày mai, hay tốt hơn là vào ngày thứ hai, khi chú cảnh sát trưởng Reynolds về...

Tiếng chuông điện thoại reng lên làm Hannibal giật mình. Thám tử trưởng vội nhấc ống nghe.

- Ba Thám Tử Trẻ! - Hannibal thông báo - Hannibal Jones nghe đây.

- Tốt! - một giọng đàn ông đầy uy quyền nói - Tôi là George Grant!

Hannibal chau mày. Tên này lạ.

- George Grant hả? - Hannibal hỏi lại.

- Đúng. Cảnh sát trưởng Reynolds đã báo cho các cậu là ông ấy đã liên lạc với tôi chứ?

- Dạ không! - Thám tử trưởng trả lời. Chú ấy chưa bao giờ nói đến tên ông, thưa ông.

- Chắc là ông ấy quên! - Người đầu dây bên kia càu nhàu. Chính ông ấy cho tôi số điện thoại của cậu. Tôi là thám tử thuộc Công ty Bảo vệ các Ngân Hàng. Tôi đã chú ý đến các cậu từ ngày tôi được biết qua báo rằng các cậu đã mua cái rương của Gulliver Vi Đại ở một cuộc bán đấu giá.

- Sao ạ! - Hannibal nói và đột nhiên cảm thấy lo sợ.

Sự im lặng của người đầu dây bên kia như hàm chứa một sự đe dọa nào đó. Hannibal không lầm.

- Và tôi phải cảnh báo rằng có ba tên tội phạm hung dữ nhất bang California đang theo dõi sát gót các cậu. Bọn chúng rình rập các cậu ngày và đêm!

12. Chương 13 + 14

Chương 13: Tin Đáng Sợ

- Bọn chúng... bọn chúng đang rình rập chúng tôi à? - Hannibal nói lại bằng một giọng hơi run.

Peter và Bob, đang theo dõi cuộc đối thoại qua loa cũng rùng mình.

- Đúng! Không những bọn chúng rình rập, mà còn đi theo các cậu sát gót. Bọn chúng tên là: Munger Mũi Méo, Benson Nhóc và Leo Dao Găm. Tất cả đã ngồi tù cùng lúc với Spike Neely. Bọn chúng hy vọng các cậu sẽ dẫn bọn chúng đến chỗ tiền mà Spike Neely đã giấu trước khi bị bắt.

- Chúng tôi... chúng tôi không thấy ai rình rập cả, thưa ông Grant.

- Tất nhiên là không thấy rồi. Bọn chúng là tay anh chị cao nghề mà. Bọn chúng đã thuê nhà bên đường, không xa kho bãi lắm, và dùng ống nhòm theo dõi các cậu. Khi các cậu ra ngoài, thì bọn chúng cũng đi theo.

- Chúng tôi sẽ báo cảnh sát - Hannibal đột nhiên lo sợ tuyên bố.

Bob và Peter nghe không mất từ nào trong cuộc nói chuyện điện thoại này và khuyến khích Hannibal bằng những cái gật đầu quyết liệt.

- Tôi đã báo ông cảnh sát trưởng Reynolds rồi - ông Grant nói - Ông ấy có đề nghị bọn chúng đi chỗ khác nhưng ông ấy không có quyền bắt giữ bọn chúng. Việc theo dõi các cậu không thể bị xử phạt về mặt pháp lý. Cho đến nay, bọn chúng không làm gì hại các cậu... ít nhất là chưa.

Hannibal càng cảm thấy lo sợ hơn.

- Chú cảnh sát trưởng Reynolds có nói là có một số tội phạm nghĩ rằng chúng tôi biết chỗ giấu tiền - Hannibal thở dài - Có lẽ vì vậy mà bọn chúng theo dõi chúng tôi, để xem chúng tôi có dẫn bọn chúng đến chỗ giấu không... như ông đã nói lúc nãy!

- Vậy các cậu không nên thử tự mình tìm ra tiền! - Ông Grant khuyên - Không cần phải nói với các cậu tên Mũi Méo và đồng bọn sẽ ra tay như thế nào! Nhưng nếu tìm ra manh mối gì, thì các cậu nhớ báo cảnh sát.

- Trước kia chúng tôi không có... - Hannibal bắt đầu nói.

- Nghĩa là bây giờ các cậu đã có rồi hả?
- Dạ... thì... có - Hannibal thừa nhận. Chúng tôi vừa mới tìm ra một... manh mối đặc biệt rõ ràng!
- Các bạn thám tử giỏi quá! - Ông Grant thân mật nói - Hãy báo ngay cho ông cảnh sát trưởng Reynolds đi. Tôi sẽ gặp lại các bạn ở đó. Ta sẽ cùng nhau thảo luận. Rồi... À! Mà không được! Tôi vừa mới nhớ ra rằng ông Reynolds đi vắng suốt ngày.
- Dạ đúng - Hannibal nói - Chúng tôi có gọi điện thoại thử cho ông cảnh sát trưởng Reynolds. Trung úy Carter thay ông Reynolds, và không muốn nói chuyện với chúng tôi !
- Mà cho dù các cậu có đến gặp và giả sử ông ấy chịu nghe, thì tôi dám chắc ông ta sẽ giành toàn bộ chiến công về phần ông ta và sẽ không cho các cậu lĩnh tiền thưởng.
- Tiền thưởng à? - Thám tử trưởng hỏi lại.

Phía sau lưng Hannibal, Bob và Peter vui mừng nhìn nhau.

- Đúng! - Ông Grant nói - Công ty Bảo vệ các Ngân hàng treo giải thưởng mười phần trăm cho người nào chỉ được chỗ giấu tiền ăn cắp. Vậy là các cậu có thể nhận được năm ngàn đô-la đổi lấy một thông tin có giá trị. Lĩnh ngay khi tìm ra được tiền!
- Năm ngàn đô-la! - Peter thì thầm - Hay quá... Babal. Cậu hỏi ông ấy thử xem chính xác là phải làm gì để lãnh thưởng!
- Tôi có ý kiến như thế này - Grant nói tiếp. Nếu các cậu có thông tin gì về manh mối trực tiếp cho Công ty thì mọi việc sẽ nhanh hơn. Công ty sẽ chuyển cho cảnh sát và các cậu sẽ là những người ưu tiên hàng đầu để lãnh tiền thưởng. Các cậu sẽ lãnh trực tiếp, không qua trung gian! Thông tin của các cậu sẽ được ghi nhận ngay và các cậu sẽ được không được ưu tiên nếu có người khác mang thông tin đến cho chúng tôi. Xem nào, tôi có thể ghé qua chỗ các cậu và... Không? Sáng kiến này không được.
- Tại sao, thưa ông Grant?
- Nếu thấy tôi, bọn cướp sẽ nhận ra. Sợ bọn chúng ra tay. Tôi đề nghị khác. Các cậu hãy bí mật đến gặp tôi. Tôi ở thành phố.

Hannibal suy nghĩ rồi thở dài:

- Tôi không thể rời bỏ kho bãi ngay bây giờ - Hannibal giải thích - Tôi có trách nhiệm trông coi kho bãi. Chú thích tôi khoảng một hai tiếng nữa mới về.
- Hừm! Tôi hiểu!
- Ông Grant im lặng một hồi.
- Nghe này! Các cậu có thể đi trễ hơn, sau khi cửa hàng đóng cửa không? Cả ba có thể gặp tôi đâu đó. Nhưng phải làm thế nào để cho bọn Mũi Méo không nhìn thấy.
- Đồng ý - Hannibal tuyên bố. Như vậy thì làm được. Nhưng trước đó Bob và Peter phải về nhà ăn tối. Ông có nghĩ là bọn cướp sẽ đi theo hai bạn này không?
- Tôi nghĩ là không. Bọn chúng đặc biệt quan tâm đến cậu. Cậu có chắc chắn là đi được mà không để bị phát hiện không?
- Hoàn toàn chắc chắn, thưa ông.

Hannibal đang nghĩ đến Cánh Cửa Đỏ trong hàng rào bao quanh kho bãi.

- Tôi xin báo trước là trễ lắm mới đến được - Hannibal nói thêm. Hôm nay là thứ bảy, đến bảy giờ cửa hàng mới đóng cửa.
- Không sao. Tám giờ được không?
- Dạ được.

- Tôi đề nghị gặp nhau ở công viên... Công viên Đại dương. Tôi sẽ ngồi trên băng, gần cổng vào, tôi sẽ đọc báo. Tôi mặc bộ ple nâu. Tôi dặn các cậu phải đến từng người một, sau khi kiểm tra chắc chắn là mình không bị theo dõi.

- Vâng, thưa ông. Chúng tôi sẽ cẩn thận.

- Và đừng nói gì cho ai cả trước khi chưa gặp tôi. Tôi phải nhận được báo cáo chi tiết của các cậu trước khi thông tin lọt ra ngoài, điều này vô cùng quan trọng. Hãy mang cho tôi các manh mối mà các cậu có. Rõ chưa?

- Rõ, thưa ông Grant.

- Vậy thì hẹn gặp nhau tám giờ tối nay nhé!

Khi Hannibal gác máy xuống, Peter mừng rỡ nói:

- Nghe không! Thưởng năm ngàn đô-la! Hannibal, sao cậu có vẻ không mừng. Có chuyện gì vậy?

- Ta chưa tìm ra mà.

- Nhưng sắp tìm ra. Hay đúng hơn là cảnh sát sẽ tìm ra, khi ông Grant chuyển thông tin của bọn mình cho họ. Có thể chú cảnh sát trưởng Reynolds sẽ cho phép bọn mình chứng kiến cuộc tìm kiếm! Được như vậy, thì hay quá!

- Sợ trung úy Carter sẽ ngăn cản - Bob nói.

- Dù sao - thám tử trưởng thở dài - thật đáng tiếc là hôm nay chú Reynolds lại đi công tác xa. Mình rất muốn báo cho chú ấy hay. Thôi kệ, nếu chú Reynolds quen với ông Grant....

Tiếng gọi bằng một giọng khoẻ mạnh ngắt lời Hannibal.

- Hannibal ơi! Khách cần tiền lẻ thôi!

- Anh Konrad! - Hannibal thở dài - Mình phải đi lo chuyện cửa hàng đây. Mình đang trực mà... Bob! Peter! Mình giao cho các cậu sắp xếp mọi thứ vào rương và cho Socrate trở vào đó luôn.

- Ôi! - Bob kêu sau khi liếc nhìn đồng hồ - Mình phải ghé thư viện trước khi đóng cửa. Babal à! Lúc ra khỏi thư viện, mình bỏ quên áo khoác. Khi lấy áo, thì sẽ đến lúc về nhà rồi.

- Thôi được rồi - Peter nói. Mình sẽ lo cái rương một mình. Sau đó mình cũng sẽ đi về. Hẹn nhau tám giờ ở công viên, phải không?

- Đồng ý - Hannibal trả lời.

Ba Thám Tử Trẻ ra khỏi bộ tham mưu rồi chia nhau mỗi đứa một ngã. Peter không vui vẻ chút nào bước đến gần cái rương và Socrate.

- Sao? - Peter thách thức cái sọ. Sao hả? Mà có muốn nói gì không, khi thấy chúng tôi đã tìm ra manh mối.

Socate vẫn cứ nhe răng mỉm cười, nhưng giữ im lặng.

Chương 14: Bob Tung Quả Bom

Bob nóng lòng muốn báo cho Hannibal và Peter những thông tin thu thập được và đang đập cất lực qua những nẻo đường Rocky về hướng Công viên Đại dương.

Cuộc hẹn với Grant được ấn định lúc tám giờ và Bob đang bị trễ. Sau khi ăn tối, Bob đã kịp xem qua đồng báo cũ trong nhà xe. Bob đã tìm thấy bài báo đang tìm và bây giờ đang cố bắt kịp lại thời gian trễ.

Tuy nhiên, sau khi băng qua công viên, Bob thấy Peter và Hannibal đã đến trước rồi. Cả hai đang ngồi trên băng, nói chuyện hăng say với một người đàn ông trẻ, vẻ mặt khả ái. Bob dừng lại trước mặt ba người, trong tiếng xe rít lên khựng khiếp.

- Xin lỗi vì đến trễ! - Bob nói. Nhưng mình đã tìm được một thông tin...

- Có lẽ đây là Bob Andy! - Người đàn ông trẻ mỉm cười nói - Tôi là George Grant.

Ông bắt tay Bob, rồi đưa cho Bob cái bóp mở có tấm các đề tên và chức vụ ông.

- Giấy tờ tôi đây! - Ông nói - Để ọi chuyện rõ ràng.

Bob gật đầu, rồi ông Grant cất bóp trở vào túi áo vét.

- Hannibal ơi... - Bob bắt đầu nói.

Nhưng thám tử trưởng ngắt lời Bob.

- Bọn mình vừa mới trình bày với ông Grant những gì đã biết được qua thư của Spike Neely: chắc chắn tiền ăn cắp nằm giữa tường và lớp giấy dán tường tầng trệt nhà cũ của bà Miller.

- Các cậu làm việc xuất sắc thật! - Ông Grant khen. Công ty Bảo vệ các Ngân hàng chắc chắn sẽ vui mừng trao cho các cậu phần thưởng đã hứa. Nếu đúng các giấy bạc được giấu dưới lớp giấy dán tường, thì chắc chắn cảnh sát sẽ tìm ra khi lục nhà. Điều phiền phức là nhà có người ở. Sẽ phải cần đến một đồng thủ tục trước khi cảnh sát có thể chính thức vào nhà và tiến hành gỡ giấy dán tường ra. Không hiểu...

Bob không thể nào im lặng lâu hơn nữa và nhất định tung cái tin giật gân của mình ra:

- Thì đó! - Bob kêu. Ngôi nhà này vẫn còn, nhưng không có người ở trong đó... và nhà sắp bị đập phá!

Tất cả chứng hững nhìn Bob. Bob vội vàng cung cấp thêm thông tin.

- Lúc trở lại thư viện để lấy áo - Bob giải thích - mình có nghe một bà than phiền với người giữ thư viện rằng bà khó tìm nhà mới. Trước đó bà ở Maple Street và đã bị đuổi đi. Hiện bà ở Rocky. Khi bà đi rồi, mình có hỏi chị giữ thư viện xem chị có biết chi tiết chuyện gì xảy ra ở Maple Street không. Nghe nói, báo tuần rồi tường thuật chuyện này rất nhiều. Mình đã xem báo lưu và đọc các bài báo có liên quan. Tất nhiên là mình không thể mang báo đi, nhưng mình đã tìm được đúng số báo đó ở nhà. Mình có cắt bài báo đó ra mang đến cho các cậu xem nè.

Bob đưa cho Hannibal lời giấy gấp làm tư. Thám tử trưởng mở ra, rồi đọc qua. Ông Grant và Peter cũng nhìn qua vai Hannibal để đọc kè.

TOÀN BỘ MỘT CON ĐƯỜNG BỊ GIẢI TỎA

DỰ ÁN XÂY DỰNG ĐƯỜNG CAO TỐC

Hơn ba trăm ngôi nhà, trong đó có một số còn rất mới và tiện nghi, nay đã trống rỗng và im lặng để chờ máy ủi đến đập phá. Chẳng bao lâu mấy ngôi nhà này sẽ chỉ còn là một kỷ niệm trong trí nhớ những người đã bị trục xuất ra khỏi đó và buộc đi tìm chỗ ở khác. Thay vào chỗ đó sẽ xây dựng một đường cao tốc.

Công trình này nhằm mục đích hy vọng làm giảm đi mật độ xe lưu thông quá cao, là mối lo hàng đầu của Los Angeles. Maple Street không phải là con đường dưới duy nhất bị giải toả. Nhà của nhiều con đường khác cũng sẽ phải biến mất.

Người ta không vui vẻ gì khi phải bỏ nhà để sống chỗ khác. Rất tiếc họ không phải là những nạn nhân đầu tiên, và cũng không phải cuối cùng, của chương trình quy hoạch cấp tốc. Hiện còn đang nghiên cứu thêm những đoạn đường cao tốc và vòng xoay khác nữa.

Bài báo cứ theo giọng điệu như vậy cho đến hết trang.

Nhưng ông Grant đọc đủ rồi, ông khê huyết sáo.

- Maple Street! - ông nói - Hannibal à, nhà cũ của bà Miller ở trên con đường này, phải không?

- Ông quản lý tòa nhà mới ở Danville Street đã nói như vậy - Hannibal trả lời.

- Bây giờ Maple Street lại sắp biến mất vĩnh viễn! - Ông Grant nói tiếp. Điều này thay đổi tất cả, các bạn à! Hiện ngôi nhà mà ta quan tâm đến không có người. Vậy ta phải hành động ngay. Hãy nhớ rằng Mũi

Méo và bọn kia cũng đang ra tay theo dõi, giống như ta thì... Biết đâu bọn chúng hiện đã có mặt tại hiện trường, toan tìm ra tiền?

- Làm sao có chuyện đó được, ông Grant ơi? - Peter hỏi.

- Đừng quên rằng hôm qua bọn chúng đã theo dõi các cậu! Chắc chắn bọn chúng đã theo đến nhà hiện tại của bà Miller và nghĩ rằng các cậu đã có những thông tin hữu ích. Sau đó, có lẽ bọn chúng đã đi theo các cậu đến tòa nhà mới ở Danville Street. Tại đó, có lẽ bọn chúng đã thấy Hannibal nói chuyện với người quản lý và tìm cách ghi lại những lời ông ấy nói. Từ đó suy ra rằng các cậu nghĩ tiền ở trong nhà... Có thể bọn chúng đang tìm tiền!

- Đúng rồi! - Bob la lên - Sợ ta sẽ đến trễ quá!

- Bình thường, thì tôi sẽ gọi cảnh sát ngay - ông Grant tuyên bố - Nhưng thời gian gấp quá. Tôi nghĩ ta phải đến ngay Maple Street tìm ngôi nhà cũ của bà Miller và thử tìm tiền. Các bạn thám tử có thể đi cùng tôi! Thậm chí các cậu sẽ giúp được tôi, bởi vì các cậu đã biết ngôi nhà của bà Miller ra sao!

- Hoàn toàn đồng ý - Hannibal gật đầu - Nhưng đi đến đó bằng cách nào?

- Xe tôi đậu ngay góc đường kia, ta sẽ đi xe, các cậu để xe đạp lại đây. Ta sẽ lấy lại sau. Được không?

Trong nháy mắt, Bob và Peter khóa xong xe đạp. Còn Hannibal thì đã ra khỏi kho bãi đồ linh linh bằng ngã Cánh Cửa Đỏ và đi bộ đến.

Ông Grant dẫn Ba Thám Tử Trẻ đến một chiếc xe đen dài đậu gần đó. Một hồi sau, mọi người chạy về hướng Hollywood, dọc theo một con đường phụ đi ngoằn ngoèo giữa đồi.

Tuy nhiên ông Grant có vẻ lo lắng.

- Cậu có chắc là tiền giấu dưới giấy dán tường không? - Ông hỏi Hannibal.

- Chắc chắn chín mươi chín phần trăm! - Thám tử trưởng cam đoan. Bà chị của Spike Neely có nói rằng khi ở nhà bà, Spike Neely đã bỏ thời gian để dán lại giấy dán tường và sơn. Chắc là hắn đã lợi dụng lúc có một mình ở nhà để giấu tiền giữa lòng lớp giấy dán tường.

- Sau đó - Bob nói tiếp - khi nằm bệnh viện trong nhà tù, Spike Neely đã tìm cách để đưa địa chỉ nhà có tiền trong thư. Hắn còn chỉ cho Gulliver chỗ giấu chính xác. Thế là hắn nghĩ đến chuyện dán một con tem chồng lên con kia, màu xanh lục.

- Giấy trên giấy - ông Gant nói khê - Nghe cũng có lý. Nếu tìm thấy tiền, thì ta sẽ cần dụng cụ để tháo gỡ lớp giấy dán tường. Cũng may là thứ bảy, thường các cửa hàng đóng cửa trễ. Nhưng trước tiên, phải tìm ra chỗ giấu. Và ta hãy là những người đầu tiên tìm ra !

Ông lái nhanh và chỉ chạy chậm khi vào các khu dân cư.

- Phải xem bản đồ thành phố... Trong hộp trước mặt cậu có bản đồ, Hannibal à. Cậu lấy ra đi!

Ông dừng lại để lấy bản đồ Hannibal đang đưa. Sau khi nghiên cứu bản đồ một hồi, ông nói khê:

- Được rồi. Phải chạy thẳng đến Houston Avenue, rồi qua đại lộ này. Khi đó ta sẽ gặp Maple Street. Đi!

Hoàng hôn đang nhường chỗ cho bóng đêm, khi cả nhóm rẽ vào con đường muốn tìm. Mọi người nín thở. Một nhà trên con đường chỉ còn là đồng cỏ nát.

Hai xe cẩu to tướng neo cách đó không xa, đang sẵn sàng dùng hai cái hàm khỏe mạnh để cào bằng những ngôi nhà nhỏ còn đứng vững. Còn thấy cả những chiếc xe ủi quái dị giống như thú đang rình mồi. Một tòa nhà, xưa kia là nhà hàng, nằm ngay góc đường. Tưởng như nó vừa mới bị ném bom.

Peter nói lớn tiếng những gì mọi người thầm nghĩ:

- Úi chà! Đạp gần hết rồi, ông Grant ơi, ta đến có trễ quá không?

- Hy vọng là không. Theo những gì ông quản lý tòa nhà Danville Street nói với Hannibal, thì ngôi nhà ta tìm nằm không xa Granville Street, là con đường cắt ngang Maple Street khoảng hai trăm mét nữa, phía bên phải. Ta đi xem

Chiếc xe đen chạy tiếp giữa những ngôi nhà bị đập bỏ, rồi đến một cái đảo nhỏ gồm những ngôi nhà còn nguyên, nhưng tối om và im lặng. Xung quanh không có dấu hiệu gì của sự sống.

Những con đường khác của thành phố đang nhộn nhịp gần đó. Còn ở Maple Street, thì có một không khí lạ lùng. Tưởng chừng là một khu phố bị xa lánh, bị người dân bỏ đi. Vài tháng nữa, đường này sẽ được thay bằng một mặt đường bê tông rộng lớn có hàng ngàn chiếc xe chạy trên đó.

Trong khi đó, bốn thám tử chỉ có một mình trên con đường, nếu không tính một con mèo ốm đói đang đi tìm mấy thùng rác không còn nữa.

- Gần đến rồi! - ông Grant hài lòng thông báo. Khu này còn nguyên vẹn! Mở mắt ra và cố tìm cho được ngôi nhà nhé.

Xe chạy chậm giữa các ngôi nhà lặng thinh. Thỉnh thoảng thấy một cánh cửa mở rộng, như để cho biết rằng từ nay nhà mở cửa hay đóng cửa là việc không quan trọng.

- Ta vừa mới qua khỏi góc đường Danville Street - ông Grant lại thông báo - Các cậu có thấy nhà không?

Đúng lúc đó, Peter reo lên:

- Kia!

Peter chỉ một ngôi nhà nhỏ xinh xắn gần đó. Nhưng Hannibal lại chỉ một ngôi nhà khác bên cạnh:

- Nhà này thì đúng hơn chứ? Cả hai rất giống nhau, đều có tầng mái với cửa sổ tròn và phần trang trí bằng đá nâu!

- Hai nhà giống nhau - ông Grant cầu nhàu và nhú mày. Các cậu không biết tiền nằm trong nhà nào?

- Lời mô tả của bà Miller phù hợp với cả hai - Hannibal buồn rầu thú nhận.

- Khu này có vẻ nhiều như kiểu vậy - ông Grant sầm mắt xuống nhận xét - Một ngôi nhà thứ ba nữa kia!

Thật vậy, giữa hai ngôi nhà cao hơn, có một biệt thự nhỏ cũng có trang trí đá nâu và cửa sổ tròn ở tầng mái.

Ông Grant dừng xe.

- Ba khả năng! - Ông tuyên bố - Vấn đề phức tạp lên! Chỉ có một điều an ủi: dường như ta là người đầu tiên đến hiện trường. Tôi không thấy chiếc xe nào khác đậu gần đây, không thấy bóng dáng tên Mũi Méo và đồng bọn đâu. Tôi sẽ đậu xe ở một chỗ tối, thật kín để không bị thấy. Rồi ta sẽ bắt tay vào việc. Phải thám hiểm có ba ngôi nhà này, để xem ngôi nhà nào có tiền!

13. Chương 15 + 16

Chương 15: Giờ Tay Lên!

Khi nhóm thám tử đến gần ngôi nhà đầu tiên có trang trí đá nâu, thì trời đã tối. Ông Grant liếc nhìn thật nhanh để quan sát con đường. Không thấy ai. Toàn là bóng tối và im lặng.

Ông Grant thử mở cửa. Cửa không mở ra.

- Khoá! - Ông thông báo - Nhưng do nhà này trước sau gì cũng sẽ bị đập, nên ta không cần phải thận trọng về cách thức vào nhà.

Dường như ông đã dự kiến trước tình huống này, vì ông đã mang theo cây sắt từ trong xe. Ông nhét vào khe cửa, gài ổ khoá, rồi dè thật mạnh. Nghe tiếng gõ kêu rắc, rồi cánh cửa mở ra.

Ông Grant bước vào, Ba Thám Tử Trẻ đi theo phía sau.

Bên trong tối om, ông Grant bật đèn pin, rọi sáng xung quanh.

Cả nhóm đang đứng trong một gian phòng bụi bặm, sàn nhà rải đầy các loại giấy: có lẽ là phòng khách.

- Bắt đầu từ đây cũng được! - Người đại diện cho Công ty bảo vệ các ngân hàng quyết định - Hannibal, cậu có dao xếp không?

Hannibal lấy ra khỏi túi con dao nhiều chức năng, rút lưỡi dao lớn nhất ra. Hannibal thận trọng rạch giấy bông dán tường trên vách gần mình nhất, ông Grant nhét mép dao cắt mastic của mình vào, kéo miếng giấy tường ra. Phía dưới chỉ có thạch cao thôi!

- Ở đây không có gì! - Ông thông báo - Tất nhiên là phải thử nhiều điểm trên vách tường này đến các vách tường kia. Rồi nếu không tìm thấy gì, ta sẽ chuyển qua các phòng khác.

Ông Grant và Hannibal ra tay, cả hai làm việc nhanh và chính xác. Nhưng khắp nơi chỉ tìm thấy toàn là thạch cao.

- Tiền không có trong gian phòng này - cuối cùng ông Grant nói - Ta hãy tìm thử trong phòng ăn.

Rọi đèn pin trước mắt, cả nhóm bước qua phòng bên cạnh. Thay phiên cho Hannibal, Bob rạch một đoạn trên giấy dán tường, ông Grant kéo giấy ra, rồi Peter la lên:

- Có cái gì xanh xanh phía dưới!

- Hannibal ơi, chiếu sáng vào đi - ông Grant nói - tôi nghĩ là ta đã tìm ra tiền rồi.

Thám tử trưởng vội mang đèn pin đến gần, ánh sáng cho thấy giấy màu xanh lục.

- Chỉ là một lớp giấy khác - Ông Grant thở dài - Ta hãy xem phía dưới nữa!

Nhưng phía dưới nữa chỉ có thạch cao.

Khi làm xong phòng ăn, cả nhóm chuyển qua phòng ngủ đầu tiên. Ở đó cũng không được kết quả. Việc xem xét phòng ngủ thứ nhì cũng thất vọng. Nhà bếp và nhà tắm thì có tường gạch men. Hannibal còn chịu khó leo lên một cái thang nhỏ lên tầng mái, trên đó không có dán giấy tường.

Ông Grant lau mồ hôi trán, rồi nói bằng một giọng để lộ nỗi thất vọng.

- Trong nhà này không có gì! - Ông tóm lại - Ta hãy xem nhà kế bên.

Mọi người bước ra ngoài, hòa trong bóng đêm. Vào giờ này chỉ có đèn đường sáng. Các ngôi nhà tối đen như mực và gần như có vẻ ma quái. Đi theo ông Grant, ba thám tử trẻ bước về ngôi nhà thứ nhì. Lần này, cửa mở không khó.

Bên trong, cách bố trí phòng cũng vậy. Nhưng giấy dán tường trông mới hơn.

- Biết đâu ở đây ta sẽ may mắn hơn. Hannibal ơi, rọc giấy đi!

Hannibal tuân lệnh, ông Grant kéo một đoạn giấy lên... nhưng không thấy gì phía dưới. Không nản chí, cả nhóm bước qua các phòng khác. Hoài công. Và thời gian cứ trôi qua!

- Chỉ còn một ngôi nhà - ông Grant thở dài - Đi!

Bốn người bước về phía ngôi nhà thứ ba tương ứng với mô tả của bà Miller. Khi ông Grant định bẻ khóa cánh cửa đóng kín, Hannibal chiếu sáng bằng đèn pin. Bảng kim loại mang số nhà óng ánh lên dưới đèn sáng.

- Tắt đèn! - ông Grant sắc giọng ra lệnh - Không nên gây chú ý!

- Thưa ông, tôi đã kịp để ý được một điều - Hannibal trả lời - Dường như nhà này đúng là nhà cũ của bà Miller.

- Sao cậu biết được, Babal? - Bob hỏi khẽ.

Không khí ngoài đường có vẻ lạ lùng đến nỗi người ta có cảm giác là phải thì thầm để nói chuyện.

- Đúng. Làm sao cậu biết được? - Ông Grant hỏi lại.

- Nhà này mang số 71 - Hannibal giải thích. Số mới. Còn số cũ, số ở Danville Street, đã bị xoá, nhưng vẫn còn thấy số cũ dưới lớp sơn.

- Thế à? Xem nào! Chiều sáng lại đi, nhưng một chút thôi.

Hannibal tuân lệnh. Dưới chùm sáng đèn pin, số cũ hiện lên, vẫn còn thấy được.

- Số 532! - Peter thốt lên. Và có thể nói là... số đúng!

- Hay quá Hannibal - ông Grant nói - Từ nay ta sẽ biết là ta không làm việc công cốc. Ta hãy vào và tìm nhanh ra tiền!

Cánh cửa kêu rắc rồi mở ra. Tất cả vào vào phòng khách. Sắp chiến thắng rồi. Chỉ cách đó có vài bước, năm mươi ngàn đô-la đang chờ đợi, giấu dưới lớp giấy dán tường.

- Hannibal ơi, chiếu đèn cho sáng đi - Ông Grant yêu cầu.

Chùm sáng đèn pin đi một vòng bốn bức tường: phòng được trang trí giấy rất dày có hoa văn nổi.

- Chắc chắn tiền ở đây - ông Grant nói. Giấy dày như thế này là nơi lý tưởng để giấu giấy bạc ở dưới. Làm việc đi!

Hannibal vội tách lớp giấy dày, ông Grant kéo ra. Phía dưới chỉ có thạch cao.

- Ta hãy đi từ góc kế rồi tiến hành theo thứ tự, đi một vòng quanh phòng - ông Grant khuyên - Rõ ràng năm mươi ngàn đô-la bằng tờ bạc lớn không thể nào chiếm hết diện tích của một căn phòng nổi. Nhanh lên!

Khi ông Grant và Hannibal đã xem xét xong vách tường trái và chuẩn bị chuyển sang vách kế tiếp, còn Peter và Bob thì chiếu sáng, đột nhiên có tiếng động làm mọi người giật mình.

- Cái gì...? - Ông Grant định nói.

Ông Grant không nói hết câu được. Cửa ra vào mở ra thật mạnh. Tiếng chân trước nặng nề làm rung sàn nhà, ánh sáng đèn pin làm chói mắt ông Grant và Ba Thám Tử Trẻ.

Rồi phía sau cái đèn pin này, một giọng nói hung dữ ra lệnh:

- Tất cả đứng yên tại chỗ! Giơ tay lên!

Chương 16:

Grant và Ba Thám Tử Trẻ tuân lệnh, chớp mắt dưới ánh sáng chói mắt rồi giơ tay lên theo mệnh lệnh. Tất nhiên là không thể nhìn thấy được những kẻ đứng trong vùng tối phía sau cái đèn pin.

- Nếu là cảnh sát - ông Grant bắt đầu nói bằng một giọng bình tĩnh - tôi xin thông báo rằng tôi là George Grant, thuộc Công ty Bảo...

Tiếng cười ngắt lời ông Grant.

- George Grant! Buồn cười quá! Đây là chuyện mà đã nói cho bọn nhóc hã.

Hannibal mím chặt môi và đột ngột nghĩ ra.

- Đây không phải là ông Grant, thám tử Công ty bảo vệ các ngân hàng sao? - Hannibal hỏi.

- Thằng này hã?

Tiếng cười lại vang lên, lớn hơn lần đầu.

- Ha ha ha! Thằng này hã? - Giọng nói khàn khàn hỏi lại - Đây là Simpson lưu manh, tên lừa khôn nhất chưa từng thấy!

- Nhưng ông ấy đã cho chúng tôi xem giấy tờ mà! - Peter la lên.

- Tất nhiên là giấy tờ thì có. Giấy tờ hợp lệ. Được in ra đặc biệt cho hã! Giấy tờ loại gì cũng có! Các cậu đừng có buồn vì đã bị lừa. Hã đã lừa được cả cảnh sát mà, nhiều lần!

Người đàn ông không thấy mặt ngưng cười để nói chuyện với ông Grant giả danh.

- Mày định qua mặt tui tao để lấy tiền, đúng không Lưu manh? Nhưng khi thằng bé mập kia bước vào kho bãi mà không thấy trở ra, là tui tao nghi ngay. Tui tao biết rằng ngôi nhà nằm đâu đây. Tui tao cũng đã khai thác được thông tin từ tay quản lý tòa nhà mà chính thằng bé mập phỏng vấn, nên tui tao đến đây ngay. Tui tao đã nhìn thấy đèn khi mày vào đây. Và bây giờ tui tao đã có mặt để sẵn sàng làm tiếp công việc thay mày.

Giọng nói của Simpson Lưu Manh, tức George Grant, vang lên, vẫn bình tĩnh:

- Mày là thằng Mũi Méo đúng không? Vậy thì nghe đây! Sao ta không cùng hợp tác với nhau? Chúng tôi vẫn chưa tìm ra tiền và tao có thể giúp ích tui mày...

- Cảm ơn! - Gã đàn ông cầm đèn thô lỗ nói - Tui tao đủ lớn để tự tìm ra tiền. Còn mày, thì tui tao sẽ giao mày cho cảnh sát. Cho mày chừa cái tật phản. Bây giờ tất cả hãy quay mặt lại vào tường. Hai tay để sau lưng, đừng hòng chống cự. Sẽ phải hối hận đấy.

Rồi hắn nói với đồng bọn:

- Thằng Nhóc! Léo! Đi lấy dây! Ta sẽ trói chặt bọn chúng.

Ba Thám Tử Trẻ đành phải buồn bã đầu hàng. Ba bạn hiểu ra - quá trễ! - rằng tên Simpson Lưu manh đã lừa mình từ đầu đến đuôi. Cách hắn nói về cảnh sát trưởng Reynolds đã làm cho ba thám tử không nghi ngờ. Có lẽ tên lừa đảo khéo léo đã biết được tin cảnh sát trưởng Reynolds đi vắng, nhờ vậy hắn đã mạnh dạn liên lạc với Ba Thám Tử Trẻ và moi được thông tin. Và hắn đã hết sức khéo léo tìm ra mọi cơ để khỏi phải báo cảnh sát!

Hannibal thầm trách mình ngốc nghếch vì không nghi ngờ gì. Câu chuyện của tên Grant giả danh nghe có vẻ rất lọt tai! "Lưu manh" thật xứng với cái biệt danh của hắn!

Trong đầu Hannibal tái diễn lại mọi việc. Có lẽ tên Grant giả đã biết được câu chuyện cái rương qua báo chí. Biết trước về vụ tiền ăn trộm chưa được tìm ra và về bức thư của Spike Neely (trong giới tội phạm, các loại tin này truyền khẩu rất nhanh), hắn vừa theo dõi Ba Thám Tử Trẻ vừa theo dõi Mũi Méo. Còn số điện thoại của Hannibal, thì đã có trong danh bạ rồi.

Đúng, mọi việc đã diễn ra như thế. Mũi Méo và đồng bọn theo dõi Ba Thám Tử Trẻ, còn Simpson lưu manh theo dõi tất cả!

Nhưng hối tiếc để làm gì! Những bàn tay vừa thô lỗ vừa khéo léo đang trói tay Ba Thám Tử Trẻ lại ở đằng sau lưng.

Một hồi sau, Ba Thám Tử Trẻ được ra lệnh ngồi xuống sàn nhà và bị trói chân lại. Bây giờ Ba Thám Tử Trẻ đã hoàn toàn bị vô hiệu hóa. Mũi Méo cười khẩy.

- Một mẻ cá thật đẹp! - Hắn nói mỉa - Hãy lấy làm mừng là tui bây không bị nhét giẻ vào miệng đi! Nếu muốn, cứ tha hồ mà la hét. Sẽ không ai nghe đâu. Mà tao cũng khuyên tui bây đừng la lối. Ta rất ghét ồn ào và sẽ đập một cú lên đầu nếu có đứa nào mở miệng. Và cũng đừng lo lắng quá, thứ hai, khi công nhân đập nhà làm việc trở lại, thì họ sẽ tìm ra tui bây... thôi... tao cũng hy vọng mọi người sẽ tìm ra tui bây trước khi xe ủi xông vào cái nhà này.

Tiếng cười của hắn lại vang lên. Bây giờ, Hannibal, Bob và Peter có thể thấy rằng Mũi Méo là một gã đàn ông to cao lực lưỡng. Đồng bọn của hắn cũng không kém gì hắn. Trong bóng tối rất khó nhìn thấy nét mặt bọn chúng.

- Bây giờ xem ta làm việc đến đâu rồi - Mũi Méo nói.

Đèn pin chiếu sáng vào khúc tường mà Hannibal và tên Grant giả danh đã thám hiểm.

- Ủa! Tui bây tìm tiền dưới giấy dán tường, đúng không? Chỗ giấu rất hay... một mình tao không thể nào nghĩ ra được! Chính thằng bé Mập nghĩ ra, đúng không Lưu Manh?

- Chính nó - Simpson Lưu Manh thú nhận - Manh mới giấu trong bức thư mà Spike Neely đã viết cho Gulliver... trong rương.

- Tao biết thế nào cũng tìm được lời giải cho bài toán này trong rương mà - Mũi Méo thốt lên - Chính vì vậy mà tụi tao rất muốn lấy rương! Có lần tụi tao đã lấy được rương rồi bằng cách tông vào xe của tên gì đó. Nhưng sau đó lại gặp xui! Bọn lạ đã theo tụi tao, tấn công bọn tao, rồi lấy lại cái rương mắc dịch kia trước khi bọn tao kịp mở ra xem. Chính mày tổ chức vụ này, đúng không Simpson?

- Không, không phải tôi - người đàn ông ngồi dưới đất cam đoan - thậm chí tôi còn không hay biết tin này mà.

- Kỳ vậy - Mũi Méo lăm bằm - Không hiểu là băng nào. Chắc chắn không phải ba thằng nhóc này rồi!

- Bọn tấn công ta đến bốn năm tên lận - một tên đồng lõa nhắc lại - có khăn che mặt. Bọn chúng rất nhanh. Tấn công và chiếm lại cái rương trong nháy mắt!

- Không hiểu là bọn nào nhỉ - Mũi Méo lặp lại - Có thể người của băng khác, đã nghe nói về số tiền trộm này! Dù sao bọn chúng đã không may mắn với cái rương. Nếu không đã thấy bọn chúng có mặt ở đây rồi. Tấn dóc đủ rồi! Ta hãy xem phía dưới lớp giấy có gì nào!

Bốn người bị trói vẫn ngồi dưới sàn nhà và chỉ có thể bắt lực theo dõi cuộc tìm kiếm của bọn cướp. Vừa tức mình vì đã rơi vào tình thế xấu, Hannibal vừa tiếp tục đặt câu hỏi. Ai đã lấy lại cái rương của Gulliver từ tay băng Mũi Méo, để rồi gửi trả cho Hannibal? Thám tử trưởng không tìm ra câu trả lời thích hợp.

Trong khi đó, việc thám hiểm tường nhà không mang lại kết quả gì. Mũi Méo càu nhàu:

- Không có gì trong phòng này! Này, Lưu Manh, nếu mày biết phải tìm trong phòng nào, thì nói ra đi. Đổi lại, khi nào lấy tiền được, thì tụi tao sẽ tử tế cởi trói ày trước khi đi.

- Đừng ngốc! - Simpson đáp - Nếu biết, thì tôi đã tìm thẳng chỗ đó rồi! Nhưng cởi trói cho tôi đi, tôi sẽ giúp anh tìm.

- Đừng mơ - Mũi Méo nói - Mày đã loan lợi dụng bọn tao. Bây giờ mày phải trả giá thôi. Đi! Ta hãy tìm thử các phòng kia!

Ba tên cướp bước vào phòng ngủ đầu tiên, bỏ lại tù nhân trong bóng tối. Ba Thám Tử Trẻ nghe bọn chúng xé rách giấy dán tường, rồi chửi rủa vì không tìm thấy những gì bọn chúng muốn.

Đột nhiên Simpson nói nhỏ:

- Các bạn ơi, tôi xin lỗi vì những gì đang xảy ra. Tôi thừa nhận là đã lợi dụng các bạn... nhưng tôi không bao giờ dùng bạo lực. Đó không phải là cách làm việc của tôi. Tôi thích dùng đầu óc hơn là sức mạnh.

- Lỗi tại tôi - Hannibal thú nhận với vẻ mặt đau khổ - Đáng lẽ tôi phải nghi ngờ ông ngay từ đầu.

- Đừng trách mình, cậu à. Tôi từng lừa những người còn khéo hơn các cậu nhiều.

Tiếp theo đó là im lặng, chỉ bị gián đoạn bởi tiếng kêu của bọn cướp đang tìm kiếm trong các phòng cuối. Bốn người bị trói đột ngột sống người lại.

Cửa vào vừa mới mở ra với tiếng động khẽ.

Tất cả lắng tai nghe, mọi giác quan trong trạng thái báo động. Hình bóng mờ mờ của một người đàn ông tầm vóc trung bình hiện ra ở ngưỡng cửa.

- Ai đó? - Simpson hỏi bằng một giọng thật khẽ.

- Im đi! - Một giọng nói khác trả lời khẽ hơn nữa - Đừng để bọn cướp nghi ngờ gì.

Một hình bóng khác len vào trong phòng, rồi một người thứ ba. Nhưng người khác vào theo nữa, rất khó đếm. Những người mới đến di chuyển hoàn toàn im lặng.

- Các bạn hữu ơi! - Giọng nói đầu tiên kêu gọi - Hãy đứng áp mình vào tường, gần cửa. Khi bọn chúng chuẩn bị ra, thì hãy dùng bao chụp đầu bọn chúng lại rồi trói chúng. Không được dùng dao! Nếu được, thì hãy tránh làm chúng bị thương!

Tiếng lăm bằm khẽ đáp lại, những người còn lại ra hiệu đồng ý.

Hannibal, Bob và Peter chờ đợi. Sau cơn ngạc nhiên đầu tiên, ba bạn đang hy vọng. Nhưng những người mới vào có thể là ai nhỉ? Nếu thuộc lực lượng cảnh sát thì họ đã đột nhập ồn ào, huơ đèn và chìa súng rồi. Có phải là bạn thật sự không? Hay lại là một băng thù địch cũng đang tìm tiền?

Bây giờ, phía sau nhà, vang lên tiếng giận dữ hơn nữa của Mũi Méo và đồng bọn. Rõ ràng cuộc tìm kiếm không có kết quả.

Tiếng bước chân cho biết bọn chúng đang quay lại phòng thứ nhất. Mũi Méo bước vào trước, chìa đèn xuống đất, chỗ bốn tù nhân bị trói.

- Hai ta sẽ nói chuyện với nhau, cậu bé à - Tên cướp la lên với Hannibal với vẻ mặt hung dữ - Đừng hòng lừa bọn tao nhé. Mày phải nói ra ngay tiền ở đâu! Nếu không, coi chừng đấy!

14. Chương 17

Cuộc Chiến Trong Bóng Tối

Mũi Méo đột nhiên bị tấn công bởi nhiều người bước ra từ bóng tối. Tên đồng lõa theo sau hắn cũng bị tấn công cùng lúc. Tên cướp thứ ba định bỏ chạy, nhưng một phần phe tấn công lao theo hắn và xét theo tiếng la, rõ ràng hắn đã bị tóm.

Trong khi đó trong phòng khách diễn ra một cuộc chiến ác liệt. Mũi Méo đã bị mất đèn pin. Đèn lăn dưới đất, bị người này người kia đá, thỉnh thoảng phủ những tia sáng chớp nhoáng.

Ba Thám Tử Trẻ căng mắt nhìn và nhận thấy Mũi Méo đã bị chụp một cái bao trùm đầu. Tuy nhiên tên cướp không chịu thua. Hắn đang dùng hết sức lực để loại bỏ hai người đang tấn công mình. Nhưng số người tấn công đông hơn. Hắn ngã xuống sàn nhà. Tên đồng bọn cũng ngã xuống trúng hắn. Cả hai vật lộn nhau kịch liệt.

- Nhanh! - Một giọng nói kêu - Trói tay chân bọn chúng lại. Rồi nhét giẻ vào miệng bọn chúng!

Cuộc chiến tiếp diễn thêm một hồi, vẫn quyết liệt. Cuối cùng Mũi Méo và đồng bọn bị chế ngự và trói lại. Chúng bắt đầu chửi rủa, nhưng giẻ nhét miệng nhanh chóng át tiếng kêu của chúng. Bây giờ ba tên cướp đang nằm dưới đất, bị cột lại như những khúc giò. Chỉ còn nghe tiếng thở hổn hển của phe chiến thắng.

- Tốt! - Một giọng hài lòng nói - Tôi sẽ cởi trói cho ba cậu bé.

Những hình bóng lặng lẽ bước ra, trừ một người. Người này bật đèn pin lên, chiếu sáng Ba Thám Tử Trẻ. Sau khi nhìn qua ba cậu nhanh, người đó nói khẽ:

- Tốt. Không bị gì. Không bị ai giã hay đập lên trong cuộc chiến. Bây giờ các cậu sẽ được tự do.

Cái bóng đặt đèn pin xuống đất, để ba bạn không bị chói mắt rồi bước đến gần, tay cầm dao. Khi ông đến gần, Bob và Peter nhìn thấy một người đàn ông da sáng có ria to, hoàn toàn lạ. Nhưng Hannibal nhận ra ông ngay.

- Lonzo! - Hannibal thốt lên - Người Bôhêmiêng mình đã gặp tại nhà bà Zelda!

- Đúng, cậu bé à.

- Nhưng... tại sao ông lại ở đây? - Thám tử trưởng hỏi và đứng dậy xoa hay cổ tay mới được Lonzo cắt dây trói.

- Không có thời gian giải thích - người Bôhêmiêng đáp và lo giải phóng cho Bob và Peter - Tên kia đâu rồi?

Ông cha đèn về góc bọn cướp trói Simpson. Nhưng Lưu Manh đã biến mất. Dây còn lại dưới sàn nhà.

- Chuồn mắt rồi! - Bob kêu - Chắc là ông ấy đã giải thoát được tay mình, rồi lợi dụng sự hỗn loạn bỏ trốn mất.

- Bây giờ đã chạy xa rồi - Lonzo nói - Ta có ba tên cướp để giao cho cảnh sát. Theo tôi! Bà Zelda muốn nói chuyện với các cậu!

Zelda! Bà Bôhêmiêng coi bói! Hannibal vội bước theo Lonzo ra ngoài. Bob và Peter theo sau. Ba chiếc xe cũ đậu dọc theo lề đường. Hai xe đầy ắp người, toàn dân Bôhêmiêng.

Trong chiếc xe đầu tiên, có một người đàn bà đang ngồi chờ.

Đó là Zelda. Bà không còn mặc trang phục dân gian nữa, có lẽ để ít bị để ý hơn.

- Zelda ơi, các cậu bé bình an vô sự đây - Lonzo thông báo - Mũi Méo và đồng bọn đã bị trói bên trong nhà. Tên kia chạy trốn được!

- Không sao - Zelda bình tĩnh tuyên bố - Mời các cậu lên ngồi cạnh tôi. Tôi cần nói chuyện với các cậu.

Ba Thám Tử Trẻ chen nhau ngồi cạnh bà. Lonzo đứng bên lề đường chờ.

- Hannibal à, thế là đường đi của hai ta lại gặp nhau nữa - Zelda nói - Định mệnh và quả cầu pha lê đã định thế. Tôi rất mừng là đã đến đúng lúc!

- Cháu sẽ không bao giờ đền ơn bà nổi - thám tử trưởng trình trọng khẳng định. Bà đi theo chúng tôi à?

- Đúng - bà Bôhêmiêng trả lời - Đúng hơn là Lonzo và những người kia. Từ lúc cậu đến gặp tôi, quả cầu pha lê thông báo là có nguy hiểm. Chúng tôi không muốn cậu bị chuyện không hay, thế là Lonzo đã theo dõi tất cả những kẻ đi theo cậu. Rồi khi các cậu đến đây ngay giữa đêm khuya, Lonzo đã gọi tiếp viện đến. Nhưng không nên mất thời gian. Các cậu đã tìm ra tiền chưa?

- Rất tiếc là chưa! - Hannibal thở dài - Đường như tiền không có trong ngôi nhà này. Vậy mà cháu cứ tin chắc là số tiền nằm đâu đó trong nhà bà chị của Spike Neely. Thư nói rất rõ như vật. Spike Neely đã giấu tiền ở đây.

- Gulliver đã đoán rằng thư của Spike Neely có chứa một manh mối liên quan đến chỗ giấu - Zelda giải thích - Rất tiếc, ông ấy đã không tìm ra nổi.

- Vậy bà có quen biết với Gulliver à? - Hannibal hỏi.

- Chúng tôi là bà con - Zelda thú nhận - Mà lại là quan hệ bà con khá lạ lùng nữa kìa. Tôi rất mong chứng minh được rằng Gulliver lương thiện và cứ hy vọng rằng các cậu sẽ giải được vụ bí ẩn, vì đã được nghe nói đến trí thông minh của cậu. Cậu đã tìm tiền chỗ nào?

- Dưới lớp giấy dán tường - Hannibal trả lời - Một chỗ giấu khá độc đáo. Nhưng tội cháu không tìm thấy gì cả.

- Thế tại sao các cậu lại tìm đúng chỗ đó?

- Thì Spike Neely biết mình không thể nói rõ trong thư, chắc chắn thư sẽ bị kiểm duyệt. Thế là Spike Neely vận dụng đến một cái mẹo.

- Mẹo gì? - Zelda hỏi hơi nóng lòng - Nói đi chứ!

Chính Bob giải thích:

- Spike Neely toan cho biết điều này bằng mấy con tem dán trên phong bì. Hắn dán hai con tem: một con tem hai cents, và một con tem bốn cents. Nhưng dưới con tem bốn cents, hắn lại giấu thêm một con thứ ba, một cent: tem màu xanh lục... màu của giấy bạc. Tội cháu đã...

- Bob! Khoan đã! - Hannibal gần như la lên.

- Sao? Cái gì? - Bob ngạc nhiên hỏi.

- Cậu hãy nói lại những gì mới nói...

- Mình nói rằng dưới con tem bốn cents, Spike Neely giấu một con tem thứ ba ...

- Đúng rồi! - Thám tử trưởng lại la lên nữa - Đó chính là manh mối!
- Manh mối nào? - Bob chưng hững lập lại.
- Manh mối thật, manh mối mà ta chưa tìm ra! - Hannibal tuyên bố.

Khuôn mặt tròn trịa của thám tử trưởng hồng lên do kích động.

- Thưa bà Zelda - Hannibal quay sang bà Bôhêmiêng nói thêm - con tem bốn cents có một đặc điểm. Nó được phát hành để kỷ niệm hội chợ Nông nghiệp nào đó và có hình một người cày đang đào đất.
- Đào đất? - Zelda không hiểu và lập lại.

- Và con tem màu xanh lục được giấu chính phía dưới hình ảnh người đang đào đất. Bà thấy chưa? Như vậy có nghĩa là Spike Neely đã giấu tiền dưới sàn nhà! Spike Neely hy vọng rằng Gulliver sẽ đoán ra sự thật! Nhưng Gulliver đã không giải ra câu đố được. Và chính tụi cháu cũng đã hiểu sai. Tụi cháu đã nảy ra ý tìm dưới giấy dán tường vì bà Miller có kể rằng em trai bà dành thời gian dán lại giấy tường nhà bà.

Bob, Peter và bà Zelda chăm chú nghe Hannibal. Thám tử trưởng lắc đầu, vẻ mặt không hài lòng.

- Đáng lẽ mình phải nghĩ ra rằng giấy bạc dưới giấy dán tường. .. là không thể được. Bởi vì để lấy lại tiền, rất có thể làm hư tiền. Và sẽ mất nhiều thời gian! Trong khi giấu đâu đó dưới sàn nhà, thì...

Zelda ngắt lời để nói.

- Lonzo! Đi lấy đồ nghề trong xe. Ta sẽ lục soát nhà, tôi, anh và ba cậu bé này!

Một hồi sau, không thềm chú ý gì đến ba tù nhân nằm dưới đất, cả nhóm bước vào phòng khách. Sau khi hội ý nhanh, mọi người thống nhất với nhau: tiền không thể nằm dưới sàn nhà phòng khách. Hannibal nghĩ rằng chỗ giấu phải ở trong phòng ngủ dành cho khách, đúng cái phòng mà Spike Neely đã ở trong suốt thời gian thăm người chị.

Ba Thám Tử Trẻ và hai người Bôhêmiêng vào phòng ngủ nhỏ và tấn công ván gỗ lót sàn nhà. Mười phút sau, Lonzo kéo một tấm ván lên, rồi la lên. Peter cũng la theo.

Tại đó, thấy rõ dưới ánh đèn pin do Peter cầm, xuất hiện những xấp tiền nằm xếp hàng cạnh nhau.

- Ta đã đào đất và tìm thấy chỗ giấu! - Bob mừng rỡ la lên - Hannibal, xin có lời khen cậu! Cậu đã đoán đúng!
- Đáng lẽ mình phải nghĩ ra sớm hơn - thám tử trưởng thú nhận.

- Không sao cậu à - Zelda nói - Cậu đã làm việc rất tốt. Chính Gulliver cũng không bao giờ đoán ra được sự thật. Điều chủ yếu là đã tìm ra tiền! Và bắt được bọn cướp. Con ếch đã nhảy cao và thoát khỏi những chú cá dơi đang rình rập nó.

Bà cười.

- Chính bà đã gửi lời cảnh cáo đến cho tụi cháu à? - Hannibal hỏi.

Bà Bôhêmiêng gật đầu.

- Tất nhiên, cậu à. Mấy người Bôhêmiêng của tôi theo dõi các cậu, nhưng tôi muốn khích các cậu một chút để cho các cậu tìm ra tiền nhanh hơn... điều mà cuối cùng cậu đã làm thành công. Bây giờ chúng tôi sẽ đi. Dọc đường, chúng tôi sẽ gọi điện thoại cho cảnh sát để họ kết thúc vụ này. Còn các cậu hãy ở lại đây chờ cảnh sát. Cảnh sát sẽ chịu trách nhiệm cất tiền và tiếp nhận ba tên cướp kia. Tất nhiên là cảnh sát sẽ muốn hỏi thăm chúng tôi... nhưng họ sẽ không tìm ra chúng tôi, ít nhất là chưa tìm ra ngay...

- Chờ một chút, bà Zelda ơi! - Hannibal van xin khi thấy bà Bôhêmiêng và Lonzo đang bước ra cửa.

Bà già quay lại.

- Sao?

- Trước khi bà đi, cháu muốn xin hỏi thêm một điều. Cái rương của Gulliver... làm sao nó quay về với tụi cháu được? Còn về cái sọ biết nói... Socrate... có biết thật không hay là...

- Để sau! - Bà Bôhêmiêng hứa - Cậu hãy đến gặp tôi tại địa chỉ cũ sau hai tuần. Khi đó tôi đã về rồi. Tôi sẽ trả lời các câu hỏi của cậu.

- Bà hãy cho tui cháu biết về Gulliver - thám tử trưởng nói nữa - Hiện ông đang ở đâu?

- Ủa... mình tưởng ông ấy chết rồi mà - Peter ngắt lời.

- Tôi chưa bao giờ nói ông Gulliver không còn thuộc thế giới này nữa - bà Zelda nói với tia sáng tinh nghịch trong mắt - Chỉ nói là Gulliver biến mất khỏi thế giới con người! Bây giờ, có thể ông ấy sẽ quay về với một cuộc sống bình thường hơn. Trong hai tuần nữa. Nhớ nhé! Tạm biệt!

Nói xong, Zelda và Lonzo ra đi. Ba Thám Tử Trẻ nghe tiếng xe nổ máy. Khi im lặng trở lại, ba bạn nhìn nhau, Bob thở phào nhẹ nhõm.

- Ôi! Cuối cùng bọn mình đã làm được, Babal ơi! Bọn mình đã tìm ra số tiền ăn cắp.

- Với sự giúp đỡ của bà Zelda! - Hannibal nhận xét - Mình rất nóng lòng được nghe bà giải thích rõ hơn, bởi vì còn khá nhiều dấu chấm hỏi chưa có trả lời!

15. Chương 18 (Hết)

Câu Trả Lời Cho Mọi Bí Ẩn

Alfred Hitchcock, nhà đạo diễn lừng danh, đang ngồi ở bàn viết. Ông đang chăm chú đọc xong các ghi chép liên quan đến vụ “Cái sọ biết nói” do Bob thảo. Khi đọc xong, ông nhìn Ba Thám Tử Trẻ đang ngồi đối diện với ông trong bộ y phục đẹp nhất của mình.

- Các cậu giỏi quá! - ông nói - Hannibal à, cậu đã xoay sở rất tài để tìm ra được số tiền ăn cắp, trong khi chính cảnh sát không làm được.

Khuôn mặt tròn trịa của Hannibal không nở nổi một nụ cười.

- Thưa bác, chẳng có gì đáng khen - Hannibal thẳng thừng tuyên bố - Đáng lẽ cháu phải giải ra vụ này sớm hơn. Lúc đầu cháu lại tưởng hai con tem chồng lên nhau có nghĩa rằng giấy bạc được giấu dưới lớp giấy dán tường. Đáng lẽ cháu phải suy nghĩ nhiều hơn và tìm một ý nghĩa khác cho những đặc điểm lạ lùng trên phòng bì. Về sau, thì cháu không gặp may...

- May mắn chỉ mỉm cười với những ai mở mắt cảnh giác - ông Hitchcock ngắt lời - Tôi đã từng nói với các cậu rồi. Các cậu không thể luôn luôn tìm ra câu trả lời đúng ột câu hỏi ngay lần đầu. Các thám tử đều biết điều này. Nhưng tôi xin nhắc lại, tôi cho rằng các cậu đã xoay sở rất giỏi trong vụ này.

- Cám ơn bác - Hannibal mừng rỡ nói - Đúng là cuối cùng tụi cháu cũng đã tìm ra tiền.

- Và kịp thời nữa - nhà đạo diễn nhận xét - Hai ngày sau, là xe ủi đập phá ngôi nhà và nếu vậy thì tiền sẽ mất vĩnh viễn. Nhưng này, các cậu có được nhận tiền thưởng không?

Hannibal thở dài, Peter thở dài, Bob cũng thở dài.

- Dạ không, thưa bác - Bob trả lời - Thật ra không có ai hứa hẹn tiền thưởng gì cả. Đó chỉ là chuyện bịa đặt của Simpson Lưu Manh, cũng như tất cả những gì ông ấy nói với tụi cháu. Tuy nhiên, tụi cháu có nhận được một lá thư rất tử tế từ ông giám đốc ngân hàng bị cướp. Còn cảnh sát trưởng Reynolds thì tuyên bố là rất mong tụi cháu đủ tuổi để làm thám tử chính thức cho chú ấy.

- Tiền không phải là điều duy nhất để thưởng ột công việc thực hiện tốt - ông Hitchcock nói - Bây giờ tôi muốn hỏi các cậu vài điều. Ghi chép này có nói rõ Spike Neely đã giấu tiền trong một chỗ giấu độc đáo như thế nào, rồi hẳn đã xoay sở như thế nào để chuyển, từ bệnh viện nhà tù, bức thông điệp mật cho anh bạn Gulliver... một bức thông điệp mật đến nỗi không ai giải ra được và phải chờ đến các cậu.

Ông Hitchcock dừng một hồi rồi nói tiếp:

- Điều mà các cậu ghi chép không nói là Gulliver ra sao. Các cậu có thể nói cho tôi biết không?

Ba Thám Tử Trẻ mỉm cười. Ba bạn biết là sẽ có câu hỏi này và Hannibal đã chuẩn bị sẵn sàng để trả lời.

- Khi nhận được thư của Spike Neely - thám tử trưởng bắt đầu nói - Gulliver đã nghĩ rằng bạn mình muốn chuyển một bức thông điệp. Thật vậy, khi cả hai cùng ngồi tù, Spike Neely có hứa là sẽ tiết lộ bí mật cho bạn nếu có bị gì. Nhưng bất chấp mọi cố gắng, Gulliver không giải được bức thông điệp. Khi đó, ông giấu bức thư vào rương.

Rồi đến ngày nọ, khi ông chuẩn bị về khách sạn, nhân viên tiếp tân cho ông biết rằng có người đến tìm gặp ông. Theo lời mô tả, Gulliver nhận ra Mũi Méo và ông hoảng sợ. Ông biết rằng tên cướp dám bắt cóc ông để tra tấn bắt ông khai ra chỗ giấu tiền. Mà ông lại không biết tiền giấu ở đâu. Nếu biết thì ông cũng đã báo ngay cho cảnh sát rồi. Mà trong trường hợp này, ông không thể báo cảnh sát, vì rất có thể cảnh sát sẽ không tin ông!

Ông Hitchcock quan tâm lắng nghe. Hannibal nói tiếp:

- Gulliver không mất thời gian, ông không thềm lên phòng và biến mất luôn, ông để lại mọi tài sản của mình. Khi thấy khách không trở lại nữa, giám đốc khách sạn để riêng cái rương ra một bên, rồi cuối cùng mang đi bán đấu giá. Khi đó thì cháu mua rương.

- Vậy Gulliver chưa chết à? - Ông Hitchcock hỏi - Nhưng bà Bôhêmiêng Zelda đã khẳng định với cậu rằng ông ấy đã biến mất khỏi thế giới loài người mà.

- Và đúng vậy, thưa bác - Hannibal mỉm cười nói - Gulliver muốn bảo đảm rằng Mũi Méo và đồng bọn sẽ không tìm ra ông nữa. Nên ông mặc đồ phụ nữ và đội tóc giả. Rồi ông trở thành phụ nữ, ít nhất là về bề ngoài, và bằng cách đó ông biến mất khỏi thế giới đàn ông.

- Ha ha ha! Tất nhiên! - Ông Hitchcock thốt lên - Đáng lẽ tôi phải đoán ra đi ngụ ý của câu này! Bây giờ tôi lại nghĩ ra điều này. Các cậu sẽ nói tôi xem tôi nghĩ có đúng không. Có phải bà Bôhêmiêng Zelda lại chính là Gulliver Vĩ Đại không?

Peter và Bob mỉm cười, Hannibal gật đầu.

- Dạ đúng, thưa bác. Người Bôhêmiêng là bạn cũ của nhà ảo thuật. Thật ra mẹ ông là người Bôhêmiêng, nên ông được dân Bôhêmiêng tiếp đón tốt và cho phép ông sống với họ. Và nhờ người Bôhêmiêng có tinh thần đoàn kết đồng hương, nên Gulliver không sợ bị phản bội và bí mật của ông được bảo vệ tốt!

Đến lượt ông Hitchcock mỉm cười.

- Tốt - ông nói. Vậy là làm rõ được một vụ bí ẩn. Rõ ràng Gulliver, là người mập mạp, đã phải ăn kiêng và ốm đi để biến đổi vóc dáng mình. Khi đó ai đoán nổi rằng nhà ảo thuật mập mạp trong bộ váy của một bà Bôhêmiêng ốm yếu? À mà kế hoạch của ông thế nào?

- Ông sắp từ bỏ nhân vật Zelda để trở thành chính mình trở lại - Hannibal thông báo - Ngay khi Mũi Méo và đồng bọn thật sự bị nhốt vào tù. Nhân tiện, ông cũng sẽ bỏ nghề cũ luôn. Không làm ảo thuật nữa! Dân Bôhêmiêng đã thấy ông quản lý công việc của họ rất tốt và yêu cầu ông ở lại.

- Tôi hiểu!

Alfred Hitchcock bắt đầu lật các ghi chép của Bob trở lại.

- À! - Ông nói khi tìm ra chỗ đang muốn tìm - Ở đây, các cậu viết rằng, khi Hannibal mua cái rương ở cuộc bán đấu giá, thì có một bà lẳng xăng van xin Hannibal bán lại rương cho bà, nhưng Hannibal từ chối. Đây lại là...

- Dạ đúng. Đó chính là Gulliver mặc đồ bà già, đội tóc giả cho phù hợp. Ông biết rằng cái rương sẽ được mang ra bán đấu giá và có ý định mua lại. Nên ông theo dõi các cuộc bán đấu giá, nhưng lại đến trễ ở cuộc bán đấu giá cái rương của mình. Đáng lẽ ông đã năn nỉ mua lâu hơn, nhưng có anh phóng viên mang máy ảnh đến và Gulliver sợ gây chú ý. Về sau ông đọc báo biết được tên tội cháu và chỗ tìm gặp tội cháu.

- Báo chí cũng cung cấp thông tin cho Mũi Méo và đồng bọn - Peter nhận xét thêm.

- Đúng - Hannibal đồng tình - Lúc đầu, Mũi Méo và đồng bọn toan lấy cắp rương. Về sau, bọn chúng chiếm đoạt được cái rương hằng cách di theo ông Maximilien và gây tai nạn ô tô. Nhưng bọn chúng không hưởng được cái rương bao nhiêu.

- Dân Bôhêmiêng hả?

- Dạ phải. Bác biết không, đúng như bà Zelda cho tụi cháu biết sau này. Dân Bôhêmiêng theo dõi bảo vệ tụi cháu. Khi bà Zelda - tức Gulliver - biết rằng tụi cháu là thám tử và đã tự mình giải được nhiều vụ bí ẩn, bà nghĩ rằng có thể tụi cháu sẽ tìm ra số tiền bị mất và sẽ dẫn cảnh sát đến chỗ Spike Neely đã giấu tiền. Khi đó, Gulliver sẽ có thể xuất hiện trở lại và không còn gì phải sợ nữa.

- Tôi hiểu.

- Vì vậy mà Gulliver-Zelda đã sắp xếp để gặp cháu và nói chuyện với cháu một cách bí hiểm đến nỗi cháu tò mò cực độ. Rồi người Bôhêmiêng đã phát hiện ra tên Mũi Méo và đồng bọn và theo dõi bọn chúng. Nên khi bọn chúng lấy cắp rương của nhà ảo thuật Maximilien, có một chiếc xe đầy người Bôhêmiêng đang ở phía sau lưng bọn chúng. Người Bôhêmiêng chạy theo đến tận sào huyết của bọn cướp, tấn công và mang rương đi, không để thời gian cho bọn cướp kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Và chính họ đã gửi trả cái rương về cho các cậu à?

- Dạ đúng, theo lệnh Gulliver-Zelda, vì ông ấy vẫn hy vọng tụi cháu sẽ giải ra vụ bí ẩn. Thật ra Gulliver biết rằng tụi cháu chỉ thoát được bằng Mũi Méo khi tìm ra tiền. Rồi người Bôhêmiêng tăng cường theo dõi, để đến cứu giúp tụi cháu nếu cần.

- Cũng may cho các cậu! - Ông Hitthcock nói.

- Vâng. Hôm tối thứ bảy, khi Simpson Lưu Manh đã bịa chuyện kể để dụ tụi cháu chỉ cho ông chỗ giấu tiền trong nhà bà Miller, thì dân Bôhêmiêng đang theo dõi mọi hành động và sự đi lại của băng Mũi Méo. Họ không biết gì về Simpson. Và khi Mũi Méo và đồng bọn lên đường, thì người Bôhêmiêng cũng đi theo. Cuối cùng khi thấy bọn cướp bắt tụi cháu, Lonzo đã gọi dân mình đến tiếp viện. Toàn bộ bộ lạc Bôhêmiêng đã đến cứu tụi cháu và vô hiệu hóa bọn cướp. Sau đó... thì bác đã biết tụi cháu tìm ra tiền như thế nào rồi.

Ông Hitchcock gật đầu, nhìn Ba Thám Tử Trẻ.

- Bây giờ, thêm một câu hỏi cuối cùng - ông nói - Socrate, cái sợ biết nói, có thật không? Nếu vậy thì bằng mưu mẹo nào? Bí mật của nó là gì? Tất nhiên là tôi không chấp nhận lời giải thích siêu tự nhiên nào cả.

- Đương nhiên, thưa bác - Hannibal tuyên bố - Ý cháu muốn nói: lời giải thích không có gì bí ẩn cả, ảo thuật chỉ là những trò đơn giản thôi, ít nhiều độc đáo. Socrate chỉ là một trong các trò ấy. Gulliver có tài nói bụng rất giỏi. Lúc đầu ông chỉ làm cho Socrate nói chuyện bằng giọng của chính ông. Về sau, công chúng biết được mưu mẹo - điều này không khó - nên ông nghĩ ra việc làm cho Socrate nói chuyện từ xa, ông mua cái máy ghi âm nhỏ xíu...

- Rồi cho vào bên trong cái sợ hả? - Ông Hitchcock chau mày hỏi tiếp - Đáng lẽ cậu phải nghĩ ra ngay từ đầu chứ. Tôi tưởng cậu đã chịu xem xét cái sợ ấy thật kỹ!

- Cháu đã làm đúng như vậy, thưa bác - Hannibal bình tĩnh trả lời - Cháu đã xem xét Socrate rất kỹ. Nhưng Gulliver khéo chính ở điểm này, ông không đặt máy ghi âm bên trong cái sợ mà cho vào các đế bằng gỗ... nơi không ai nghĩ đến!

- Trời! - Nhà đạo diễn thốt lên - Đúng là khéo thật! Cậu kể tiếp đi.

- Máy được chỉnh để chạy theo hai chiều. Nói cách khác, khi đã lấy Socrate ra khỏi rương và đặt trên đế, thì tất cả những gì tụi cháu nói đều được truyền đến tai người nghe. Độ dài sóng có một tần nhất định.

- Chuyện xảy ra chính xác như thế nào?

- Gulliver giả làm phụ nữ - nhưng không làm bà Bôhêmiêng - lảng vảng kín đáo quanh Thiên Đường Đồ Cổ ngay khi biết rương đã ở trong đó. Ông đeo máy nghe ở tai, dưới bộ tóc giả, và đeo cái micrô nhỏ giống như nữ trang cài áo trên ngực. Lần đầu tiên Socrate lên tiếng, thì thật Gulliver không định nói chuyện với tụi cháu. Nhưng ông bị mắc bệnh nhảy mũi... và tụi cháu đã nghe Socrate nhảy mũi!

- Rồi sau đó?
 - Tối hôm đó, trong phòng cháu, khi cháu mang Socrate lên phòng, Gulliver vẫn còn rình rập quanh đó.
 - Và ông rình cho đến khi đèn phòng cậu tắt hết, đúng không?
 - Khi đó, cháu vừa mới thiếp ngủ, Gulliver đã liêu nói chuyện với cháu thông qua cái sọ... Cháu cứ tưởng Socrate khuyên cháu đến một địa chỉ nào đó... để gặp Zelda.
 - Hiếu.
 - Sáng hôm sau, Gulliver vẫn đang nghe lén khi thím Mathilda lên dọn phòng cháu, thấy Socrate và nói lớn tiếng những gì thím nghĩ về nó. Khi đó Gulliver buột miệng kêu: “Bậy bạ!”.
 - Vậy là vụ bí ẩn thứ nhì đã được giải thích - ông Hitchcock hài lòng nói - Mỗi lần đều là chính Gulliver Vĩ Đại nói chuyện. Cách giải thích hoàn toàn khoa học, không có gì là mê tín cả.
 - Dạ phải, thưa bác - thám tử trưởng đồng tình - Một điều nữa... Do phần lớn thời gian đều có Socrate bên cạnh khi tụi cháu thảo luận, nên Gulliver nghe được và nhờ vậy theo dõi sự tiến triển trong cuộc điều tra và mọi kế hoạch của tụi cháu.
 - Vậy ông ta biết hết?
 - Dạ phải, gần như hết. Mà cũng nhờ đó mà ông ấy đã theo dõi bảo vệ được tụi cháu và đến cứu kịp thời.
 - Đây là một vụ hết sức thú vị - nhà đạo diễn tuyên bố - Không hiểu vụ bí ẩn kế tiếp sẽ như thế nào?
 - Tụi cháu chưa biết, thưa bác, nhưng tụi cháu luôn cảnh giác. Tụi cháu sẽ báo cho bác ngay khi có gì mới.
- Ba Thám Tử Trẻ chào ông Hitchcock ra về. Còn lại một mình, nhà đạo diễn lừng danh im lặng mỉm cười. Một cái sọ biết nói! Không hiểu lần sau Ba Thám Tử Trẻ có rơi vào một vụ bí ẩn kỳ lạ nào bằng vậy không?

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-cai-so-biet-noi>